

ALMANACH 1874

Milý čtenáři,

právě jsi otevřel Almanach 1 3/4, čímž jsi na sebe převzal všechna rizika s tím spojená.

Tento Almanach byl vytvořen za spolupráce stabilních autorů, tvořících v srdci Evropy, kteří se již zúčastnili na vydání Almanachů s pořadovým číslem 0 a 1. Na stranách tohoto dílka je však dán prostor i dvěma /podle názoru redakce zdařilým / debutům.

Redakce se dodatečně omlouvá za poměrně dlouhý výrobní termín, který chtěl nechtěl změnil název z Almanachu 1 1/2 na Almanach 1 3/4. Podmínky, za kterých se tento Almanach rodil, nebyly právě nejpříznivější. Ale je na světě.

Na čtenáři přání čtenářů jsme volně mezi jednotlivé příspěvky zařadili faktografický materiál o skupině Tři sestry.

Co popřát na závěr ?

Patrně totéž, co v úvodu Almanachu 1 :

Čti tento almanach pozorně, na konci každého řádku přeskoč na řádek další. Věříme, že ve svém úsilí budeš úspěšný.

Pozn.red.: Z objektivních důvodů je část almanachu vytištěna tolika z jedné strany, část obooustranně. Doufáme, že tato skutečnost nezmenší Tvůj estetický zážitek.

Special Thanks : Slečně Karáskové za přepsání části rukopisů, (nikoliv však za některé její svévolné úpravy textu)  
M. Korbelovi, F.Sahulovi a p. Pepinovi  
za dodání fotografií.

Dr. S K I O L   P O D R A G A

S I T U A C E

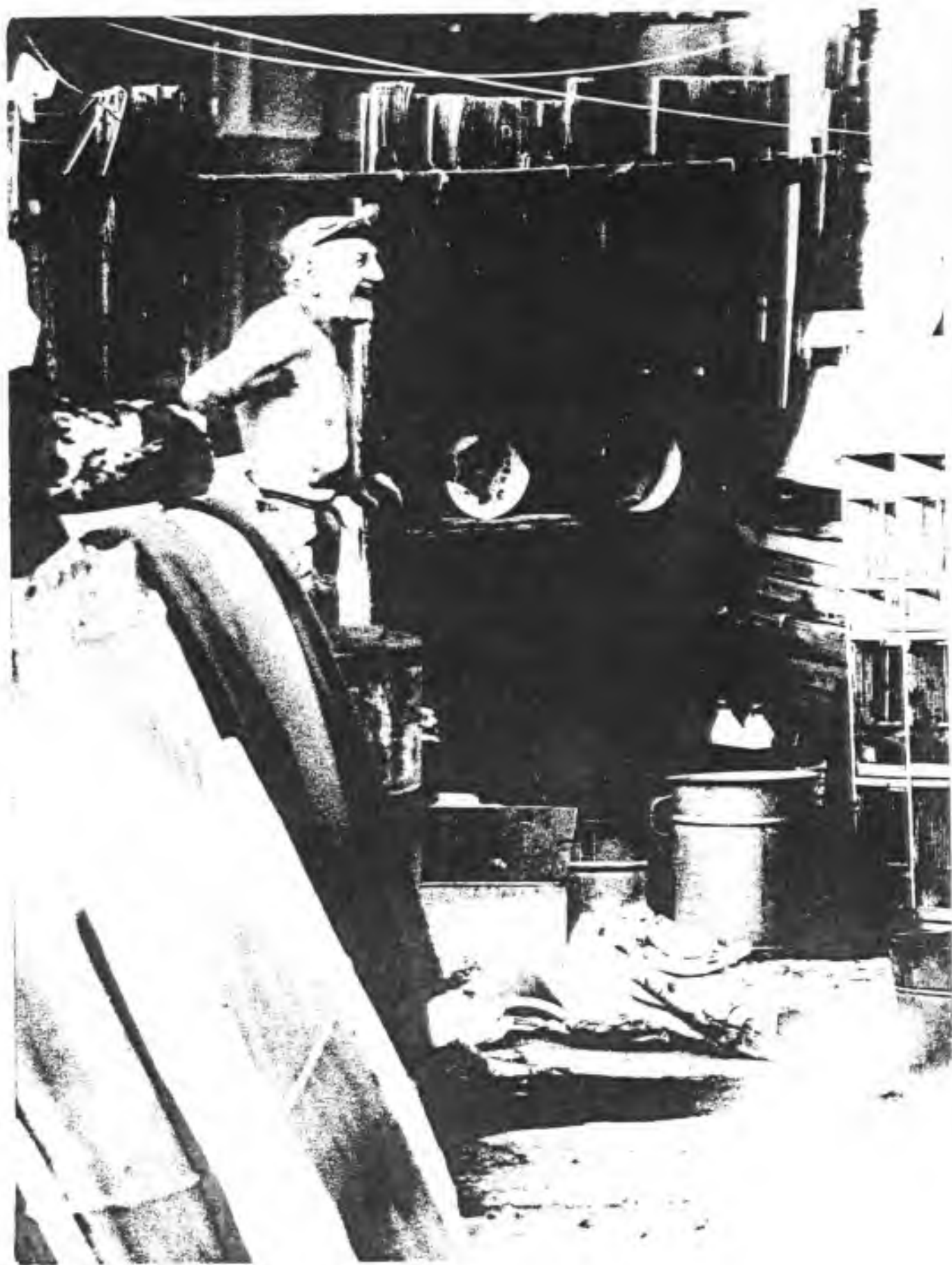
Jo. Takže se píše rok 1 9 8 7 ...

Antonín ji opět držel...

Nazdar lidi. Já jsem brouk...

Džermil

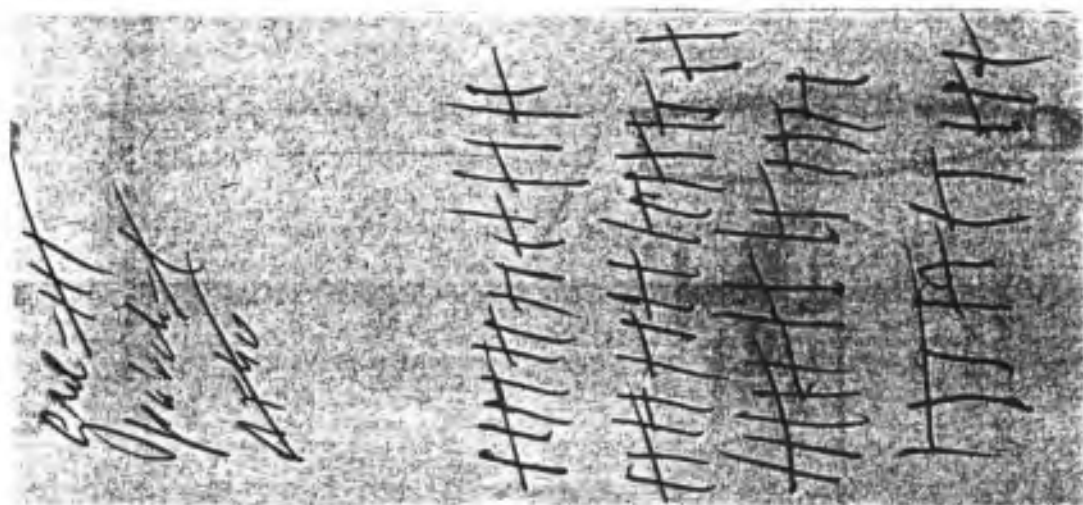




Jo. Tak že se píše rok 1987. Všude. Je to jeden rok z těch osmdesátých let, let tolik rozporuplných, která se dají celkem v pohodě vnímat. Je třeba následující děje uvést do mezinárodní souvislosti. V lednu se oženil Vaska z Ufy s Annou z Petrohradu. Veselka to byla velká. Nejdříve se slavilo v Mašinetěchnickém závodě, kde pracoval Vaska, potom v Zasibiřském baletním divadle, kde pracovala Anna, potom proběhl obřad na městském sovětu a nakonec následovala hostina na dác Vaskových rodičů. Oj, to bylo stakanů vodky, tun špeku a co já vím ještě.

10. ledna se paní Hillaryová z Leedsu zaběhl pes. Paní Hillaryová oznámila ztrátu na policejním ředitelství v Leedsu a vrchní konstábl Merrick jí slíbil, že psa najde.

V Bulharsku napadlo 5 centimetrů sněhu. Tonča Dojčevová si zlomila nohu. V městě Hartsburg (New Jersey) hráli školní představení politického charakteru. Sam z vyšší střední v zákulisí přesvědčil Lindu, aby mu byla po vůli. Ve švédském Malmö vypukl požár dětského kočárku. Naštěstí se nic nestalo.



Antonín ji opět držel. Seděl v hospodě U Bonaparta a zkaleným zrakem pozoroval dění okolo sebe. Po jeho levici seděli tři vysokoškoláci a bavili se o třetím rozměru, aniž by o tom cokoli věděli. Po pravici Antonína seděl muž s ženou a snažili se navzájem ubezpečit, jak jsou dobří. Zřejmě skončí ještě dnes večer pod jednou duchnou. Naproti Antonínovi seděli u stolu blahobytní turisté s fotoaparáty ještě zavěšenými na krku. Podle toho jak se tvářili, nepřipadali se zřejmě příliš jistě. Tvářili se jako šlehačka vyprsknutá na rozkrájenou cibuli.

Antonín si pohybem ruky vyžádal pivo u nerudného číšníka, který by nejraději dostal předem spropitné a potom lil pivo ze štoudví do koryt. Takhle ale bohužel musel roznášet ve sklenicích. Nikdo ovšem nevyžadoval, aby se usmíval na trouby, které nejdříve ožere a pak obere. Ožralý zákazník-dobrý zákazník, neplete se do matematiky.

V této milé společnosti seděl Antonín a nebylo mu ani špatně ani dobře. Náhle umřel.



Nazdar lidi. Já jsem brouk. Říkám si Markýz Gero. Říkám si tak já sám, protože nikoho jiného neznám a říkám si tak proto, že ze všeho nejdivnější co jsem kdy viděl je Markýz Gero. Vlastně jsem ho nikdy neviděl, ale četl jsem o něm u Bezruče. Totiž já s tím Markýzem nemám vůbec nic společného, ale to jak rozpumpoval mojí fantazii, to mi úplně stačilo abych si tak začal říkat.

Zkrátka já jsem takovej zvláštní brouk, protože jediným mým cílem a zábavou je číst knihy, který si lidi vymysleli, ale to mě zas jeden háček, protože už sem strašně starej a tak teď žiju v Ottově obchodním slovníku, jenom se tak válim na krovkách a uvažuju a snažím si něco vymyslet sám. Teď už si to můžu dovolit, poněvadž toho znám tolik. A můžu všechno líhovolně komolit a fantazírovat.

Vemte si třeba tohle. Vymyslel sem si kluka, kterému je asi ..., to je jedno a teď mu na startovní čáře jeho smutného pochodu do zapomnění odmávali vlajkou se šachovnicovým vzorem. Hned vyrazil. Nejdřím mu naznačili, že musí pracovat a tak šel a každý den se musí vyšplhat nahoru na ten nejvyšší jeřáb do malý kabinky a lítaj kolem něho ptáci a říkaj si: - Do prdele, co dělá člověk tak vysoko! A kluk se jenom směje a myslí na to jak se večer sejde s přítelkyní a řekne jí tuble větu, kterou vymyslel ráno, když šel po ulici: - Proč seš o tolik světelnějch let starší než já? a vona se jenom tupě zaculí a nebude nic chápat, protože tohle měl říct někomu úplně jinému.

A večer jí pak slíbe pudr z tváře a ošklivě se zakření, protože jeho soused bejval pekař a jak stál každý den u pece, tak mu zčervenal obličej a na nohou má křečový žíly. Teď je z něj děda a může se zbláznit z přiblíblejch vnučat, který mu každou sobotu rozbijou aspon jedno letadýlko, když si hrajou na leteckou bitvu. Von totiž nemá nic jiného na práci, než lepit od rána do večera letadýlka a pouští si k tomu rádio a když třeba říkaj: - Tam a tam pokračují tuhé boje... nebo - velké neshody v parlamentu, opozice sbírá síly... ochrana životního prostředí... a tak pořád dokola, dědak vždycky zdvihne prst zapatlaný od lepidla a říká: - Já to viděl a dál pokračuje v bezduchým slepování dvou-plošníku a je spokojenej jako Maharadža, když si prohlíží stádo pávů ve svojí zahradě. Jenže tady de vo toho kluka, protože se začíná bát, že jednou se splete a panel, který se z jeřábního lana spouští dolů, aby ho dělníci ladně zachytili a dali na svoje místo, utrhne a všechny je zamáčkne a jejich manželky budou vdovy a budou aspon pět let brečet.

Ale někdy je to skvělý. Mraky těsně nad hlavou, jako kusy šlehačky a je vidět do oken domů, které stojí okolo a tam sou unuděný sekretářky a kanceláře, se stěnami polepenými kalendáři a cizími plakáty. A jedna sekretářka si zrovna piluje nehty a říká svojí spolupracovnici, která je účetní a přitom se vždycky špatně učila a dá jí to hroznou námahu spočítat cokoli: - Hele, Libuš já asi pustim Faltu k vodě, vid. A Libuše pije z lahve žlutou limonádu a prohlíží si bublinky jak pomalu a nezadržitelně stoupají ven z toho skleněného vězení a narovná si pramen zplihlých vlasů a vzdychne: - A necháš mi ho potom? Jo.

A přesně v té chvíli přijde do kanceláře šéf a říká že na sebe vylil kafe a všude je najednou černo...

Jo tak tohle sem si vymyslel. Cha, cha! To se to rozjíždí, a jak by se to bylo bývalo rozjelo, kdybych měl chuť nechat to rozjet, kolik by se tam toho vešlo, cha!

Jenomže to nemá cenu. Stejně by někdo z nich dříve či později umřel, jo, přesně tak by to dopadlo, a tak já je raději nechám všechny žít i když ani to pro ně nebude úplně jednoduché, protože to všechno si žádá spoustu námahy a úsilí a nikdo z nich nemůže vědět, jestli se jim podaří uskutečnit alespoň zlomek, malý kousek z toho co pokládají za tak zářivé, aby se za tím hnali a pachtili.

A tak si třeba představte, že by všechno na světě špelo jenom k tomu nejlepšimu - to znamená, že všechno by bylo šedivé a přesně v tom bodě svého vývoje, kdy neexistují prudké zvraty. A v tom bukolickém nadšení nad tím co by třeba někdo (nechci to z etických důvodů vkládat do úst někomu konkrétnímu), takže někdo by to nazval:

- Ehm, připadám si jako kus těsta umístěného v prostoru, nikde se ničeho nedotýkám a pokud ano, tak jen měkkých, oblých křivek, které tak elastně hladí a uklidňují... Přesně v té chvíli by se stalo t o h l e. Perspektiva by se změnila, obrátila by se naruby.

Člověk by třeba stál na konci dlouhé, rovné ulice a věci a lidé by se se vzdáleností zvětšovali místo toho, aby byli čím dál tím menší jak tomu ve světě je; a to samé by se stalo i s pamětí, věci staré by byly vidět čím dál tím dokonaleji, ale nebyla by to skleróza, paměť o současnosti by fungovala pořád stejně dobře, jenomže staré zážitky by byly čím dál tím živější, třeba takhle: Někdo si zlomil před deseti lety nohu a teď by si vzpomněl, že tenkrát, asi dvacet metrů od místa kde se to stalo, stálo červené auto a na zpětném zrcátku visela malá figurka Mickey Mouse.

Cha, Cha! To by bylo! To by bylo tak strašné, že se až stydím to dopodrobna promyslet a popsat. Brrr! To je na tom zase líp pan Kouška. Má zmrzlinový stánek hned pod Karlštejnem a ráno když začíná pracovat obezřele, aby ho nikdo neviděl, lije do připravené směsi, která se potom zmrazuje ve stroji značka Carpigione, leje z obludných igelitových pytlíků mléko a odpoledno už šidí jenom vodou, protože se od rána otrkal.

Ale úplně ráno, když se probudí a promne si oči si říká: nebudu šidit, ne! Ale když se blíží ke svému stroji tak mu to nedá a koupí si v potravinách pár mlík a říká si: - No každé je přeci aspoň trochu nepoctivej, že jo! a neleje mlíko do směsi a jak kolem choděj lidi a vděčně nakupujou zmrzlinu a nikdo si nestěžuje, začíná v panu Kouškově hlodat červík hrabivosti a to už jenom mávne rukou a ani nic neříká a leje do zmrzliny vodu a večer už to vlastně není ani zmrzlina, ale břecha!

Potom, pozdě, když se vrátí z hospody, lehne si na spartakiádní lehátko a počítá kolik si bokem vydělal a jenom lomí rukama a na čele mu vyráží studený pot a představuje si co

by se stalo kdyby mu na to přišli a když zhasne světlo, zapřísahá se, že druhý den bude absolutně poctivý a těsně než usne, převálí se na boku a jeho poslední myšlenka je: - Ne pořád, aspon tak dva tři dny a pak můžu začít s tím líkem, jenomže to už dávno spí a zdá se mu o zmrzlinových hájích někde na Tahiti, kde krásné domorodky sečou na loukách bankovky a nechávají je proschnout v panácích a po stromech skáčou bláznivě zbarvené opice a každá má v ruce kornout zmrzliny a když ho dolíže, hází oplatky na bělostné přilby cestovatelů ...

Cha, cha! Vsadíte se jak to s panem Kouškou dopadne? Rozhodně ho nenechám, aby mu na jeho švindlování přišel nějaký proplešatělý inspektor. Kdepak! Já naopak nechám pana Koušku, aby si koupil automobil. Jenomže úplně beztestně vyváznout, nemůže: auto si nepojistí a někdo mu ho v noci ukradne, a tak pan Kouška ...



## Džermil

Do restaurace vstoupil René. Džermil by se nejraději propadl. Nesnášel Reného, protože René byl neskutečný idiot, chtěl si s každým povídat, ale nikdo nevěděl jak.

Džermil se skrčil za stolem, ale René už ho změřil. Pose-  
dil se k Džermilovi

- Ahoj řekl a roztáhl ústa do širokého úsměvu. René se nikdy neusmíval, poze po vyřčení nějaké věty roztáhl ústa do úsměvu, aby se mu vzápětí svreskly. Bylo to něco jako indiánské howgh.

- Kokám, že nejsi na přednášce z mafie! řekl, a tentokrát se skřípavě rozchechtal.

Poznámka: Ke čtenářově škodě musí spisovatel přiznat, že se zcela nerozhodnul má-li být Džermil vysokoškolák nebo skladník. Proto Džermil střídavě vystupuje jako student stavební fakulty, střídavě jako skladník z podniku Velkoobchod průmyslovým zbožím.

- No a co? řekl Džermil otráveně.

- Když nebudeš chodit na přednášky, nedostuduješ, řekl René a roztáhl ústa do typického úsměvu, - proč vlastně seš na škole, když nechodíš na přednášky? zeptal se a znovu se skřípavě rozesmál, tak ho vyvedl z míry Džermil nechodící na přednášky.

René byl opravdu vyjímečný idiot.

- Co je nového? řekl mu Džermil nuceně.

René se skřípavě rozesmál a potom zvažněl.

- Hele, slyšel si někdy vo Dněprogesu?

- Cože?

- Dněproges? Ty neznáš Dněproges? René se opět skřípavě rozesmál a objednal si kávu. - Dněperskaje gydro eljetro stáncije, chápeš?

- Ne, odpověděl Džermil.

- Škoda kamaráde, Dněproges, to je dílo, to je lepší než ženská.

- Vopravdu?

- Mimochodem, narezil sem si novou holku, řekl René a roztáhl ústa i ksicht.

- Vopravdu?

- No to víš, ty starej kamaráde.

/Džermil se otřásl hrůzou, neboť být nazván individuem jako je René "starý kamarád", zevání neštěstím/

- No a co už ses s ní vyspal?

- Ne jenom s chodím, vona je dost chudá! René se rozchechtal. A potom se zeptal Džermila: - A co ty, chodíš vůbec s nákou holkou?

Zapletil a odešel.

Džermil zůstal v hospodě sám s proletáři. V hlavě mu pořád zněla Reného poslední otázka. Chodí vůbec s nějakou holkou? Džermil se snažil v duchu na tuto otázku odpovědět. Ano, chodí s Martinou. Vlastně ne to je spíš jenom kamarádka.

Do hostince vstoupil Emanuel. Zběžně se s Džermilem pozdravil, sednul si a objednal pivo, přičemž poslal několikrát Džermila do prdele. Byli to výborní kamarádi.

- Di už s tim do Keizlu.

Dál už se debata ubírala jednoznačným směrem. Emanuel žehral na politickoeconomickou situaci, zmínil se o úpadku v umění, Džermil potom zavedl hovor na muziku, označil kapelu P.I.L. za nedobračky s největším nedobračkem všech dob Johnny Rottenem, Emanuel se nechal slyšet, že Mins Hagen je také nedobračka, a že jistě neumí pořádně vařit a že po sobě neuklízí. René řekl, že Lennon kdyby nebyl idiot, tak by byl génius. Potom se debata stočila i na domácí scénu a Emanuel sdělil Džermilovi, že má nahrávku Tří sester, kterou si Džermil okamžitě vyžádal.

Poznámka: Voyager letící do kosmu má na palubě mimo Beethovenovy symfonie, hlasu velryb, obrázků člověka a několika kravin, ještě sbírku účtů z Československa /Evropa/. A to je dobře. Na zeměkouli totiž každodenně přistává kosmoplán ze souhvězdí Lebutě. Ufouni prolézají pražské hospody. Počmárané účty jsou jim jediným zdrojem vědění. Tato civilizace je pochopitelně vyspělejší než naše. Také je pravda, že zeměkouli ozářují speciálními peprsky, aby lidé víc chlastali, protože čím víc toho vychlastají, tím víc bude mít tato civilizace informací.  
(/Nezloběj se na mě, pane Vonnegut/.

/Nezloběj se na mě, pane Vonnegut/.

Když Emanuel s Džermilem zaplatili, vyšli ven z hospody a potkali Jonáše. Jonáš nebyl úplný idiot, ale marná sláva žádná sláva. Byl proslulý pronikavou znalostí spotřební elektroniky, přisprostými vtipy, nezřízenou chutí k jídlu, sbírkou plechovek od piva, znalostí muziky etc. Tentokrát byl mírně prdnutý.

- Če-su! vyhrknul, když uviděl Džermila a Emanuela, poté odběhl ke zdi na kterou nemilosrdně obrátil žludek.  
Když tekto učinil, požádal Džermila o cigaretu, ze což nabídl lahev vína. Všichni tři se tedy odpotéceli do blízkého parku, kde se posadili na lavičku.
- Pánové, to vám řeknu, kam ten svět spěje! prohlásil Jonáš.  
- Kde je morálka, kam se poděla, pokračoval.
- Emanueli, kde je morálka! zařval Jonáš strašlivě.
- Nevím, odpověděl Emanuel, který se opět vrátil k prvnímu tématu dnešního večera a posílal veškerou politicko-ekonomickou situaci do prdele.
- Džermile, chodíš vůbec s nějakou holkou? zeptal se Jonáš, který měl naopak touhu držet se svého tématu.
- Děte do hajzlu, řekl Džermil a odešel roztrpčeně domů. Cestou mu v hlavě kolovaly a zrály všelijaké myšlenky, ale protože je pan spisovatel líný, znázorní zde pouze jednu: všechny státy OSN by měly vyrábět společnými silami jednu obrovskou atomovou pumu, kterou by potom společnými silami odpálily. Byle by to jediná spolehlivá záruka míru.



Poznámka: Jonáš v parku se znovu poblínkal. - Víš co mi řekla jedna stará bába v tramvaji? Nevíš. Řekla: "Když se ti tek dívám na určitý místo, dale bych si to s tebou na místě a zadarmo. Kdybych si jí nenechala na piáně."

## DRUHÝ DEN

-----

Džermil vstal v půl sedmé. Celkem zbytečně. Ten den ho totiž spisovatel nechce poslat do skladu, ale do školy. Proto si Džermil může ještě na dvě hodinky lehnout.

Poznámka: Zdál se mu sen. Nejdřív jel s Mickem Jaggerem na motorce /Tonda/. V motáku potkali /kdesi v Connecticutu/pražské herce Moučku, Větrovce, Beka a Švorcovou, kteří trávili v Americe dovolenou. Džermil se s nimi pozdravil a zeptal se jich, jak se mají. Řekli, že dobře a že prý budou hrát v Hollywoodu ve filmu režírovaném Spielbergem. Film bude o hartydech. Micky Jagger umřel a skvěle ho nahradil Johnny Rotten, který začal oblézat Švorcovou. Nina Hagen, která byla v té době také v motorestu se, věnovala Větrovcevi. Džermil vyšel ven, nastartoval nějaké auto a odjel.

Džermil se probudil, nasnídal se a vyrazil ven. Měl přesný plán. Musí sbalit slečnu jakéhokoli pohlaví. Ale hlavně to musí být slečna.

Dále: způsob seznámení musí zvolit pokud možno přirozený a nenásilný. Nepadlo ho, že nejlépe bude seznámit se s nějakou prodavačkou. Z řady obchodů na ulici si vybral drogerii. Vstoupil dovnitř a omámila ho saponátová vůně. Za pultem stála tlustá prodavačka, zralá čtyřicátnice, s bradavicí na čele. - Co si přejete? řekla

Poznámka: Džermil je přirozeně velice nesmělý, ale spisovatel si vyhrazuje v zájmu většího spádu celého románu, opomenout některé Džermilovi zábrany.

Džermil řekl: - Nechte si ty láry-fáry, nemáte tedy mledou, svobodnou prodavačku?

Čtyřáctnice opustila komisi výraz a zatvářila se jako Afrodité.

- Jistě panáčku, hned zavolám slečnu Haničku.

Zařvala kamsi dozadu Hano! a za chvíli do prodejny vstoupila Hana.

- Chtělajste něco pení vedoucí?

- Ano, je tady nějaký mladík, chce tě zřejmě sbalit nebo možná chce kópit pánskou ochranu. No já mám ještě nějakou práci ve skladu, řekla a diskrétně odkvačila.

V prodejně zůstal Džermil a prodavačka Hana. Nyní ponechává spisovatel Džermila jeho studu.

- Co si přejete? zeptala se prodavačka Hana.

- Ještě nevím, zamumlal Džermil.

- Až to budete vědět, řekněte! pravila Hana a jala se šukat regály. /viz B. Němcová: Habička, str. 75 - "šukat po světnici"/.

Když došukala, vytáhla ze zásuvky prodejního pultu krabičku a demonstrativně si ji prohlížela.

- Ne, nechci si nic takového koupit, řekl Džermil rychle, - mám alergii.
- Ale? podivila se Hana a dlouhými řasami zemetla prostor před svými očima. - A co byste rád?
- Vás.
- Ale?
- Totiž, mohla byste mi říct, jestli máte dnes večer čas?
- Mám, previla slečna Hana prostě.
- A šla byste třeba do kina?
- V kině sem byla včera.
- Tak do divadla.
- Do divadla nechodím, hemží se to tam chlípnými muži. Tak do kavárny!
- No dovolte? Jsem slušné děvče a dostalo se mi nejlepšeho vychování.
- Tak kamkoli!
- S vámi nikam nepůjdu mladý muži. Chcete ty prezervativy?
- Ne.
- Tak na shledanou.
- Na shledanou.

Džermil vyšel zdecimován z obchodu. Pod pažemi se mu utvořily páchnoucí koláče potu, svrběly ho záda a cítil se strešně. Také se ujistil, že to není jen tak v současné napjaté situaci někoho seznámit. Potécel se po ulici a třesoucími se prsty si zapálil cigaretu.

To ještě netušil, že ho spisovatel za pět minut pošle do školy na přednášku technologie technologie, na kterou normální slušný člověk ani nepáchne. Ale spisovatel je dost svině.

- Na přednášce byl Džermil, přednášející a Liduna Horáková. Svazácká funkcionářka a prvotřídní nána.

- Ahoj, co tu děláš Džermile? tázala se zdepteně, neboť si myslela, že se přednášky zúčastní sama, což by jí mohlo být později přičteno k dobru.

Poznámka: Liduna byla velice cílevědomá. Již ve školce si přála být stavební inženýrkou, jako jejich sousedka. Ostatní děvčata chtěla být zdravotnicemi, sestrami, lékařkami, učitelkami, tesařkami. Ale Liduna: stavební inženýrka.

- Chtěla bych se specializovat na železobetonové konstrukce, žvatlala, když jí byly čtyři.

Liduna nebyla panna. K aktu došlo o prázdninách, před vysokoškolskými studiemi, s mužem o pět let starším. Liduna tehdy vyrazila na houby do lesa. Tam našla spícího houbaře, který měl zjevně erotický sm. Liduna se posadila do trávy, cosi spočítala /nemusela - brala léky preventivně od patnácti/, potom si řekla, že je jí konec konců akorát tak let, aby do toho přešla. Vzdychla, vrhla se na spícího houbaře a bylo to. Ten se ani nestačil probudit.

Jinak ovšem na sebe nenechala séhnout.

- Džermil: - Poslal mě sem ten kanál spisovatel.
- Spisovatel?
  - Ale to nic, to nechápeš, to sem jen tak plácl, řekl Džermil zdřchaně a zasedl vedle Liduny.
- Přednášející pochopitelně vůbec nepřišel a tak pozval Džermil Lidunu na kafe. Ze zoufalství, jinek se mu hnusila. Popíjeli kafe a mlčeli. Liduna si náhle uvědomila, že Džermil se jí líbí. Ona sama si o sobě myslela, že je velice přitažlivá. Jaký omyl! Byla tak ošklivá, že nemá smysl ji popisovat.
- Džermile a co ty pořád tak děláš?
  - Slepugu letadýlka.
- Aha, ale já myslela večer! pokračovala Liduna a koketně se usmívala.
- No večer právě slepuju letadýlka, pak spím.
  - A někam ven nechodíš? **TAKOVÝ UROSTLÝ MUŽ!** řekla Liduna a myslela si, že to byla ta pravá lichotka, že tak se chová koketní žena, Jaký nesmysl!
  - Kam bych chodil. Mě to ven neláká.
- Liduna nadskočila radostí. Usedlý typ! To je ono, to chce. Za rok končí se školou, musí myslet na vdavky.
- Děvej prej dobrej film, nadhodila a pozorně propichovala Džermila očima.
- Ten nereagoval. Jenom neurčitě pokýval hlavou. Liduna se pokusila zahrát unuděnou mondénní dámu a trochu se zkroutila v židli.
- Tak ráda bych si s nějakým mužem vyšla večer do kina. Spisovatel nyní vloží Džermilovi do úst větu, kterou by normální člověk rozhodně nepoužil: - Ty Liduno? Taková půvabná elegantní žena, by sis vyšla do kina? Se mnou třeba?
  - Třeba s tebou! zajásala Liduna a opět nadskočila.
  - A kdy?
  - Dneska, ano?
- Liduna se podívala na hodinky. Já už musím jít, mám schůzi. Tak v sedm pod vocesem, jo?
- Potom odběhla. Džermil zeplatil.



Odpoledne šel do hospody, kde potkal Reného a Emenuela. Ptali se ho, jestli už má nějakou holku. Dal si šest až čtrnáct piv, rozloučil se s přáteli a vyšel na ulici.

Pod vocasem byl Džermil pět minut před sedmou. Nebyl sám. Zřejmě půlka lidí podobného věku si dala sraz pod vocasem. Tísnil se tam obrovský chumel lidí, takřka nepropustný. Nakonec si ale každý někoho vybral, zavěsil se do něj nebo do ní a oděšel nebo odešla.

Přesně v sedm přišla Liduna. V zelené sukni, orenžových botech a červeném saku. Rty měla namalované na fialovo. Na hlavě měla odvážný účes Mata Hari. Byla mimořádně odpudivá a hned se vrhla na Džermila.

- Na co půjdem? zeptala se.

Nakonec šli na sovětský film.

Bylo jim umožněno shlédnout zajímavý týdeník o krávech....

Potom běžel film. Liduna žmoulela Džermilovi koleno.

Džermil usnul. Když film skončil, vyšla Liduna s Džermilem na Václavák. Po Václaváku se potulovaly kurvy a cikáni.

- A kam půjdeme teď? zeptala se Liduna

Džermil se polekal. Ještě někam jít? S ní? Hrůza!

- Tak pojď někam nalahala Liduna.

- Víš, já sem ospalej.

Liduna ho pohledila po vlasech: - Ty můj chudinko! Půjdeš pěkně ke mně na návštěvu.

- Na návštěvu?

- Ano. Mám svůj byt.

- Sama?

- Ano.

- A co tam budeme dělat?

- Koupila jsem lehev vína, kocourku.

- Cože?

- Kocourku.

- Ale mě se nechce.

- Lidunke už to zařídila.

Lidunina garsoniéra byla v rohovém domě nad Muzeem.

Pěkná garsoniéra. Liduna vytáhla víno a sundala si sako.

- Chtěla bych, aby ses se mnou vyspal, řekla bez obalu.

Jak už bylo řečeno, Liduna na sebe nenechala šáhnout, pokud to přímo nevyžadovala. Pokud se však u ní nějaká taková potřeba vyskytla, šla tvrdě na věc.

- Snad bychom nejdřív měli vypít to víno, nemítli Džermil a Liduna souhlasila.

- Zamilovala jsem se do tebe.

- Opravdu?

- Jo. Ty mě taky miluješ?

- No jo.

- Tak se spolu vyspíme.

- Hmm.

- Na posteli nebo bys raději na zemi? Mně je to jedno.

- Na posteli.

Vyspali se spolu.

### TŘETÍ DEN

-----

Tentokrát šel Džermil do práce. Do skladu na Smíchově.  
- Čau Píčáku, pozdřevil ho vedoucí i další spolupracovníci.

Džermil se převlékl a sešel z kanceláře do sklepa, kde byl sklad. Tam už byl Václav.

- Čau Píčáku.

- Čau Grizzly.

Václav si totiž nenechá říct jinak než Grizzly a Džermilovi za to platí jednou tejdě panáka.

Takže Grizzly seděl na bedně v koutě skladu, pokuřoval dýmku nacpanou suchým javorovým listím a rozemletými rohy horské kozy a občas pohledil lesní moudrost, která mu visela na krku. Džermil si sedl vedl něj.

- Píčáku, to si nedovedeš představit, víš jak máme na Klondyku osadu.

- Na Klondyku? To je v Kanadě, co? divil se Džermil.

- Ale houby, dyť říkám na Klondyku, ale to je jenom název, já mluvím o Klondyku na Berounce. Tak tuhle sme si vzali vzduchárny a člověče hráli sme hru na Rudýho muže, člověče paráda. A v neděli sme stopovali tetřevy a Miki to je kámoš, ten vobjevil tak fantastickou lesní moudrost, to bys čuměl.

Džermil záviděl Grizzlymu jeho prostotu. Zároveň mu neuvěřitelně pil krev, jako každěj kotlíkář.

- Můžeš mi dát šluku? zeptal se Grizzlyho, aby ho naštvál

- Sekre co blbneš, už sem ti kolikrát řekl, že tramp nepustí dýmku z ruky, když kouří.

- Promiň.

- No jo to je dobrý, ty nejsi vandrák. A cos dělal vo víkendu?

- Byl sem s klukama na jedný chatě. Člověče udělali sme vohen.

- To je správný! souhlasil Grizzly a usmíval se.

- Nejdřív to dříví polili naftou, aby líp hořelo, vytáhli sme si ven televizi. Prostě báječnejš táborák. Zádama k vohni, čumíš na badnu, prostě paráda.

Grizzly už ležel na zemi a bil pěstmi do podlahy

- Vy svině, vy hajzlové, táborák! Nafta! Televize!

Řtom se uklidnil a pohrdavě se na Džermila zadíval.

- Doufám, že ste to spon náležitě uhasili.

- Jo, pochcali sme to důkladně.

Chvilí bylo ticho, ale Grizzly byl přeplněn zážitky. Musel ventilovat.

- A jo to sem ti neřek. Večer přijel na náš táborák Vabi Srnec sv pravym kovbojskym vobleku a s pravou americkou kyterou a zahrál tak skvělý písničky, to byl vodvez, zpíval i vo Portě. Byls někdy na Portě?

- Ne.

- To je škoda, tam je skvělá atmosféra. A Vabi, pak člověče

hrál tak skvělý odvezy vo kamionech, sobích spřežených, znásilněnejch indiánkách, západech slunce, východech slunce, vo přátelství a tek.

Džermil Grizzlyho masochisticky poslouchal.

- A to sem ti eště neukázal! pokračoval Grizzly. Vstal a z tašky co měl u sebe vytáhl podivný chuchvalec.
- Co to je? zeptal se Džermil bez zájmu.
- Medvědí kožešina. Právě! hulákal Grizzly a oči mu svítily, - koppel sem ji za tři stovky vod jednoho kamaráda.

Palič si na ní s odporem sáhnul.

- Eště voní Skálistejma horama! řekl Grizzly.

V té chvíli k nim přišel vedoucí. - Co to máš Václave? To je kůže? Sáhnul na chuchvalec a řekl:

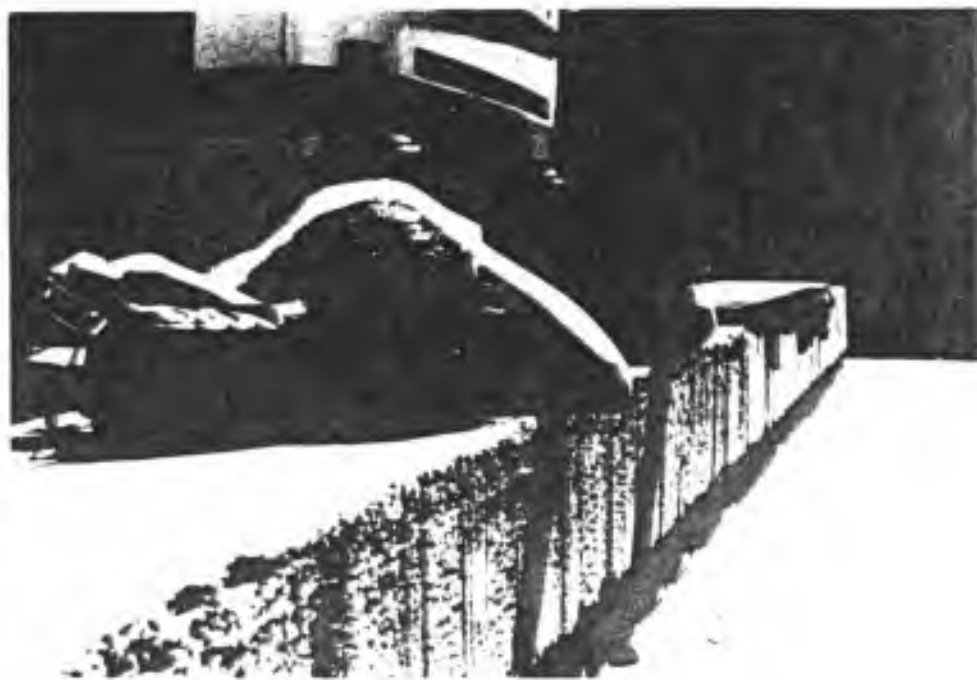
- No jo, krevská kůže, to je dneske vzácnost.

Grizzly zrudnul. Rychle nactpal kůži do tašky.

- Neříkejte mi Václav, pane vedoucí. Já sem Grizzly!

**Poznámka:** Ve skladu, kde pracoval Džermil skladovali kreviny, které potom rozváželi do obchodů, kde je nikdo nekupoval. Bylo to většinou zboží první jakosti, pokrokové konstrukce, s využitím elektroniky a elektřiny. V tomto skladu se shromážďovaly veškeré výrobky a smyslu jejichž výroby se dá silně pochybovat. Není proto divu, že sklad občas vyjížděl na zahraniční výstavy, zúčastňoval se i četných karnevalů. Sklad se neustále rozšiřoval, protože zboží nebylo možné udat. Veselé Avie s ním tedy jezdily mezi prodejnami, skladem a továrnami a všude byli spokojení chlapi, kteří plní plán, zatímco socialismus se buduje sám od sebe někde jinde - nikdo neví přesně kde, ale spousta lidí se tváří, jako by to bylo dokonale zřejmé.

Džermil vyšel ven a oženil se s Josefou. Mají šest dětí a bydlí na Severozápadním městě.



## Drei Schwester Tournament

by Skiol Podraga

Úvod :

- pane Čechov, opravdu chcete napsat drama "Tři sestry"?
- Ano, Jefimove. Je na tom snad něco špatného ?
- To jistě ne, ale jestli se přespříliš nepodřizujete veřejnému vkusu, vždyť Tři sestry, to je název té vynikající hudební skupiny !
- Ano ? Já se o hudbu příliš nezajímám.
- Vaše škoda, pane Čechov.

### Seznam použitých zkratek :

- PM - pan Magor, vedoucí tělesa
  - PH - pan Hadr
  - V - Vondráček
  - VJ - Vydra Jára
  - SS - Stará semetrika Mandragora
  - LFH - Lou Panánek Hagen
  - KC - krmelec Cistecký
  - IV - ing. Venkrbec
  - TS - hudebně-vokálně-dementně-instrumentální skupina lidí
- Vzhledem k tomu, že TS jsou samí pěkní hoši, bylo k tomu přihlédnuto v textu /TS-mužský rod, číslo množné/.



Na počátku všeho stála úvaha, na které se jednoznačně shodli všichni členové TS a přilehlé okolí, že není-li soubor doposud akceptován hromadnými médii /televize, rozhlas, gramoprůmysl, koncertní síně/, nebylo by na škodu věci rozšířit svou popularitu uskutečněním koncertního turné po oblasti Lounsko-Zatecka v období chmelové kampaně 1987.

Začátek byl, po mnohých průtazích rázu technicko-ekonomického, stanoven na den 1.9.1987, čili úterý.

o o o o o

Na poslední, pseudovědecky pojaté zkoušce o dva dny dříve, napadlo PH, že by se celá umělecká společnost TS měla jít povinně, a to co nejavantgardněji ostříhat, aby tak vyjádřila svůj kladný vztah k přestavbě. Na základě dravé úvahy bylo zvoleno lazebnictví Na Ujezdě, v blízkosti rodiště barda českých literátů, J. Nerudy.

"Nerudo, Nerudo,  
nech si ušes narudo,  
až se rudě nabarvíš,  
to se nám pak zalíbíš."

/S. Podraga, ze sbírky Ferromet/

Pravda, lazebnictví ne, z největších a ani co do věhlasu nemohoucí se srovnávat s l. Oreálem v Železné ulici, přesto však spolehlivější než katovna v Black Rose /Schwarze Rose/, známé svou nápaditostí zvláště mezi zvrhlejší částí pražské mládeže.

Vrchní lazebníci bylo Ts doporučeno, aby se před samotnou exekucí osvěžit pivem do malebné zahrádky přímo na hlavní třídě s výhledem na projíždějící těžkotonážní nákladáky a supící automobily tuberkulózního vzezření.

První obětí se stal PM, spěchající na důležitou schůzku. Exekuci přirozeně bedlivě sledoval PH, hlavní architekt ušesů TS. Pod jeho suprvizí pak na hlavě PM vznikla kreace rázu vysoce moderního-až subnukleárního, vhodně doplnovaná prvky indiánské kultury 17. století.

Ani nevadilo, že PH musil střídavě odbíhat ke svému půllitru, neboť ke všeobecnému údivu celé světové veřejnosti nebyl s pivem do oficiíny vpuštěn, ačkoli by to bylo-vzhledem k jeho věku naprosto normální.

Rezultát: IV se změnil v portugalského intelektuála, hlavy PH, KC a V získaly tvar podobný, jako PM.

#### Populárně vědecká bomba

Před samotným odjezdem na turné svědčily určité indicie o jeho možném nezdaru.

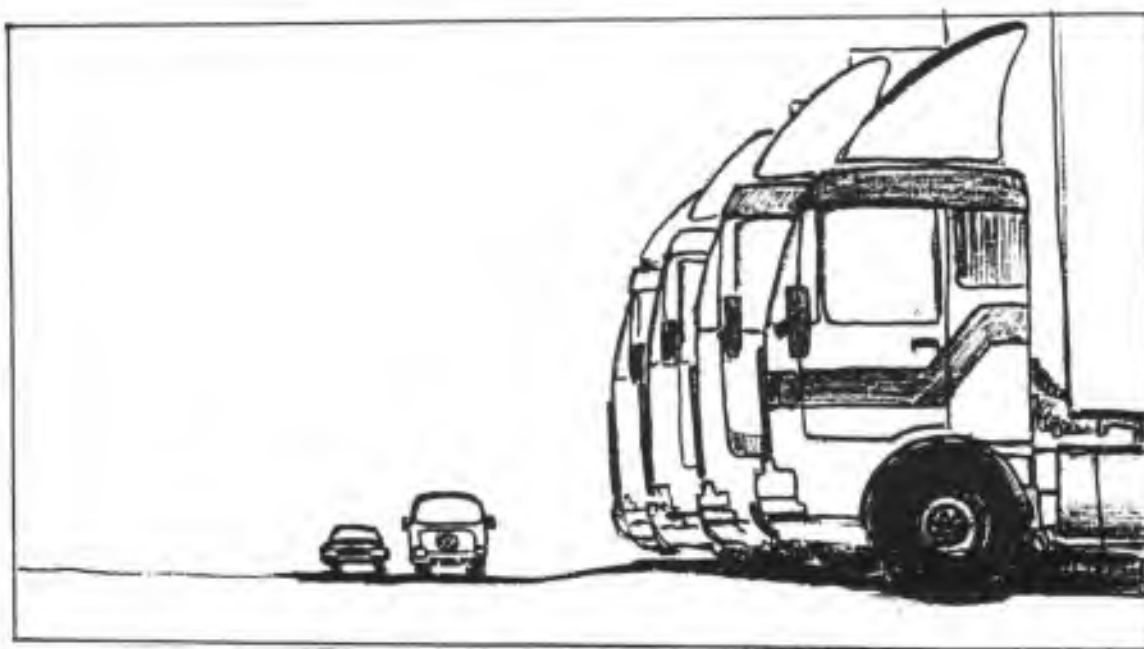
#### INDICIE :

1. Panu IV se na pondělní zkoušce samy od sebe zastavily nové křemenáčové hodinky, které mu rodiče koupili k učnovské zkoušce ze svých mrzkých platů, kterými jsou každoměsíčně urážen.
2. Jednomu z kandidátů na členství ve Fan-clubu TS, Janu Polyšovi zemřela 125-ti letá andulka /pohřeb 11.9. 1987 v malém strašnickém krematoriu/.
3. Předseda Fan-clubu, pan Kabík, nebyl v pondělí Na slamníku.
4. IV a pan Kabík spatřili topenáře. Topenáře viděti-tisíc let neštovice mítí.
5. V tisku se objevila zpráva, že BLR uspořádá závod nejrychlejších rakví světa, závod F-1.

6. Taktéž tiskem proběhl rozhovor s Bohumilem Ceplochou, největším vtipálkem ve střední Evropě.

V interview se slavomansky holedbal, že prý existují kluby, které soutěží v tom, kdo na jeho kresbách v Dikobrazu jako první objeví mongoloidního jezevčíka. Patrně však netuší, že v těchto klubech soutěží též o to, kdo první Ceplechu brutálně zavraždí.

A tak pod tíhou uvedených skutečností vyrazí 1.9.1987 v poledních hodinách na turné, doprovázeni zvukařem světového jména VJ a hosteskou SS, do kraje lounsko-žateckého, do kraje zeleného zlatajež je jakýmsi embryem piva, kde budou libými zvuky svých louten, tympánů a aerobního pandrholu systematicky utočit na degenerovaný a zakrnující intelekt studentů všemožných převýchovných ústavů...



Kamiony TS / dva menší vlevo/

Zprávy - rezenze - ohlasy

Úterý 1.9.1987

Rudé právo : Dnes vyrazila na pětidenní koncertní turné rocková skupina TS. Bude se pohybovat v chmelové oblasti, kam byly souběžně vyslány tři speciálně vyzbrojené jednotky domobrany.

Náhodný chodec: To vypadá na pěkný průser...

Jiný náhodný chodec : Ano, zítra si беру náhradní volno a vyrazím za TS na Lounsko, abych byl přítom.

Pražský dopisovatel listu China Daily. Telegram podaný v 8 30 na Hlavní poště :

TRI SESTRY NA TURNE STOP NEMOHU DAL STOP POZDRAVTE ZENU A DETI

Pan Magor : Teprv teď ukážeme světu, že.

## DEPARTURE :

O hodinu později, než bylo stanoveno, vyjíždějí oba kamiony, patřící ke skupině TS, od budovy studia. Vyjíždějí zvláště, neb IV je nucen vyřídit si jisté businessmanské resty u společnosti, která ho požádala o angažmá. IV je totiž jedním z pilířů zahraničního obchodu republiky.

Kamion VW tedy zařazuje mezizastávku na parkovišti světově proslulého Haupt Bahnhofu.

Druhý kamion Škoda činí v té době zastávku v centru města za účelem zakoupení muzikantských předmětů denní spotřeby.

Na parkovišti dochází k poruše VW. Postižena je 18-ti stupňová převodovka s kolmo uloženými pastorky a jedním kuželovitým otáčivým difuzátorem. PH bleskně mění tři indukční závory a kamion je připraven k jízdě. Pro jistotu vyřazuje z činnosti dvě vertikální redukce, neboť není cílem TS vzbudit v převážně agrární oblasti, kam míří, zbytečný rozruch.

Další cesta po Carlsbad highway, na jejímž začátku se oba kamiony seřadily do konvoje, probíhá v téměř bukolickém klidu, alespon do té doby, než se otežší navigační práce ujímá PM, člověk postarádající sebemenšího smyslu pro orientaci, bohužel si však jaderným klením dokáže uměle vzbudit autoritu.

PM vhání konvoj na naprosto nesmyslnou odbočku a daří se mu prodrat je srz dvě degenerovaných vsí, krkolomné serpentiny ne nepodobné Semmeringu a tři rozbombardované železniční přejezdy, aby potom, jako výsledek své iniciativy přivedl výpravu na původní, po všech stránkách komfortní silnici.

Ve vsi ??? se TS odkrývá pohled na sestru SS, což je dost i na tak otrlé hudebníky jako je KC.

Do té chvíle též připadá počátek eskalace snažení PM. Dá se bez nadsázky tvrdit, že první den je dnem PM. Jmenovaný vhání nebohé instrumentalisty do vesnice Stankovice a jako smyslů zbavený mobilizuje svou dočtěrností svazácké funkcionáře, přičemž nabádá TS, aby se chovali slušně a nepopuzovali zmíněné prazidenty kultury.

PM se kupodivu podařilo místní funkcionáře přesvědčit, že v utrobách kamionů

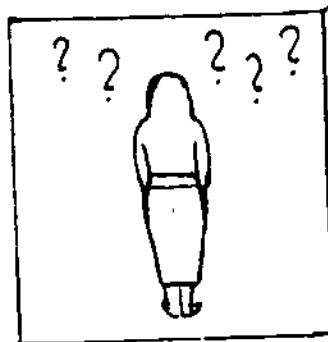
není nábytek a že TS nejsou chovateli užovek, alebrž hudební skupinou v tom nejhorším slova smyslu.

Navíc dokázal ke zděšení některých členů TS zajistit první angažmá a ještě stačil seřvat LFH, který SS důvěrně prozradil, že je prdelatá.

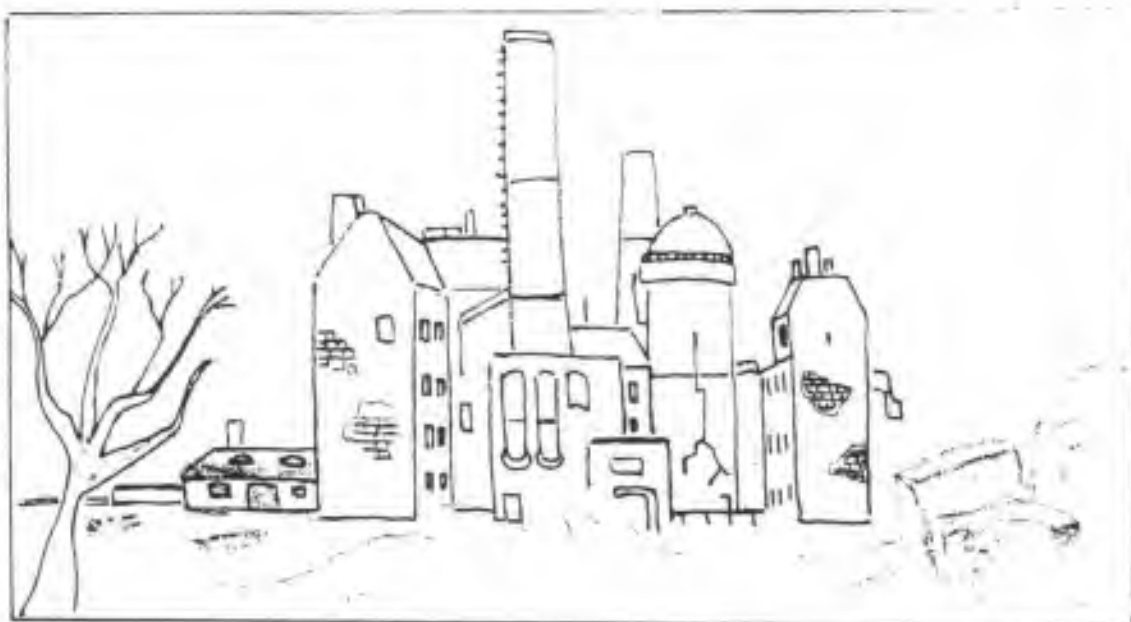
Poté se do čela konvoje postavil jeden z činitelů. Tento obdivuhodný muž dokázal svůj 1203-í válcový rotomobil s ohromující jistotou a elegancí.

Konvoj zastavil před grandiozním komplexem továrních budov. -Hoši, vjedte dovnitř, ale pozor, abyste neurazili výfuk!, děl činitel, oplývající zkušenostmi.

I tak se stalo.



Sestra SS se upřímně diví,  
proč ten krásný hoch, kterého  
sbalila, se radši zpil do němo-  
ty, než aby připustil začít si  
s ní



Levyho kalhoty

Návštěvou v areálu nadnárodního monopolu

Továrna, připomínající na první pohled Fordovy závody, Ural-maš či Toshiba, byla posléze po bližším ohledání jednomyslně označena jako replika Levyho kalhot, ne-li jako Levyho kalhoty in natura.

TS dokonce doufali, že uvidí slešnu Trixie, ale bohužel kancelář pana Gonzalese byla prázdná, vzhledem k pokročilé denní době.

Na protějšek kanceláři se tyčily, či spíše krčily nuzné baráky, příbytky sezonních dělníků, jež v autorovi vyvolaly atmosféru roku 1929, atmosféru Černého pátku na Užhorodské burze. Autor tá musí konstatovat, že v současné době se krize z nadbytku rozhodně obávat nemusíme, neboť současný ekonomický mechanismus je natolik pružný a předvídatelný, aby dokázal fungovat na bázi totální podprodukce.

Do určitých průtazích začali TS ovládat transformátory a trojit tak hluk v kmítočtech, které se líbí jisté části převážně prozápadně orientované mládeže.

Rocková hudba... Je to hudba  
Psychické i morální škodlivost elementu, jenž k nám byl zanesen, byla vědecky a pečlivě dokázána mnohými sociology, lékaři, uměnovědci z Kanady, Japonska, Francie a dalších zemí. Sovětský čtenář tyto ~~zá-~~

Z dopisu nyní již zesnulého skladatele A. S. Lobzova: „Z estrádního rocku se stal skutečně hlt a otrava našeho života

A skutečně, i zde TS mohli několika ideologicky poblouzněným jedincům nabídnout kmítočtový paradise a sklídit tak i potlesk a obdivné výkřiky.

Produkce proběhla v oboustranném nadšení.

Bohužel místní lékárna zavírala již v deset. Navíc v půl desáté se hystericky špracnul Kerberos, hlídající pramen péčka.

Do poloviny plný kanystr s dobrotou pak nemohl zcela umělce uspokojit, snad jedině KC, který zprovodil ze světa erární bowli, omámil se, choval se jako Repák a vrhal-ohodnoceno Růžovým krtkem/.

A tak se PH a PM vydali za sezonními dělníci pro wine.

- Čágo, holky, nemáte něco k pití ?

- Jako vodu se štávou ?

- Ne, třeba wine.

- Jéje, mankote, včera jsme všechno vypily, děly dívčiny a ukázaly na skřín, kde se výmluvně tísnilo na dva tučty prázdných lahví. Nezbyvalo tedy, než se pokorně uložit ke spánku.

## IN THE MORNING

SS začala hned poránu žehrat na svého nabíječe, anektujícího během noci celý prostor ložní plochy. Na její výtky hbitě reagoval PH :

-Když ses nemohla vyspat, mohla jsi celou noc vystát .K stání je tu místa dost.

Následovalo vyklubání ze spacáků, snídane, sbalení a už další putování podařeného hudebního tělesa.

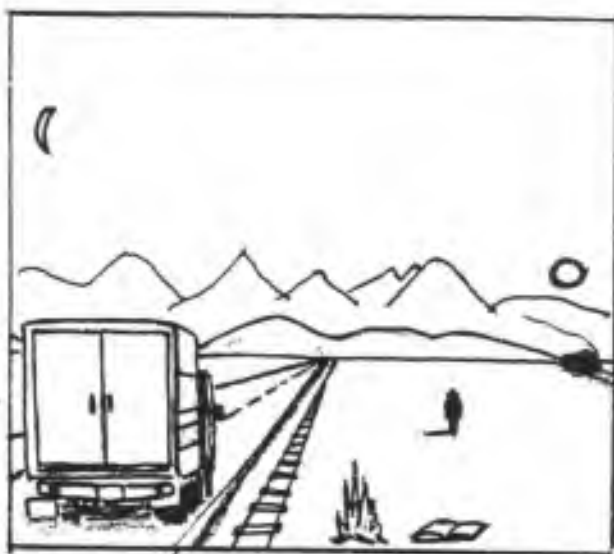
V Lounech navštívil pan LFH svého oblíbeného dentistu. Mezitím se IV a PH slitovali nad přítelem PM, který vypadal velice neduživě a usoudili, že jeho trudovitost jest způsobena trvalým nedostatkem vitamínů. Proto se rozhodli zakoupit mu ze svých vlastních finančních zdrojů jeden kg nestandardních jablíček za 1,05 Kčs. Byla to opravdu znamenitá koupě, jablíčka byla jako ze žurnálu a vzbuzovala všeobecný odpor.

Na cestu z Loun do Líštán /za diktátorem kultury, s. Škodou/ se PM naprosto nesmyslně optal stodesetileté , tupé, hluché a slepé babičky, stojící ve sklerotickém komatu u silnice :

- Sim vás, jak do Líštán ?

- Ehe ahe, to jo, nevim, to ne proč..., zněla přesvědčivá odpověď. Následoval urychlený odjezd a přesnější informace byla pod záminkou svezení vymámena ze dvou hrůzostrašně vyhlížejících stopařek. Svezení se z toho důvodu nekonalo.

A tak konvoj opouští Louny, město funkcionářů.



### ESSAY

Zde je třeba zmínit se o stylovém zaměření TS. Jak známo, ve světě existuje celá řada hudebních stylů, spojená povětšinou s charakteristickým oblečením. Proto rozznáváme folk, dělící se na dvě odnože: první z nich náleží sortě lidí chytrých jako tunery, a proto rádi poslouchají písně, které jim zpívají lidé, tváříci se, že jsou chytrí alespon jako minivěž.

Druhá větev je tvořena milovníky Far Westu a Clondiku. Jejich zahánějící mozky obrostlé lišajníky chrochtají blahem v západech a vychodech slunce. Ideální prostředí pro tyto lidi vypadá asi takto:

Rozlehlá plán je zakončena zubatým pohořím. Prostředkem pláně vede silnice, po které jede kamion. Vedle silnice jsou koleje. Vlevo plane vatra, vpravo leží sesřít A5 zabalený v grizzlí kůži. Nad pohořím vychází slunce, za zády slunce ve stejný moment zapadá.

Balší hudební styl, krystalizující v 80. letech, je tzv. new-wave dechovka, reprezentována je skupinami jako Krásné nové stroje, Laura a její tygři, apod. Tato hudba je založena na vysokém vkusu jejích protagonistů i příslušném hudebním vzdělání. Bohužel však poněkud fádní, neboť dosahuje takových kvalit, které nelze slovně napadnout.

Valší hudební styl se jmenuje PUNK. Tato hudba je založena zpravidla na dvou, maximálně třech jednotvárných kmitočtech.

Výraznou roli má vokální složka. PUNK vznikl v Londýně, kam jej přitáhl rusínský emigrant Jojčo Vaniloff.

Potom existuje kovová hudba, z které má pochopitelně radost naše ekonomické vedení-však jsme ve výrobě surového železa na hlavu na prvním místě na světě. Metalisté mají dlouhé vlasy, ustřižené džínsky a pruhované kalhoty. Spacák nosí zásadně v podpaží. Živí se citrony a pivem. Jejich hudba zní jako letadlový turbomotor s přiškrcenými klapkami.

Další hudební trendy možno nazvat novoromantickými. Existují i směry prokalkulované hudby, např. jistý sionista Zappa se snaží používat všemožných kmitočtů, ke své vlastní škodě.

Disco se jmenuje další styl. Je to druh hudby, který lze bez vážnějšího ohrožení IQ vnímat pouze několik pikosekund. Je velmi oblíben. Ještě se s ním setkáme.

Nuže a po tomto krátkém exkursu, který si nečiní nárok, aby byl vyčerpávajícím, dostáváme se k meritu věci:

Zcela mimo jakoukoli hudební zkušenost lidského rodu je hudba TS.

### Samozvaný diktátor kultury

V Lištanech City uvítal Ts samozvaný diktátor kultury, s. Škoda, se špatně utajovanou nechutí a po celodenní nudě vyslal světově proslulou skupinu do Jimlína, kde již krátce po příjezdu vzbudila značnou pozornost.

Ještě před samotnou produkcí se TS odebírají do kavárny Hilton. Zde dochází k zajímavé debatě, odkrývající životní postoje členů tělesa.

Vnořujeme se přímo doprostřed náruživého rozhovoru :

V: ...kdyby mi za to dal auto, tak bych nechal SS nastavit tělo třeba i pygmejskému náčelníkovi.

SS: No dovol...

LFH: Nebylo by to špatný.

SS /znehůceně/: Třeba za UNO.

LFH: Pořád lepší, než kdyby vystavovala tělo zadarmo

IV: Nebo za dvacet feníků.



### Vondráček smlouvá s pygmejským náčelníkem

Ano, všeobecný úpadek morálky a mravnosti zasáhl i tak skvělou společnost, jakou TS bezesporu jsou. Cynická mládež, vlajko-noši, AIDS, drogy, alkohol, rocková hudba, USA a v poslední době přestavba, to vše jsou věci hluboce působící na ducha naší mládeže !

Ale ruku na srdce. Mohli by TS hrát svou skvělou muziku, kterou oslovují nejširší vrstvy mládeže, kdyby necítili tíživou skutečnost konce 20. století stejně intenzivně jako ona ?

A tak "po lehkém občerstvení" /citát z Almanach I/ se TS Odebírají směrem k Philadelphia Stadt halle Jimlín.

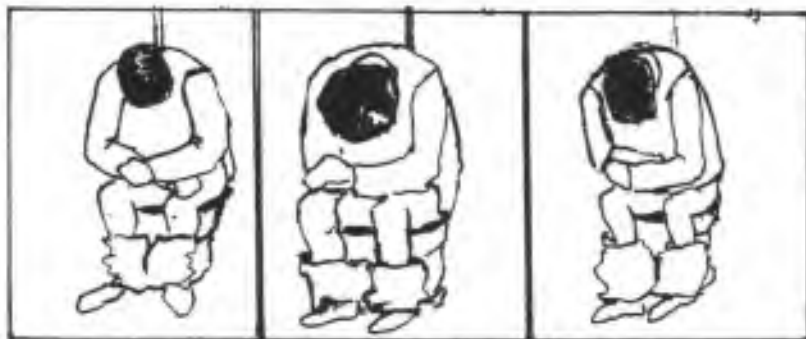
Stadthalle praskala ve švech a publikum, jak už je na podobných akcích zvykem, šílelo.

Již před vystoupením bednáci skupiny rozdali divákům šminčky, takže z hlediště vykukovaly bizarně nalíčené obličeje fanoušků.

Podium bylo obklopeno mamutími dmychači barevného kouře. Před budovou se tísnil dav rozvášněných rock-fans, kterým se nepodařilo získat vstupenku na black trhu.

V malém sále Stadthalle hrálo několik jedinců naprosto flegmaticky stolní ping-pong.

A potom se rozsvítily tisíciwattové žárovky a koncert mohl začít. V té době hledali PM, LFH a VJ inspiraci na WC, v hlubokém soustředění se připravovali na produkci.



V poslední možné chvíli před tím, než by rozvášněný dav zkolaboval, se hudebníci objevují na scéně, vítání bouřlivým "hojsasa". Policisté chránící jeviště mají co dělat, aby zadrželi masu frenetických fanoušků.

Již po prvních tónech se začaly z publika ozývat pochvalné výkřiky. Dá se říci, že TS se stali pro diváky polobohy.

Zniklo okamžitě několik nových fan-clubů, podobně jako je tomu v mnoha zemích na světě, zvláště u nás.

A co skandovali oddaní fanoušci TS?

SKANDOVÁNÍ :    Nalaďte se !  
                  Naučte se hrát !  
                  Hrajte všichni to samý !  
                  Přestante zkoušet !

A do toho zněla slova LFH, který dával naprosto přirozeně najevo, že TS je nejlepší skupina na světě a roztomile se loučil s diváky, kteří už nevydrželi TS dále poslouchat.

Ostatní v hledišti nadšeně tleskali, plácali se dlaněmi po břiše a tančili kozáčka. I TS sami dávali najevo, že hudba se jim nadmíru líbí.

V první řadě, jak už to bývá, seděly naivní dívenky, hltající očima hudebníky, takdobře známé z obalů desek, televize a filmu. Vydržely celý koncert a ani se nešly vypísknout.

V samém závěru vystoupení se i přes zostřená opatření podařilo několika TS-fans vniknout na jeviště za účelem získání autogramů svých miláčků.

Hudebníci se jim svižně podepsali na trička či do podpažních jamek.

A tak za všeobecného nadšení skončilo vystoupení TS v Jimlíně. TS pabídlí reprízu svého koncertního programu na 7<sup>00</sup> ráno.

ODPOVĚD :    -PROBOHA NE !!!

## Tabulka náročnosti koncertu podle Hiltgardnera :

| <u>za koncert</u> | <u>pot /l/</u> | <u>moč/l/</u> | <u>sliny/l/</u> | <u>mozk.buňky/tis./</u> |
|-------------------|----------------|---------------|-----------------|-------------------------|
| VJ                | 6              | 8             | 0               | 9980000                 |
| PM                | 99             | 0             | 98              | 0                       |
| V                 | 0              | 0             | 0               | 0                       |
| LFH               | 0              | 67            | 899             | 8979812333              |
| PH                | 0              | 789           | 0               | 6                       |
| IV                | 678            | 0             | 67              | 22                      |
| KČ                | 678            | 789           | 0,678           | 0                       |

Po vystoupení se TS odebírají opět do Hiltonu, kde jsou obsluhováni dementním výčepním, absolventem jaderné fyziky v Zürichu a jeho přísluhovačkou, bývalou krasobruslařkou Hildou von Garten.

Oba sluhy se podařilo TS maximálně rozčítit.

### LFH jako kytarový virtuos



LFH byl svými sadomasochistickými rodiči, kteří v něm viděli druhého Amadea, donucen v utlém věku do LSU, neb se nemohl vzhledem k mentální i fyzické nevyzrálosti účinně bránit.

Už když vytahoval nově zakoupený instrument z kufříku, cholerická profesorka hudby v něm objevila netušený talent.

Po půl roce dřiny se LFH konečně podařilo zvládnout několik základních tónů.

V ulici, kde LFH bydlel, rostla závist ostatních rodičů, jejichž ratolesti, v době, kdy LFH usilovně cvičil, bezcílně bloumaly sídlištěm.

Zato pí profesorka a koneckonců i Moravcovi se zdaleka neobávali, že by LFH se svojí hrou na královský nástroj mohl oslnit celý svět. Nicméně umělecká agentura LFH zařídila koncert ve spořilovském paláci kultury. Spolu s ním měla vystupovat též jakási dívka Veronika a desítky podobně retardovaných dětí, jako je náš malý virtuos.

Na koncert doprovázela plačícího LFH babička, neboť rodiče neměli na podobnou ostudu nervy.

Profesorka, u níž se LFH učil ovládat nástroj, byla pro jistotu už od rána pod vlivem barbiturátů.

A potom LFH vystoupil. Již na prvních třech tónech interpretované skladby si vybudoval dostatečný náskok, aby mohl hladce přehmátnout na vedlejší strunu.

Bohužel, právě tato struna byla tou osudnou, znamenající trpký konec vystoupení LFH, dštícího slzy ještě dlouho v zákulisí.

Po LFH nastoupila bezvýrazná dívka Veronika, přehrála tučet Bachovek, ale mnoho již nezachránila.

Koncert skončil a šlo se domů.

"Ne, opravdu, strunné nástroje nejsou mou doménou. Prostě pro ně nemám ten správný cit", uknočil své vyprávění LFH.

Po zavírací hodině zábava pokračovala na dvou frontách na bázi zakoupených iontových nápojů.

Závěrečné hodnocení: příjemný večer.

- - - - -

Z ohlasů na koncert v Jimlíně:

Místní kulturní prezident:

Pe pěti minutách produkce jsem musel odejít do kavárny a ač nepiji alkohol, dát si osm piv.

Neznámý fanoušek:

Během koncertu jsem vyhledal lékařské ošetření, neboť mi vyrazila kopřivka po celém těle.

Ministr kultury ČSR:

tak tohle jsem nečekal.

- - - - -

Profesor Schörerer

Po ránu probudil hudebníky profesor Schörerer. TS totiž zaparkovali kamiony na jeho luce, v prostoru nad podzemní továrnou síleného profesora.

Ten se neuvěřitelně rozlítil, neboť mu TS polehali trávu, nezbytnou to surovinu pro jeho vynález zkázy.

Plánem profesora je vytvořit travní mrakostroj, který anihiluje zeměkouli vyjma profesora, jeho starého hnusného psa a manželky, kterou nemá.

Je fakt, že profesor ještě přesně neví, na jakém principu bude mrakostroj fungovat, přesto má však podezření, že tráva bude mít pro něj klíčový význam.

Proto tedy řval, ale TS nereagovali, a pokud ano, pak jen konstatováním, že tráva je dead.

Poté se objevil V.

- Dyt se ta tráva postaví !

- Ta se postaví asi jako to tvoje, nechci říst co, odsekl vztekle profesor a vsoukal se po hlavě zpět do své podzemní laboratoře.

Další štace - HŘIVICE

Z Jimlína do Hřivic je coby kamenem dohodil a tak tam TS v doprovodu sympatického funkcionáře dorazili již k obědu a po rozestavění akustotransformátorů nemají, jak se říká, do čeho píchnout.

Někteří umělci vyražejí v epileptických křečích na houby /!/, zatímco rozumnější část skupiny tráví svůj volný čas v místní kavárně hlubokomyslnými politickými úvahami. Zde IV poprvé vyslovuje převratnou myšlenku o současném sadoekonomickém charakteru některých ekonomik.

Mezitím KC, PH a PM se vracejí s lesa s nákladem několika tun zaručeně pravých travních hřibů, které jsou po dvoudenním intenzivním sušení vcelku připraveny k vyhození.

Následně se všichni scházejí v místní kavárně a za dalších zajímavých rozhovorů trestají pár škopků.

- - - - -

Koncert, který následoval pod širým nebem, byl vynikající, zvláště proto, že sami hudebníci horlivě propagovali jimi nabízenou muzičku. Došlo přirozeně i na skandované volání diváků /tenkrát jednoznačně kladné/, přídavky a podpisy okouzleným fanynkám.

Během vystoupení obtěžoval na podiu pouze jeden šedovlasý stařík, který zásadně v průběhu skladeb vyzvídal na PH, jak se vlastně na ty bicí hraje. Přiznal se, že něco takového by prostě nezahrál.

Večírek po vystoupení probíhal jednoznačně v duchu vzniku novšího megalomanství, a to po ose Touchovice - diskotéka /kde se na hudebníky vrhly stovky nadšených fans, TS jsou přivítáni i samotným velkým Discjockeyem a na jejich počest pouští nový hit Modern Talking, leč hudebníci záhy chápou, kde je jejich pravé místo/ - Touchovice - kavárna /s relativně lahodným a rychle donášeným místním mokaem/ - Touchovice - hřiště, kam se odebírají TS po zavírací hodině a protahují v sestavě PM, IV a LFH večírek do časného rána.

#### ZNAKY MEGALOMANSTVÍ TS :

- TS jsou jasně nejlepší hudební skupinou v rámci dosud známého i neznámého vesmíru.
- Snad ještě v černých dírách jsou podobné kapely, ty ovšem můžeme prakticky zanedbat díky extrémní gravitaci.
- Produkce TS je naprosto hypervalaktická.



Ráno Ráno Ráno Ráno Ráno Ráno Ráno Ráno Ráno Ráno Ráno

Ráno se skupina skrz mlhou zahalené devonshireské vřesoviště propracovává zpět do Líštan na dopolední vystoupení, jež má začínat v deset hodin, ale to by TS /již bez SS/ musely hrát jediné teď na plech, eventuálně na krupici.

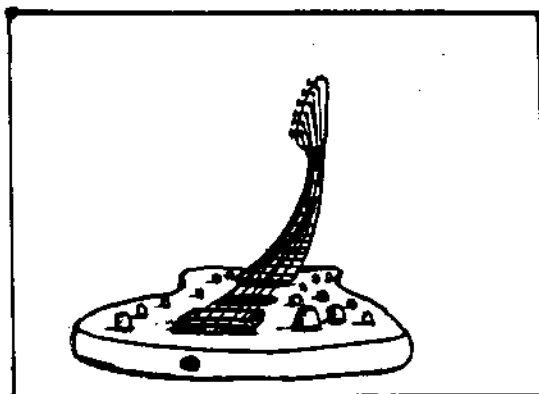
Díky nezměrnému usilí všech hudebníků i celého početného štábu program odeznívá jen s hodinovým zpožděním.

Přesto se koncert vydařil a TS se ocitli v zajetí fotoreportérů a ministr místní kultury p.Škoda mružel něco v tom smyslu, že se obával většího průseru.

Po dalším přesunu konvoje do skoro 30 km vzdálených Koštjc /ke kterým se vážou sentimentální vzpomínky PM a V, neboť zde strávili kdysi svůj chmelový úvod do studia fakulty elektro/ následuje ve večerních hodinách famozní koncert na vyprádaném fotbalovém stadionu. Produkce je rozdělena na dvě poloviny a přestávky využívají TS správně k občerstvení v nedalekém, tzv. horním hostinci. Nezapomínají si pár iontových nápojů vzít s sebou na podium. V průběhu druhé poloviny začínají fanoušci křepčit v rytmu "pogo" a vyžadují si přídavků Sex pistols. Nakonec se do lůna TS vnucuje Lžijohn Rotten a hraje několik notoricky známých punkových melodií. Dochází k dalším přídavkům punkového ražení a na závěr produkují TS /poprvé na turné/ industriální svitu "Kruppovy ocelárny". Fanoušci jsou nadšeni Vondráčkovým totálně destruktivním pejetím hry na kytaru a chtějí, aby TS hrály dál.

Jenže, jak se říká, v nejlepším přestat a hlavně se kvapem blíží zavírací hodina místních kaváren. TS sklízí aparaturu a urychleně se odebírají do horního hostince. Ten během

hodiny zavírá a tak TS úspěšně /s pomocí pedagogického dozoru, dr. Kulhánka/ vnikají do hostince dolního, tzv. Dábelské palírny. Zde se IV projeví jako Black Peter par excellence a podaří se mu v rychlém sledu otrávit několik lidí za sebou. KC otvírá veškeré záklopy svého krmelce a láká na vějičku studentku vnitřního obchodu v Praze, a to úspěšně /odměněn Příčně šrafovaným karmínovaným krtkem, neboť TS se na turné vyjma ženáče V zavázaly k dobrovolné pohlavní abstinenci, aby nepříznivě neutrpěly jejich výkony na podiu/.



Vondr. polohysterická kytara

Dábelská palírna jede po americkém vzoru NON-STOP a proto i ostatní hudebníci se dobře baví a kolem 5 ráno se vrací ke hřišti a uléhají k nedlouhému, ale o to potřebnějšímu spánku v šatnách místního TJ.

Z ohlasů na večerní koncert v Košticích:

John Mc Glass, hudební kritik Melody Makeru:

Viděl jsem v sedmasedmdesátém hrát Sex pistols na parníku. Bylo to v období jejich největší slávy, ale s tím, co předvedly TS na koštickém fotbalovém stadionu, se to nedá srovnávat !

Neznámý fanoušek: Měli jste lepší zvuk než Alexandrovci.

Inspekce ČUV SSM přítomná na koncertě /jak se TS později dozvěděli/ nebyla vůbec ochotná vyslovit do mikrofonu svůj názor, neb všichni její členové plakali prý dojetím...



Ďábelská palírna k ránu

Kolem poledního se v Košticích objevují Koštejn, Kabík a Kerbel, kteří přesně nestihli ranní koncert /aby odpolední směna nebyla škodná/. Ten se vydařil vskutku hypergalakticky, v přímé souvislosti s tím, že suma promile v krvi hudebníků vysoce převyšuje sumu naspaných hodin. Vystoupení probíhá ve společenské místnosti a členka inspekce SSM na rozdíl od včerejška při sledování hitových kreací "Když jsem chtěl, aby holky mě líbaly..." PH a IV pláče smíchy.

Skvělý výkon hudebníků je odměněn po zásluze plným sálem. Ani moc nevádí, že při stěhování aparatury se někteří členové TS maličko prometávají.

Následuje krátký, ale zasloužený odpočinek, protože někteří hudebníci toho stále nemají dost a chtějí využít i poslední večer k produkci.

Poměrně pozdě odpoledne se vydávají narvané kamiony do dějiště poslední štace - do Ročova, kde se TS vysoce takticky vloudí do zábavky, čili diskotéky, s přihlédnutím k tomu, že hned vedle sálu trní naražená bečka. Naši hrdinové jsou k ní bezodkladně přizváni.

Z A B A V K Y /závěrečné intermezzo od dr. Uwe Ampera /

To nejde balit řezivo na sále. Na sále se sedí a pije. Řezivo se balí buď na schodech, na verandě nebo přímo venku. Nádherný kousky, nevinný, šestnáctiletý.

Jenomže vono de taky vo to, jakou zábavku si vybereš. Hlavně nesmíš jít na metalovou.

Tam sou metalisti a fetiši se svejma holkama a tam bys dostal do držky. Stejně je tam málo řeziva.

To se musí jít na normální zabavku. Tam sou řeziva mraky a mů-  
žaš ztuha dostat do držky. U nás sou v sezoně dycky tak tři za-  
bavky v okolí 3 km. To když je někde napsáno Orient, tak je jas-  
ný, že je to metal jako prase a žádný řezivo. To si musíš umět vy-  
brat.

Já tam chodim s bratrancem. Ten má šortky s Havajskými moti-  
vy, žlutou košili a nápis AIDS a zelenou vojenskou kuklu. To je  
KING. Taky tam potkal tu krásnou pankačku, kterou vyvlíkl ven,  
seděla mu nahá na klíně a von jí vyprávěl náky blbosti.

Taky jsem tam potkal tu holku z Rožmitálu pod Třemšínem.  
Pravda, v hlavě toho moc nejni. Tatík jí tudle dal do držky,  
protože na ní někdo prozradil, že se na zabavce poblila a pak  
chlastala znovu.

To je báječná věc, tyhle zabavky.



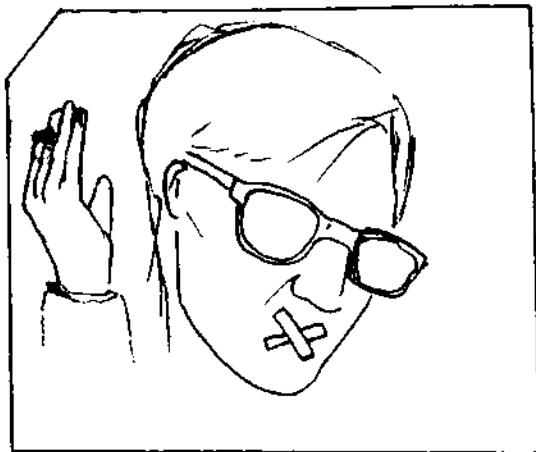
V sále místní sokolovny se nachá-  
zí na tři stovky tancechtivých 16-  
tí letých zdravotnic a kadeřnic, je-  
jichž IQ nevykazuje podstatných vý-  
kyvů do kladných hodnot.

TS přesto spouštějí svůj bá-  
ječný hlomoz a přirozeně, že získá-  
vají záhy okruh fanoušků, zvláště  
z řad VS a ostravských metalistů,  
/rekrutujících se od bečky/, kteří  
přiznávají, že Citron je skoro stej-  
ně tak dobrý, ale dvakrát pomalej-  
ší. Několik fanynek je z našich u-  
mělců v extasi.

Zlý discjockey nakonec dokázal TS eliminovat. Přesto všem pří-  
tomným soudným posluchačům došlo, že jsou nejlepší na světě.

Když bečka vydala poslední mililitry své tekutiny, večírek  
se přelil do Hiltonu, a posléze pokračoval na bázi několika  
lahví bílého vína ve společenské místnosti, kde TS seřvali stu-  
dentku ČVUT, že se dívá v televizi na Zagorovou.

IV dokonale potvrdil své ambice na roli Black Petera.



Po ránu jsou TS brutálně probuzeni několika dementními kadeř-  
nicemi, které se zájmem sledují nedělní Studio Kamarád. V polo-  
vině Čáryfuka se probouzí LFH a mylně se domnívá, že Dan Mára  
byl vpuštěn se svou kapelou do televize. Pokoušejí se o něho  
mdloby, ale brzy se vše vysvětlí. Vzápětí jsou TS definitivně vy-  
puzeni ze společenské místnosti.

Naposled tým sbalí zvukovou a osvětlovací techniku do připravených kamionů a pak už odjezd směr-Macecha měst.

Po občerstvení na půli cesty bere IV dvě stopačky do polo-prázdného kamionu VW, kde je zatím jen pět hudebníků a asi šest tun aparatury. Jsou PH a KC umně vtěsnány mezi reproduktorové soustavy a IV již sjednává schůzku, předešlou odsouzenou k nezdaru.

Celé turné je slavnostně vyhodnoceno pány LFH, PH a VJ ve vyrovnávacím hostinci "Na bábě", a to jen v superlativech.

F I N E



#### P.S. Hovězí játra-poznámka

Ve všech chmelových vesnicích bylo k obědu maso s játrovou omáčkou, játrová polévka a játrový čaj.

Krávy v lounsko-žateckém regionu totiž přes zimu neúměrně chlastaly a prochlastaly si játra. Proto bylo nutné je utratit a ztvrdlá játra nabídnout sezonním dělníkům.

Ráno v kravíně:

- Krávy, co budeme dělat ?
- Přece chlastat.
- A co ?
- Rum.
- Tak někdo pošlete telata pro cigára

## Jeník a Áda

Na podzim padá  
ze stromů listí  
Jeník jde parkem  
a na co myslí  
jak se tak dívá  
na šedé nebe  
kudy ta cesta  
po listí vede

do velkých hromad  
pak shrabují je  
pak škrtnou sirkou  
a zapálí je  
Jeník si myslí  
když jde tím dýmem  
jak je to hezké  
nevidí na něj

chtěl by se schovat  
má zmatek v hlavě  
dala mu milá  
pít jedu v kávě?  
není to z jedu  
je to ze slova  
nechci tě hochu  
už vidět znova

náhle se vidí  
jak jde po mostě  
co bude dělat ?  
jak je to prosté  
mozek je sopka  
je žhavá láva  
pohlédne dolů  
točí se hlava

všechno co zažil tu je je  
jako v barevném kině  
milá se směje směje  
to všechno je kvůli mně

bere si rozběh ne ne  
takhle to nemůže skončit !  
je to tvůj život je je  
člověku nestačí skočit !

zaskřípěj brzdy  
auto zastaví  
vyběhne dívka  
vlasy jí vlají :  
oh zadrž zadrž  
chci tě mít ráda  
pojď nasedni si  
říkaj mi Áda

také jsem byla  
zklamána často  
zklamána byla  
nepravou láskou  
ale tvá láska  
nikdy nezklame  
jen s tebou chci žít  
můj milý Jane

na jaře pučí  
na stromech listí  
Jeník a Áda  
jsou spolu ŠTASTNÍ  
když si vzpomenu  
na seznámení  
pokývnou hlavou  
tíše se smějí

maj' dobré bydlo  
sto dvacet dětí  
choděj do parku  
a dobře vědí :  
když velká rána  
tvé plány zdrtí  
neklesej v duši  
štěstí se vrátí

neklesej v duši ne ne  
když osud tvé plány drtí  
vždycky tu šance je je  
štěstí se k tobě vrátí !

neklesej v duši ne ne  
když osud tvá plány drtí  
vždycky tu šance je je  
štěstí se k tobě vrátí !!!!!

P I V N Í   B Ě H   1 9 8 7

/ Původní fotoreportáž M. Korbela /







Lou Fanánek Hagen

K O U Z E L N Ý   P Ů L L I T R

hraběnce

Hátě von Klih

## I. MINGO

Pod Hagenovým štítem je údolí a v tom údolí žijí ichtylové. Vypadají jako lidé, jsou snad trochu větší, tlustší a hodnější a dobrosrdečnější. nemají rádi práci a dělají jen nejnudnější. Ale na co sáhnou, to se jim podaří. Útrašně rádi jedí cibuli, burty a pijí pivo, podobně jako lidé. nejšťastnější je ichtyl v pátek a vůbec koncem týdne. V pátek totiž končí práce (i málo práce musí mít přece rád), je výplata peněz a večer se scházejí ichtylové ve svých oblíbených hospodách, kde pijí pivo a jiné dobroty. Ale nemyslete, že se ichtylové jen tak opijí, bez zábavy, tupě. Kdepak! Hrají kulečnick, na kytaru a také dětské stolní hry. Totiž abyste rozuměli, upravené stolní hry. Tak upravené, že se všichni pobaví, napijí piva a když někdo i prohraje, tak vůbec není smutný. A to je přece hezké, že?

A do jedné takové hospody chodí i ichtyl Mingo. Je to vysoký ichtyl, silný a pracuje jako demoliční inženýr na novém ichtylním sídlišti. Je to pěkné zaměstnání, s nadějí, že Mingo dříve umře, než se začne něco bourat. A i kdyby ještě žil, zákrok demoličního inženýra není náročný. Vypadá asi takto: dělníci připraví vše k odpálení, inženýr se postaví k odpalovacímu zařízení, podívá se na hodinky a zmáčkne jediný knoflík. Shlédne zřícení budovy a pomůže sutiny. Tím jeho práce končí a jde domů.

To jen abyste rozuměli, co to znamená, když se řekne demoliční inženýr. A za to, prosím, dostává tisíc tolarů každý pátek až domů.

Dnes je opět pátek a proto se i Mingo ve své oblíbené hospodě U báby, pije pivo a čeká na kamarády, až přijdou z práce. (Mingo má totiž neobvyklé zaměstnání. I u ichtylů se musí chodit do práce. Sice méně, ale přece.) Je tu asi hodinu a dopije jí pátý půllitr piva. Však už mu bába nese další.

"Mingo, Mingo, ty bys uživil i Furtpít."

"Co je to?" Podívil se Mingo, protože o ničem takovém nikdy neslyšel.

"Začarovaný půllitr. Nikdy se nevyprázdní a pivo v něm nezvětrá."

"A kde se dá koupit?"

"Mingo, hochu, ten se nedá koupit. Existuje jen jeden a ten má démonický ohlasek. Ale ten bydlí až za Hortydí zemí a Bážinou smrti. Neznám nikoho, kdo by byl tak daleko."

Bába sebrala prázdný půllitr a odešla do výčepu. Mingoovi plály oči vzrušením. Musí mít ten půllitr! Panečku! Pít pivo zadarmo! Ale jak se jej zmocnit? Bude to nesnadné, ale řešení musí existovat...

A už přicházejí Mingoovi kamarádi. Jsou veselí a jeden z nich přináší ze skříně na chodbě hru. Je to oblíbená "Skupova figurální hra s prvky Kirschnerovými", nejveselejší ze všech, slibující opravdu hezkou zábavu. Mingo má tuhle hru k smrti rád. Vždy je ochoten ji sehrát, třeba hned po obědě, i když ví, že se tím vyřadí pro zbytek dne z ichtylní zábavy. Dnes však jakoby neviděl. Mumláje si cosi pod vousy, zaplatil a měl se k odchodu.

Ještě se zeptal ode dveří Báby: "A prosím vás, neznáte někoho, kdo by věděl o Furtpítu něco víc?" Bába se zamyslela a odpověděla: "Myslím, že znám. Je to dívka Zvratka, jejíž otec kdysi zahynul v Hortydí zemi. Počkej, mám někde její adresu."

Bába srazila černého kocoura, který jí seděl na rameni, do dřezu výčepního pultu a odsupěla do kuchyně. Zamířila ke skříni odstrčila stoupu a otevřela vyřezávané dveře. Chvilí se přehrabovala v tlustých knihách až vyndala lístek s adresou.

"Tumáš, hochu, najdeš to snadno, je to kousek od Žitnobanky. Vím, že tam často chodíš mánit tolary za žitnou."

Mingo zčervenál, rozpačitě přešlápl a rozdrtil kybernetickou myšku, s kterou si často hrával černý kocour Mifinka.

Bába si osudu myšky buď nevšimla, nebo je přeshla, nicméně pokračovala: "Ale radím ti, dej si pozor, protože dívka Zvratka má mladíky a muže vůbec ve zvláštní oblibě."

Mingo poděkoval a odcházel. Bába zůstala v kuchyni a zametala fragmenty kybernetické myšky, čímž projevila své taktní chování.

Když zavíral Mingo dveře do hospody, všiml si, jak se ve dřezu výčepu z posledních sil zmitá kocour Mifinka. Budu se sem muset zajít brzo podívat, abych věděl, jak to dopadlo s tím kocourem, napadlo Mingo, když běžel z kopce od Báby. Ale řekl bych, že se utopí.

## II. NÁVŠTĚVA U ZVRATKY

Mezitím, co zvažoval faktory, ovlivňující zánik kocoura Mifinky ve dřezu výčepu, se dostal Mingo k Žitnobance. Určitě se utopí, protože Bába bude v kuchyni kouřit, dospěl ičhtyl k závěru, když zazvonil u dveří s nápisem Zvratka.

Asi minutu bylo slyšet štrachání a klení, blížící se ke dveřím. Potom se za dveřmi ozval zvědavý hlas: "Kdo je?"

"Mingo", odvětil tázaný ičhtyl a vzápětí mu došlo, jak je to slaboduché. Proto už věděl, co se zeptá Zvratka nyní.

"Co chcete?"

"Potřebuji s vámi mluvit."

"Ale? Ráda bych si s vámi pohovořila, ale mám návštěvu. Kdybyste se ráčil obtěžovat dejme tomu v úterý touto dobou..." Další slova zanikla v praskotu dřeva a řinčení skla. To celé bylo umocněno táhlým křikem, který během svého jepičího života ztrácel na intenzitě a byl docela logicky završen dutou ranou.

Za dveřmi na Zvratčině straně, odkud dozněla směsice zvuků, bylo chvíli ticho, Mingo slyšel Zvratku, která odbíhá někam hlouběji do bytu. Po chvíli se kroky zase přiblížily, otevřely se dveře s nápisem "Zvratka" a objevila se dívka, která jakoby vypadla z magazínu Vogue.

"Pojďte dál", řekla Zvratka, Mingo věděl, že je to ona, přesně tak si jí představoval.

"Říkala jste ale, že máte návštěvu a ..."

Zvratka se rozesmála a jemně uchopila Mingovu ruku.

"Kdeže lonské sněhy jsou! Věla jsem návštěvu, byl tu můj přítel, víte? Ale už tu není. Tak prosím."

Mingo byl téměř vtažen do prostor bytu. Zvratka nohou zabouchla vchodové dveře a vedla Mingo dále. Prošli kuchyní, do velkého pokoje, kde pravděpodobně trávila Zvratka se svým přítelem večer do té chvíle, než byla vytržena zazvoněním.

Zvratka usadila Mingo do křesla a optala se: "Něco k pití?"

Mingo odvětil: "Pivo, jestli máte, nebo žitnou." Zvratka kývla a odplula do kuchyně.

odplula do kuchyně. Mingo se pomalu rozhlížel po pokoji. Byl to pokoj mladé dámy, přesně jak má vypadat. Velké zrcadlo, taburet, postel zvaná letiště, konferenční stolek, křesla a terárum se dvěma velkými hady. Jediným rušivým prvkem se jevilo zákoutí u okna. Rozbité sklo, napůl pověšená záclona, na zemi rozjeté štafle.

Minga tento výjev udivil natolik, že začal přemýšlet. Metamorfóza těchto trosek z původního stavu do nynějšího mohla způsobit lomoz, který před chvílí slyšel za dveřmi. Dále fakt, že návštěva tu do chvíle hluku byla a nyní tu není, přivedl Minga ke spojení těchto dvou okolností. Potom ale...

"Tak tady to je, přinesla jsem pivo i žitnou," vešla s rozzářenou tváří Zvratka. Mingo se odpoutal od problému zmizení návštěvy a usmál se.

"Děkuji, to je od vás milé." Zvratka se posadila na opěradlo Mingova křesla a jednou rukou hladila ichtylovy vlasy.

"Vždyť vy jste také milý." Mingo si vzpomněl, co mu říkala Bába. Jestli je opravdu tak vlná-a asi je-bude to velmi nepříjemné. Mingo byl totiž jeden z mála ichtylů, kteří měli ještě nějaké mravní zásady a smysl pro morálku. Často byl proto považován za hnupa a divného patrona, když na některém z četných večírků projevil svou zdrženlivost. Proto znervózňel, když Zvratka začala rozbihat svůj glózný program.

"Slečno, já jsem se, přišel na něco zeptat." Zvratka položila svou dlan na Mingova usta a její druhá ruka se projevila jako efektivní rozpísač knoflíků. Mingo mumlal pod Zvratčinou rukou, ale když pozbyl i trenýrek s velrybami, uvědomil si, že se nedá nic dělat. Zeptá se až potom.

Zvratka ještě prudce dýchala a pomalu klidnila vlnobití nader, když se Mingo posadil a začal se oblékat. Když si omotal okolo krku své dva oblíbené šátky, začal sondovat.

"Hele, víš, slyšel jsem, že tvůj otec byl až v Hortydí zemi," Zvratka zívla, posadila se a zpytavě se na Minga zadívala.

"Ano to byl, ale už se nevrátil."

"I to jsem slyšel, ale neznám okolnosti. Já totiž také jdu do Hortlandu, a dokonce ještě dál."

"Snad jsi také neslyšel ten nesmysl o Furtpítu?" Zvratka zlostně prskla a vypružila se z postele.

"Můj otec byl také posedlý touto zvrácenou myšlenkou, a vídáš, jak dopadl. Blázní, jste všichni blázní, do jednoho, co sedáváte v těch vašich hospodách. Ale dobře, blbečku, já ti to povím. Tady si sedni a poslouchej otcův příběh." Zvratka poodstoupila k malé skřínce, odemkla ji klíčkem, pověšeným na krku, zalovila v jejích utrobách a vynala balík papírů, převázaných modrou tkaničkou.

"To zbylo po mém otci, převezl to k nám z Hortydí země jeden z tamních disidentů. Tak dobře poslouchej."

### III. ZVRATUV BORIS Z VĚZENÍ

"Milá Zvratko, teď už vím, že jsem udělal řadu chyb, které mě dovedly až sem. Abys rozuměla, nyní sedím v zamřížovaném baráku a Hortydi už chystají konopná lana na zítřejší ráno. Byl jsem totiž shledán vinným z podvratné činnosti a jako nepřítel jejich zvrácené ideologie odsouzen k smrti. Toto ti píši proto, abys věděla,

že ani nyní jsem nezavrhl myšlenku na Furtpít. Kdo jej totiž v vlastní, nemá starosti s penězi, s provozní dobou náleven-prostě s ničím. A proto kdyby chtěl někdo od nás se vypravit za Furtpítem, přečti mu tento dopis.

Nyní v bodech vypíši skurečnosti, jimiž je nutno se řídit.

I. Vzít s sebou minimum peněz, žádné zásoby, žádný slušný oděv.

II. Mluvit jejich přízvukem, bodře, bez sebemenších známek inteligence. Nesnáší inteligenty, jejich ideálem je co nejchudší dělník.

III. Nepít v Hortlandu alkohol (když už, tak v hlubokém lese nebo na louce), protože v každé hospodě jsou odposlouchávači, kteří se snaží člověka opít, aby se prořekl. Každého totiž preventivně podezírají z podvrtné činnosti.

IV. Vyhybat se co nejvíce městům, nejkratší cestou se pustit k Bažině smrti. Ta sice patří ještě k Hortydi zemi, ale je pustá a neobydlená. Žije v ní jediný člověk, disident Kruga. Setkal jsem se s ním v Rozkladově. Je spolehlivý a hodný. Proto jej také Hortydi nemají rádi. Snad bude doma, až někdo od nás půjde za Furtpítem. Stačí vyřídít pozdrav od Zvrata a Kruga bude ochotně k službám..

To je asi všechno. I když existují jistě i jiné nástrahy. Hlavní je zachovat chladný rozum a dbát toho, že Hortyd je zlý a krutý.

Zvratko, tímto se s tebou loučím a odcházím v naději, že někdo od nás Furtpít dostane, už také proto, že Hortydi po něm prahnou, aby jej zničili nebo zneužili, jelikož od něj hrozí nebezpečí jejich zániku. Vydělávají pouze na prodeji piva. Jsou totiž nešikovní, líní a hloupí. Jejich výrobky jsou zmetky a nikdo je nechce. Umí vařit jenom pivo. Takže Furtpít, kdyby se dostal do rukou někomu, kdo by nebyl sobec a pivo by rozdával, by Hortydi rád poslal ke dnu jako křižník Hood. Doufám, doufám a chystám se na zítřejší ráno. Tento dopis ti doručí jeden Krugeho známý, bude-li mít štěstí. Je to také disident. Buď k němu laskavá, Zvratko.

Sbohem, tvůj skvělý, výborný, skvostný

otec Zvrat

Zvratka dočetla, složila pomalu dopis a zamyslela se. Mingovi doznávala ještě v hlavě slova dopisu, dopisu toho bezpochyby odvážného chlapíka. Pochvilu se Zvratka otázala:

"Tak co, půjdeš?" Mingo se probral ze zamyšlení a odtušil:

"Půjdu, už pro památku toho velikána, tvého otce."

#### IV. NA CESTU I

Mingo vyšel na druhý den ze svého příbytku, oblečen ve staré kalhoty, vyrudlou košili a promaštěný klobouk. Jinak neměl nic až na hornický kahan zavěšený na krku. Peníze ani zásoby jídla nenadouvaly jeho kapsy, takže lze říci, že byl zcela vřem pokynů starého Zvrata. (Hornický kahan, zavěšený na krku, přidal z vlastní

iniciativy, neboť předchozího dne po návratu od Zvratky ještě dlouho studoval. Studoval etnografické publikace, kde se pojednávalo o Pygmejích, Křovácích, o Lovcích lebek a také o Hortydech. A v těchto knihách se dopátral, že kahan buď v Hortydech účtu a vyvolává představu bídy a dřiny. A to nebude v té hrozná zemi k zahazení.)

Takto vybaven se Mingo vydal k horám, v nichž ležela hranice s Hortlandem. Sluníčko hrálo, byl dubnový den jako vystřižený z dětského časopisu. Mingo si pohvizdoval a shlížel na svou pouť velice optimisticky.

V horách bylo ještě krásněji o před slunce západem dospěl Mingo na vrchol Hagenova štítu. Z tohoto vysokého skaliska byla již vidět hraniční čára, sevřená v soutěsce mezi Hagenovým a Svodovým štítem - ten již ležel na území Hortydů.

Mingo se rozhlédl po krajině, hroužící se v příkrov tmy a rozhodl se přenocovat raději ještě na Hagenově štítu. Avšak vyvstal problém. Mingo, jak už bylo řečeno, neměl nic než oděv - chatrný a vetší - a kahan. Nezbyvalo tedy, než sejít k hranici a zkusit štěstí v některé z budek pro Horomany, což byli strážníci na hranici. Pocházeli z Hortlandu a byli vzrostlí - na Hortydy extrémně - a škodolibí - což je každý Hortyd.

Proto se není čemu divit, že Mingo otálel. Nebál se rozhovoru, byl natolik inteligentní, že dovedl mluvit tupě a bodře jako pravý Hortyd. Ale bál se, aby ve spánku něco nevyzradil. Soudavý hlad rozhodl za něho.

Po několika krocích však uslyšel šramot po své pravé straně, z hustého maxového křoví. Bylo již poměrně šero a tak Mingo dlouho napínal zrak. Když však nic neviděl, rozhodl se křoví prozkoumat. Sotva však rozhrnul první zkřížené větve a učinil první krok, noha se mu propadla do jakési prohlubně, naštěstí ne hluboko. Mingo posunul i druhou nohu a propadla se rovněž. Po několika dalších opatrných krocích Mingo usoudil, že stojí na schodech. neváhal, zapálil kahan a mihotavý plamínek ozářil stěny kolem schodů i schody samotné, obojí svažující se někam dolů. Mingo počal sestupovat. Jeho postup byl obezřetný, co chvíli ustával a Mingo naslouchal, neuslyší-li znovu onen šramot, který jej přivedl k podivnému schodišti.

Po delší době schody ustaly a dál pokračovala chodba, naštěstí bez odboček a slepých ramen. Mingo šel stále kupředu a asi za hodinu dospěl k dalšímu schodišti, které tentokrát vedlo ale vzhůru. Bylo o něco kratší a ústilo na mýtině, jejíž dominantou byl krmelec pro vysokou zvěř. Mingo byl utrmácen a hladový, a proto jej ani nenapadlo zjišťovat, kde se ocitl. Stačil má pohled na krmelec a myslel u jen na spánek.

Když krmelec ohledal, upokojil se, neboť v něm nikdo a nic kromě sena nebyl. Kahan, který Mingo sfoukl hned u východu z toho divného tunelu, pověsil na hřebík u stropu, zavrtal se do sena a usnul téměř okamžitě.

Ráno, když se Mingo probudil, bylo už sluníčko vysoko. Ichtý si protáhl údy a pocítil obrovský hlad. Začal se rozhlížet, kde by mohlo být nějaké stavení.

Teprve nyní mu vytanula na mysl jeho včerejší cesta tunelem a začal přemýšlet, kde vlastně nyní je. U ichtylů, nebo u Hortydů? Vylezl na střechu krmelce a rozhlédl se.

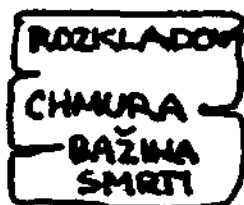
Co uviděl, jej téměř srazilo dolů. Proti němu, přes soutěsku ležel Hagenův štít!! Je tedy v Hortlandu a nikdo o tom neví! Tomu se říká štěstí! A ten tunel je jistě nějaká disidentská stezka! Páni, tak nyní už Mingo chápal, jak putují disidenti úplně neruše ně sem a tam. A hloupí Hortydi nemají o této cestě zřejmě ani tušení!

Mingo byl tedy v Hortlandu. Když se vzpamatoval z nečekaného poznání, rychle sbalil svých pár věcí a vykročil. Po několika metrech se zastavil a uvědomil si, že neví, kudy kam. Vzal tedy rozum do hrsti a došel k závěru, že nechce-li se vrátit zpět k hranici, musí jít opačným směrem.

Za necelou čtvrt hodinu, strávenou neschůdnou poutí lesem, se Mingo dostal na silnici. Byla to sice jen ubohá makadamová cesta, ale v Hortydí zemi silnice první třídy. Mingo se vydal směrem, který odpovídal zhruba směru jeho chůze do nynější doby.

Slunce svítilo, nebe bylo blankytně modré, větřík pofukoval v hektickém rytmu raného jara. Po cestě se šlo dobře, avšak Mingo udivilo, že během dvou hodin, jež strávil ostrou chůzí, nenarazil na jedinou ves, jediné obydlí, ba ani na jedinou orientační tabuli. Každá křižovatka tak dostávala tajemný nádech absurdna a Mingo byl na prvních rozcestích zmaten. Kudy do nitra Hortydí země? Vlevo, vpravo, či snad rovně? Zvítězil však opět Mingoův chladný a přesný rozum - ichtyl se ubíral tak, aby měl Hagenův štít stále za zády.

Nyní se opět blížil Mingo k rozcestí. Již se chystal zorientovat podle mlžného štítu v dálce, když tu uviděl rozcestník. Malý, dřevěný, rukou psaný, ale přece jenom rozcestník. Na něm stálo podivné sdělení, vymykající se jakémukoliv popisu. Viz obrázek:



Ale nikde na rozcestníku nebyla jediná šipka, jediný údaj o kilometrech. Mingo zauvažoval a dovtípil se. Jména obcí (či co to bylo) jsou přiřazena směřům zprava počínaje, tedy Rozkladov vpravo, Chmura rovně a Bažina smrti vlevo. Mingo se přirozeně vydal doleva.

Byl čas oběda a ichrylův žaludek započal preludovat svou echoální tryznu. Kde však sehnat co na zub? Lesy, jimiž se silnice táhla, byly šedivé, smutné a zřejmě v nich nežilo ani nerostlo nic, co by skýtalo možnost oběda. Navíc začínaly řídnout a objevovaly se pruhy falešně, zle rudého frasu, který navozoval běhání mrazu po zádech.

Mingo se byl již smířil s hladovkou, když se za zátočinou zjevila z čistého nebe vesnice. (Byla to poslední vesnice před Bažinou smrti, osídlena lidmi, kteří byli z nějakého důvodu nepohodlní Hortydí vládě, sídlící v Rozkladově. Lidé, kteří zde žili, oplývali čistými povahami, upřímností a smyslem pro morálku. Zřejmě tento fakt hrál roli při jejich vyčlenění ze společnosti kariéristů podrazníků a lišáků.)

Přesto, nebo právě proto, sem byl často vyslán špěh, takový klestický šmírák a práškač. Zrovna dnes měl namířeno do Zloby, jak se vesnice jmenovala, chytrý a mazaný špěh Aleš. Se svou židovskou vizáží, brýlemi v černých obrouškách dokázal působit velmi věrohodně a upřímně jako dítě. Co se dozvěděl, to zužitkoval, nikdy nemyslel na důsledky svého jednání. Nebyl bezcitný, byl prostě takový, že si to nepřipouštěl. Jestliže měl svědomí, muselo tvrdě spát nebo být mrtvé.

V Zlobě ještě nebyl, nikdo ho tam neznal. A proto skýtala jeho návštěva velkou naději na úspěch - rozuměj několik dalších lidí odvěčených do hortydích koncentráků, několik dalších vdov a halbsirotek. Ale to už nebyla Alešova starost.)

Mingo nic z toho nemohl vědět, navíc měl hlad a zapomněl v tu chvíli i na dopis starého Zvrata, v němž byl varován před návštěvou

hospod v Hortlandu. Když otvíral dveře hospody "Tady je to", ucítil vůni sekané a bylo rozhodnuto.

V hospodě již sedělo několik návštěvníků v montérkách a tep-lácích, popíjejících pivo a vedoucích řeči. Mingo se posadil k jedno-mu z prázdných stolů a jal se vyčkávat. Když se vynořil číšník s o-brovským světlým knírem, Mingo jej náznakem ruky přivolał a zeptal se ho, co mají k jídlu. Mrož upřel oči na bílou zeď a deklamoval: "Sekaná, turista, liberecké párky, turista, matjesy, salát a turista." Mingo odolal trojnásobné nabídce, upřel pevně oči na Mrože a objed-nal si sekanou se salátem a pivo. Číšník smutně pokynul, když si uvědomil, že turistu, který zde zcepeněl za poslední lonské bouřky zřejmě ještě dlouho neudá a odcházel k výčepu.

Mingo si vzpomněl, že nemá co kouřit. "Prosím vás, nějaké ci-garety." Mrož se již neotočil a v chůzi pronášel Mingovi neznámé poj-my: "Startky, družby, Sparty, Marsky." Mingo zauvažoval a řekl: "Startky, dvoje, prosím vás." Mrož kývl a definitivně zmizel v malém výčepu.

Zanedlouho Mingo obdržel vše, co si byl objednal, pojedl a začal pít pivo-jeeno, dvě-pokuřoval startky a bylo mu fajn.

V tu chvíli vešlo několik hostů a přisedli k Mingovu stolu. Chvíli se bavili pouze spolu, Mingo neposlouchal, jenom pozoroval jejich zevnějšky. Byli totiž normálně oblečení, což znamenalo, že nejsou v pro-cesu, poněvadž ve Zlobě kromě továrny na hity a prasečárny nebylo kde pracovat. To Mingo sice nevěděl, ale i jemu bylo jasné, že v takové prdeli světa nebudou úřady.

Z úvah vytrhla ichtyla otázka jednoho z přisedících, malé-ho blondáka sp pípou na krku: "Nezlob se, ale já jsem hrozně zvědavěj, vodkud seš?" Mingo si uvědomil, že musí konspirovat. Proto řekl, co mu padlo na jazyk: "Z Brdíčka, jestli to znáš."

Brdíčko byl název Mingovy oblíbené hry, kterou často hrával ve své hospůdce.

"Neznám, to nevádí, kam jdeš?"

"Do Bažiny smrti," odvětil Mingo. Blondák i jeho kamarádi ustr-nuli a údivem dopili obsah svých půllitrů. Velkého blondáka s vousy jako ruský statkář to sebralo natolik, že objednal čtyři griotky, přirozeně velké. Když je vypili, Mingovi tři společníci se vzpamatova-li a malý blondák řekl: "Co tam, proboha, chceš dělat? Vždyť tam nic není akorát bahno a draci."

"Jdu navštívit Krugeho, pozdravit a tak, návštěvou."

Velký blondák chtěl něco říci, ale třetí ze spolku, dosud nevýrazného chování, jej zarazil: "Měli bysme se představit, já jsem Nikotin".

"Mingo." Potřásl si rukama, stejně tak jako s ostatními dvěma o nichž se ichtyl dozvěděl, že malý blondák je Venca Kotelník a vel-ký se jmenuje Vilda.

Z té radosti, že se znají, vypili něco griotek a přirozeně i piv. Pomalu se blížil večer, všichni čtyři byli krásně lízlí a bylo jim fajn. Proto není divu, že si hoši nepovšimli nově příchozího, černo-vlasého mladíka možíšských tahů tváře. Ten si prohlédl pozorně res-tauraci a poté nesměle přistoupil ke stolu Mingovu a jeho společníků.

"Je tu volno?" Mingo zvedl hlavu, letmo pohlédl na Aleše (ano, byl to on, v celé své jidášské monstroznosti) a přikývl. Poté pokračo-val v hovoru.

Aleš se posadil, dostal pivo a začal kouřit startku za start-kou. Po chvíli se mu podařilo vměstnat se do hovoru, který se točil kolem neutrálních záležitostí (pivo, tabák, cigarety) a hlavně kolem muziky. To Aleše zajímalo, a tak pronesl několik vět, jimiž prokázal, že se vyzná. Když prozradil, že zná i kapelu Tři sestry, dokonce Lou Fanánka Hagena a P.I.L. a Dachau, bylo rozhodnuto. Hoši ztratili zábrany a brali jej jako rovného společníka stejných zájmů a možná i osu-du.

Pokračovali tedy v hovoru, Aleš jim pozorně naslouchal, neboť jakoby tím málem prohozených slov získal vstupenku do debaty.

Mingo se právě ptal Vency, jak je to s tím hraničním tunelem (bavili se otevřeně, jelikož všichni tři podali důkaz, že nejsou špehové, naopak, zdáli se být disidenty). Protože vlna alkoholu otupila jejich ostražitost, Aleše nesledovali, ba dokonce k němu občas něco prohodili. Aleš byl skvělým přetvařovačem svého kaichtu, takže nedal znát vzrušení, jež se ho zmocnilo při zmínce o tunelu.

Tajný přechod hranice vrtal Hortomanům i vládě již dlouho hlavou. Měli nad slunce jasnější důkazy o tom, že přechod existuje, nemohli se jej však dopátrat. Na odhalení či stopu, nebo jen zmínku o této tajné cestě byla vypsána obrovská odměna. Aleš by byl (v případě, že by stezku odhalil), navíc povýšen na špeha specialistu. Rozvíjel myšlenku, avšak byl natolik zkušený, že se nenechal opojit a rozhodl se vyčkávat dále pod maskou pasivity. A přineslo mu to v brzy ovoce. Reč se stočila nejen na to, kde tunel přesně leží, ale Nikotin v opilecké pýše jmenoval lidi, kteří jej dlouho, tajně a s obrovským rizikem budovali. Přirozeně, že Aleš si všechny údaje uložil do svého olbřímího mozku, bohužel zaměřeného zcela špatným směrem.

Když se rozhovor transformoval opět na muziku, poslouchal Aleš už jenom na půl ucha. Ne že by tento artikel nebyl trestný a postižitelný, ale ve srovnání s tunelem tu o nic nešlo. Aleš si pouze zapamatoval, že v Chmuře má hrát na zábavě kapela PPU, kterou Hortýd nesnášel.

A objevil se Mrož, cinkaje kapsou, aby spočítal účet a vybral peníze. Hoši zaplatili, Aleš také a všichni vyšli před palírnu. Mingo se byl rozhodl již zvečera, že přespí u Vency a ráno se vydá do Bažiny, která odsud je coby kamenem dohodil (Aleš nepozorovaně zmizel, sotva prohlédl plány Mingovi i plány jeho společníků.)

Hoši ještě pár chvil hýkali před hospodou a popíjeli lahvičky zatímco Mingo močil. Poté se všichni odebrali k Vencovi, kde pokračoval večírek – sice zajímavý, ale všichni jistě znáte podobné večírky, takže nebudu ani unavovat popisem.

Ráno se Mingo probudil pod stolem, přikryt Vencovou kotelníčkou kazajkou. Když si uvědomil, kde je, došel se vyčůrat, sebral svých několik věcí a vydal se přes spící vesnici směrem k Bažině. Za vesnicí prošel okolo několika rozbořených domů a už se objevilo dokonale se táhnoucí frasoviště. Mingo měl v kapse kus sýra a chleba, co dostal od Vency, takže neměl srtach z hladu. Podle plánu měl totiž nejdéle večer dorazit ke Krugeho obydlí. Cesta frasovištěm byla pěkná, leč stále stejná a ubíjející. Červený fras se dokázal zprotivit velmi rychle. K polednímu se Mingo zastavil, usadil se a pojedl. Po obědě si zdříml, ale brzy probuzen tesklivým šuměním frasu vydal se dále.

Frasoviště začínalo řádnout a když bylo zcela nahrazeno měkkým, houpavým kobercem, věděl Mingo, že Kruga bude nedaleko. A taky že ano. Za kopečkem se Mingovým zrakům odkryla planina, pokrytá produkty lidské činnosti. Když došel Mingo blíže, jal se obhlížet stavby. Začal od té největší, myslel si, že v ní žije Kruga. Otevřel dveře nízkého, dlouhého baráku a když přivykl jeho oči tmě, viděl, že místnost je rozdělena řadou přepážek se středovou chodbou, z níž vedly na obě strany dveře. Příčné stěny na obou koncích byly natřeny gumoasfaltem do výše metru a půl a u jejich paty se táhl žlab. Mingo pokývl hlavou, vyšel ven a zavřel dveře. Nyní mu padl do oka výčepní pult, strmicí zbudhárna na houbovitě půdě asi dvacet kroků od domu. Na místě pro pállitry dřepěl tlustý muž, nohy vetknuty do dřezu a popíjel pivo. Mingo k němu

došel a optal se: "Vy jste Kruge?"

Muž se otočil, mžikaje očima si Mingo důkladně prohlédl a řekl: "Co chceš?" Mingo vsadil vše na kartu, že muž onen není fízl, ale Kruge a řekl: "Mám pro vás pozdravení od Zvrata." Mužovi zajiskřily oči a vykřikl: "Ale to mně těší, hochu. Co pro tebe mohu udělat?" S těmito slovy seskočil křepce z pultu a zabořil se po kolena do bahna. Mingo mu pomohl ven, potřásl si rukama a vylezl na pult oba. Ten sice zajel ještě hlouběji, ale stále byl dost vysoko. Mingo dostal půllitr piva, Kruge si s ním přitukl a Mingo se zeptal: "Kde berete to pivo?"

"Hochu, to je dlouhá historie. Ale chceš-li, povím ti jí." Bodejť by Mingo nechtěl! Usadil se pohodlněji a poslouchal.

### V. KRUGE VYPRAVUJE

Když jsem byl mlád, žil jsem v Hortlandu, dokonce přímo v Rozkladově a studoval jsem práva. Všechno bylo krásné, o politiku jsem se nestaral, s Hortydem jsem dokázal vyjít a tak mi bylo fajn. Všechno se začalo kazit, když jsem se přichomýtl na koncert kapely Tři sestry. Možná jsi o ní slyšel. Po koncertě se začalo vyšetřovat členové kapely byli pohnáni před soud, ale všem se dřív podařilo prstřílet se do Ichtylandu. A to s nima byly dvě holky! Když se Hortydem nemohl pomstít jim, chmátl po lidech, kteří byli na koncertě. Samozřejmě, napadne tě, jak je mohli najít? Mohli, hochu, mohli.

Našli se lidé, kteří si rádi u Hortyda šplhli. Já jsem chodil do kruhu na fakultu s nějakým Alešem. Takový židáček, devotník, s nikým si to nechtěl rozházet. Občas jsme se spolu bavili a chodili na pivo. Asi dva dny po koncertě jsme s Alešem seděli v hospodě a já vyprávěl o koncertě, a o lidech, co hrajou ve Třech sestrách. Když jsem jmenoval Pila Dachau a Lou Fanánka Hagena, Aleš zbledl, dál už neposlouchal a odešel, vymluviv se na bolesti břicha. Mně to nepřišlo ani divné, on to byl vždycky takový chcípák.

Ale jaké bylo překvapení, když si mne za tři dny zavolal děkan a řekl mi, že můj mimoškolní život se neslučuje s Hortkodexem a že musím opustit fakultu! Netušil jsem, co se stalo, ptal jsem se, prosil, ano, prosil, aby mi řekl proč, ale on odpověděl, že to musím vědět sám nejlépe. Nikde jsem nedošel sluchu, nikdo mi neřekl proč. Ani ve škole, ani na školním výboru Hortjugendu.

A tak jsem byl vyloučen. Byla to rána, ano, ale ne beznačej. Naswtoupil jsem u soudu v Rozkladově 9 a doufal, že čas vše odnese. Nestalo se tak. Po půl roce mne zavolal šéf a řekl mi, že lituje, ale že mne již nepotřebují, ale abych šel na Rozkladov 4, tam že mě co bude, také u soudu. Byl to však jen manévr, všude jsem byl prokletý. Po šesti nedělích se mi podařilo sehnat místo myče záchodků v jedné hospodě u fakulty. Tam jsem pracoval asi čtvrt roku, mezitím mi dělali doma prohlídky a výsledky byly ny denním pořádku. Práce byla strašná, protože ty malé záchodky byly věčně obsazené a nutily hosty k používání i chodbičky a žlábků ke sraní.

Nicméně měl jsem ještě nějaké peníze po otci a rozhodl se, že si zařídím hospodu. S velkým záchody. Nakoupil jsem cihly, materiál na stavbu, se slevou jsem pořídil 10000 hektolitru piva a výčepní pult. Teprve potom mi jeden kamarád prozradil, že nelze postavit něco jen tak, ale že je zapotřebí povolení. A začínáš rozumět?—to byl kámen úrazu. Povolení jsem dostal, ale jen do Bežiny smrti, kam nikdo nechodí a o níž vyprávějí babičky zlobivým vnučkám. Zlomilo mě to natolik, že jsem chtěl všechno prodat a zůstat dál myčem záchodků. Ale když jsem si představil Aleše, jak mne lituje s tím svým unylým židovským ksichtem, rozhodl jsem se, že tam tu hospodu postavím.

kamarád se uvolil za značnou sumu odvézt mi materiál, i když v tom spočívalo riziko, že jej Hortyď propustí z práce, když zjistí, že mi pomáhá. Odvezl několik for materiálu, všechno pivo a pult a neštěstí už nechodilo po horách, ale po mém kamarádovi. Takže jsem se pustil do stavby aspoň z toho, co stačil dovézt. Začal jsem záchodky. Nakreslil jsem monumentální plán a opájel se představou největších záchodků natolik, že jsem zapomněl na ostatní budovy. A výsledek-vidíš sám."

Kruga se pomalu napil, přičemž obsáhl půllitrem celý prostor mýtiny. Mingo se rozhlédl a pochopil. Ten dlouhý, velký dům jsou záchodky! Přišlo mu to k smíchu, Kruga pokývl hlavou a dodal: "Tobě to přijde k smíchu, mně už teď také, ale nejdřív jsem byl bezradný. Chtěl jsem do záchodků vtěsnat výčepní pult, ale přišlo mi zrudné mít nevyužitý záchodky a v nich navíc výčep. Tak jsem ho dal sem, zima je tu mírná, jak možná víš, na frasovišti akorát neustále droboulinec mží, takže je mi hej. Jídlo mi sem nosí disidenti ze Zloby-Vildy, Nikotin nebo Venca kotelník. Ti už se nemají čeho bát. Jo, jo, hochu, je mi tu dobře. Ale toho Aleše kdybych dostal do ruky, nevím, nevím, co bych mu udělal..."

- jako Kruga se zasmíchl, zahlobloun do vzpomínek a svých myšlenek, pak - jakoby procítl-se narovnal, plácl Mingo na stehno a vesele se zeptal: "A hochu, co tebe ke mně přivedlo?" Mingo mu opověděl celou historii a přání získat Furtpít. Kruga poslouchal, pil neustále pivo a občas pokývl hlavou. Když Mingo dopověděl, Kruga se protáhl, krkl a řekl: "Hochu, jsem už starý a brzy umřu. Tobě povím pravdu, možná lžeš, nemám ti co věřit, ale do hrobu si to nevezmu. Takže: Chlastík, ten čaroděj, už nemá Furtpít. To za první. Chlastík je můj kamarád. To za druhé. Má rád lidi a hovory s nimi. To za třetí. Aby za ním někdo chodil, lákal pověstmi o Furtpítu. To za čtvrté. Ale bál se, že kouzelný půllitr se nedostane do dobrých rukou. To za páté. Zároveň se bál, že v dobré náladě jej dá nějakému lumpovi hortáckému. To za šesté. Rozhodl se, že dá půllitr k příteli, aby jej nemohl darovat. To za sedmé. Chlastík se upil před dvěma lety. To za osmé. A ten půllitr je tady."

Kruga ukázal na svůj půllitr-obyčejný ucháč za pět korun ve velkoobchodu. Poté zamyšleně dodal: "To za deváté. A já, starý trouba, jej teď dám tobě, hochu. Doufám, že s ním dobře naložíš. Při památce Zvratově." S těmito slovy podal Kruga Furtpít ichtylovi, počal se pomalu zaklánět, až přepadl přes okraj stolu a zarazil se po prsa (bráno od hlavy) do bažiny. Mingo opatrně a pomalu slezl, aby se nezabořil a mohl rychle pomoci Krugemu, ale bylo již pozdě. Kruga zcepeněl v neprodyšném bahně.

Mingo byl dojat jeho osudem, koncem i malebností záchodků v bažině do té míry, že se rozhodl zpráskat jak čert. Vzal Furtpít, sedl si znovu na pult a ochutnal. Do úst mu zurčel ten nejlepší Bráník, jaký kdy Mingo pěl.

Upíjel a upíjel, slunce zapadlo, měsíc vycházel a tak se to stalo ještě několikrát, než se ichtyl rozhodl pro návrat. Vystřízlí vel, naposledy použil Krugeho záchodky a vydal se zpět ke Zlobě.

Asi kilometr před vesnicí potkal pološitého Vencu, úplně otrhaného, špinavého a blábolícího: "Dostali nás... Nikotin... všechno je v háji..." Mingo s ním začloulmal, několikrát ho kopl do břícha a tím vzpomatoval natolik, že byl Venca schopen vyprávět.

"Po tom večírku u mně nás ráno vzbudily rány na dveře. Když jsme se probrali, šel jsem otevřít a dovnitř se vedralo asi půl tuctu Hortfízlů, všechny nás pochytili, ztloukli a naložili do antonu. Pak zrabovali byt a nic nenašli. Když se vraceli, podařilo se mi vyskočit a utéct do Bažiny. Stríleli po mně, ale neštěstí jsem vyvázl bez zranění. Ale jak je s Nikotinem a Vildou, z toho mám strach. Možná, že v tom má prsty ten kluk, co s náma seděl v hospodě Víš, ten židák."

Mingo byl úplně konsternován, takže jen přikývl. Jestli to byl špeh, pak je zle, neboť ten večer mluvili o všem možném, ano, i o tunelu! Jak se teď dostat zpátky? Mingo uvažoval a pak ho napadlo jediné řešení. "Musíme se dostat neodkladně, co nejrychleji k hranici. Ty také, protože tady už ti pšenka nepokvete. Jestli máš nějaké známé disidenty po cestě, mohou nám pomoci?"

Venca poslouchal a v závěru Mingovi řeči rozkýval souhlasně svou kotelnickou hlavu.

"Mám, po celé trase, ale co až se dostaneme k hranici?"

"To nevím, ale něco vymyslíme. Tunel bude možná ještě nezasypaný, ale jistě bude střežen davem Hortomanů. Možná tam budou už i Hortfízlové." Mingo vzal Vencu pod paží a vykročil rázně ke vsi. Venca jej stejně rázně zadržel. "Počkej, tam nemůžeme, všude jsou hlídky a špehové. Obejdeme vesnici zadem a potom půjdeme také jenom lesy a lukama. Naštěstí znám tuto cestu až k hranici z dob, kdy jsme pašovali muziku."

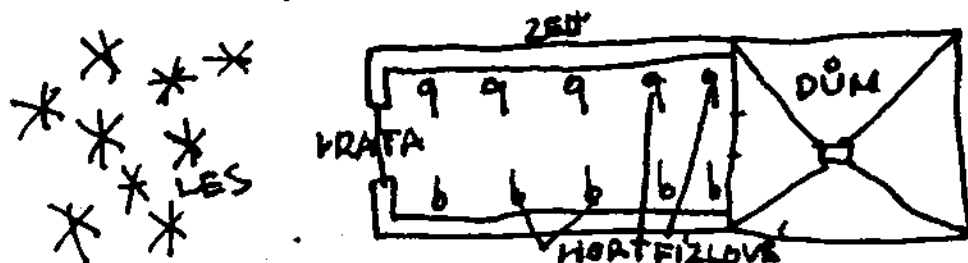
Hoši se vydali na strastiplnou cestu přes humna. Nikdo je nespatriil a večer dorazili k obydlí disidenta Korbela. To byl zvláštní disident. Ale byl to disident. Dal oboum najíst, vyslechl jejich příběh a riskujíc bezmála život, nechal je přenocovat.

Zhruba uprostřed noci probudil Mingo výkřik. Zaposlouchal se ale nebylo již nic slyšet. Přesto vzbudil Vencu, oblékli se a přistoupili k oknu. Spali v horním patře domu, shlédli dolů a v černé tmě se občas zaleskly bodáky. Věděli, kolik uhořelo, ale nevěděli, jak se dostat pryč.

Už bylo slyšet kroky na schodech a hrčivé povely hortfízlových kaprálů. Mingo reflexivně popadl xerox a když se objevili první Hortfízlové, mrštil jím vši silou proti jejich bodákům. Nášledek byl překvapivý. Horní Hortfízlové, padající ze schodů, sráželi Hortfízly stojící pod nimi a ti zase ty nižší. Řada končila v domovních dveřích, za nimiž už žádný Hortfízl nestál.

Mingo a Venca využili nastalého zmatku a proběhli přes tupě ležící těla až téměř na dvůr, jenž skýtal obdélníkový půdorys. Obehnaný byl zdí, narušenou pouze otvorem pro vjezd.

Hortfízlové, jichž přijeli pro jistotu na tento záťah tři roty, se rozdělili tak, že jedna rota byla vyslána k přímé likvidaci do domu, a zbylé dvě byly rozestavěny proti sobě podél zdi, vedoucích rovnoběžně s myšlenou přímkou vrata-dům. To proto, aby případně prchající disidenty s jistotou a ze dvou stran postříleli. Situace vypadala asi takto:



Roty byly podřízeny každá svému veliteli a pod trestem smrti bylo vojákům zakázáno dbát rozkazů jiného než příslušného velitele. Náčelníci obou rot, rozestavěných podél zdi Korbelova dvora, zaslechnuvše hluk a rachot z domu, veleli oba shodně k lici zbraň.

Takže v okamžiku, kdy Mingo a Venca seběhli dolů, byla jim smrt a čtenáři konec na dosah ruky. Mingo, běžící první, si však všiml v kalném svitu právě vyšedšího hortydiho měsíce odlesku kaprálských sudlic a padl k zemi na úrovni zápraží, Vencu strhává s sebou. Oba velitelé rot o několik tisícín sekundy dříve, vidouce stíny dvou postav, měřících rychlými kroky zápraží, zavelili pal!

A bylo vystaráno. Konkrétně ministra obrany Hortlandu probudil pocit, že zítra bude muset ze stavu branných sil Hortlandu vyškrtnout dvě roty, roty vycvičených Hortfízlů, operujících v oblasti Chmura.

Neboť po příkazu pal! v situaci, kdy vojáci okemžitě uposlechnou rozkazu, stojí proti sobě - a v přesných rozestupech, nacvičených stokrát na cvičišti - dojde k nevyhnutelné likvidaci protistůjců, to jest příslušníků dvou rot branné moci Hortlandu.

Sotva rány dozněly, a Hortfízlové popadali u obou zdí jako mouchy, Mingo s Vencou se zdvihli, přeběhli dvůr a prolétnuvše vraty, zmizeli v temných hvozdech lesa, jenž se táhl až k hranici.

Zastavili se teprve po notném kuse cesty, aby si vydechli. Tu si uzpědomili, že Korbel byl pravděpodobně chycen a svázán, odtud mohl pocházet výkřik, který probudil ichtyla. Pro Korbela však hoši nemohli nic udělat. Rota Hortfízlů zůstala naživu a bojeschopná.

Když Mingo popadl dech, vyrazil ze sebe: "Kudy teď?" Venca se zamyslel a řekl: "Přece k hranici, hvězdy svítí, znám podle nich orientaci." Po chvíli chození dokola, když třikrát obešli jeden a týž krmelec, Venca podotkl: "Asi chodíme dokola," Mingo byl nasraný a jen skřípal zuby. Konečně ale s velkou dávkou štěstí opustili defilační mýtinu a vydali se stabilním směrem.

Cesta temným hvozdem byla tesklivá, za chvíli byl disident i Mingo samý šrám a boule. Sotva začalo pozvolné hortydí šířání, objevil se v oparu olbrmí Hagendův štít. "Jsme u cíle, teď jen zbývá dořešit, jak se dostaneme k vám," podotkl Venca. "Tunel je už možná zasypáný a v tom případě... opravdu nevím," dodal po chvíli disident. Mingo jej pozoroval a pak navrhl: "Půjdeme k tunelu, ale opatrně."

Jak řekl, tak udělali. Minuli shromaždiště Hortomanů, v tuto hodinu pusté, a po chvíli byli u krmelce, kde Mingo strávil svou první noc v Hortlandu. Plížili se ke vchodu do tunelu. Zdál se být nestřežený, avšak světlo dostoupilo již takového stadia, v jakém bylo lze rozeznat temné postavy Hortomanů i Hortfízlů asi dvacet metrů od vchodu. K uším našich přátel však dolehl rozhovor přímo z počátku tunelu.

"Dobrá práce, Aleši, jistě tě nemine rád, odměna a povýšení."

"Oh, to já. Jsem na to ani nemyslel, když jsem slyšel o tunelu, myslel jsem jen na bezpečnost našeho zřízení před nepřátelskými vlivy, proudícími k nám tímto tunelem."

"Dobrá, dobrá, ale taková odměna přijde vždycky vhod."

"Jen aby přišli..."

"Musí přijít, u nás jim hrozí smrt..."

"Aby nás nepřekvapili...", projevil znovu obavy Aleš.

"Podél silnice jsou rozestavěné hlídky aty nám dají vědět."

"Jen jestli, co když přijdou lesem?", namítl Aleš. Druhý se pobaveně a hlučně rozesmál. "Lesem! Neznám nikoho, kdo by se tam odvážil i ve dne, natož v noci! Říká se, že tam straší zavraždění kulaci." Aleš však přesvědčen nebyl. "Kdyby přišli ale přece jenom lesem, prorazí, v tunelu nikdo není a na druhé straně už na ně nemáme právo."

To stačilo. Mingo už na nic nečekal. Popadl Vencu za ruku a vyrazil ke vchodu do tunelu.

Aleš a jeho společník zaslechli hluk, ale než se vzpamatovali, svíral Mingo Alešův krk a Venca držel vši silou za nohy druhého Hortyda. Ten stačil ještě vykřiknout, než mu Venca prokousl obě stehenní tepny až do krve. Mingo se maně ohlédl a spatřil houfec Hortomanů a Hortfízlů, mezi nimi i oddíl Bazzocks, vyzbrojený novými bazukama a nyní pádící po směru Hortyдова výkřiku. Bylo zle. Mingo pustil Aleše, beztak již bezduchého, Venca přestal sát mrtvolu Hortyda a oba se pohroužili v jícen tunelu.

Hortomani, doběhnuvší k jícnu o chvíli později, viděli mizet oba nepřátele mezinárodního hortydstva a spatřili mrtvoly dvou vysoce postavených Hortyďů. To stačilo, aby mohli bez zvláštního rozkazu ministra obrany použít svých krásných velkých bazuk. (Nešlo zde ze strany ministra o akt humanosti, toto omezení vydal s ohledem na značnou sumu, vynaloženou na výrobu každé bazuky. Ostatně, každý příslušník hranné moci Hortlandu vlastnil kamennou paličku, bronzový štít a rákosovou čepici. Elitní jednotky byly vyzbrojeny stopudovými palicemi, jejichž předávání při přísaze věrnosti bylo nesmírně zábavným, byť drastickým rituálem.

## VI. HORTFÍZLOVSKÉ INTERMEZZO

Bylo zvykem v Hortyďí zeni, že noví příslušníci všech elitních jednotek branné moci Hortlandu si odbývali přísahu v Rozkladově, a to vždy na stejném místě, na náměstí Padlých hrdinů. Toto náměstí, v jehož jednom rohu strmělo sídlo hortlandských zákonodárců, se tyčilo nad okolním Rozkladovem a bylo vyhledávaným místem turistů, zatouživších po komplexním pohledu na město.

A zde, každý říjen a duben, se odehrával rituál zasvěcení elitních jednotek. Adepti stáli seřazení v houfu, již odpřísáhli věrnost a nyní čekali na předání zbraně. Uprostřed náměstí stálo lešení, na něm byla zřízena provizorní kovářská dílna, kterou obsluhovali dva vousatí hromotluci. Jeden každý z adeptů vystoupil na lešení a vyslovil rituální větu: "Otče, ukovejte mi palici!" Kováři pokývli a beze slova se pustili do práce. Po několika hodinách byla palice hotova. Kováři ji předali adeptu XY se slovy: "Tumáš, synku, je sedmipudová a nevím, zda není příliš těžká," která žto věta byla též desetiletými obehrána. Adept, v komedii zvaný synkem, palici potěžkal, potom ji vymrštil vzhůru. Ostatní čekali ne bez napětí, jak bude probíhat rituál dále.

V lepším případě sedmipudová palice vytyčila podivnou křivku a probořila střechu nějakého domu či automobilu. V horším případě přetrhla nit života někomu v dolním Rozkladově, to když byla hozena tak prudce, že překonala perimetr náměstí, a s takovou směrností, že vyhledala svou oběť v přelidněném Rozkladově. V historii rituálu jsou i dva téměř neuvěřitelné případy. První, který měl za následek smet jednoho z kovářů, se odehrál již dávno druhý, který přinesl vzrušení do starého rituálu, se odehrál vloni a konečným efektem byl zánik jednoho z adeptů. Oba případy měli s společného jmenovatele - schopnost adepta vymrštit palici kolmo vzhůru. V prvním případě s nepatrnou odchylkou, v druhém stroje přesně.

Nechť tedy již palice dopadly, uvažujme, že neusmrtili adepta ni kováře a podívejme se na další průběh rituálu.

Synek praví: "Otče, ta palice je pro nedochůdče, ukovejte mi stopudovou!" nato oba kováři předvedou scénu údiv. Chytají se za vlasy, lomí rukama a bijí se vzájemně perličky. Po několika minutách rezignují a započnou vyrábět stopudovou palici. Kovou jí úměrně déle nežli sedmipudovou. Když je hotova, nemohou ji synkovi podat, protože je přetěžká. Krčí oba rameny a rozhazují bezmocně metrovými rukama, silnými jako telegrafní sloupy. Synek s žoviálním úsměvem přistoupí, uchopí lehce stopudovou palici, zdvihne ji nad hlavu a všichni adepti, stojící pod lešením, začnou řvát jako krávy hurá.

Adept sestoupí z lešení a nadejde čas dalšího abonenta. Tak probíhá rituál do posledního muže, mnohdy několik dní.

Přirozeně, palice nemají sto pudů, ať sedm, ta první váží kilogramech 1,6 a druhá 3,9. I oba kováři hrají komedii, a ví to adeptů, ví to ministr obrany, vědí to všichni, ale dělají, že nevědí nic.

Kromě elitářů a řadových existují ještě samostatné jednotky zvláštního nasazení, s kterými měli tu čest naši hrdinové již v Korbelově haciendě v lese. Jediná z jednotek byla vyzbrojena bazukami a nyní její členové poklekli houfně před jícnem a na počítání tři, čtyři, vypálili salvu.

K jejich smůle je třeba podotknout, že opomenuli zásadní fakt. A sice svažitost jícnu. Co následovalo po salvě? Střely, které dokáží i na velkou vzdálenost nadělat paseku, se obrovskou rychlostí rozehnali proti stěně tunelu, neboť ani bazuka neumí střílet za roh. Když dosáhly svého nechtěného cíle, totiž tři metry vzdálené kamenné stěny, rozhodly se explodovat, a zničit celou jednotku Bazzocks, klečící v očekávání u vstupu do tunelu.

Nelze však brát na lehkou váhu to, že Mingo s Vencou byli stále ještě blízko jícnu, v němž došlo k explozi. Vedlejší efekt bazukový se projevil nesnesitelným puchem, dýmem a žářem, který Vencu srazil k zemi. Mingo, Furtpít máje obalený hadry a při vázaný na hrudi, se ukázal být odolnějším. Sebral Vencu a táhnouše jej za sebou klopýtal vpřed. Před očima se mu míhaly výjevy z celého života, hlava třesla a když už byl na dosah schodů na ichtylské straně, spatřil v růžovomodrém obalu ozonu a otrubového dýmu svou hospodu u "Dáby" a s úsměvem na rtech se sesunul i s Vencou na studený kámen tunelu.

## VII. ICHTYLAND

Mingo otevřel oči, avšak celé jeho tělo setrvalo ve strnulosti. Ichtylův mozek začínal pomalu oživovat prošlé děje. Vence Kotelník, Furtpít, Aleš, tunel, bazuky. V bouřlivém zmatku se myšlenky honily Mingovou hlavou. Rozhlédnuv se po místnosti, shledsl, že jest mu povědomou. Terárium se dvěma velkými hady, taburet, postel letiště, to už Mingo někde viděl. Ale, probůh, kde? A kde je vůbec Vence.

Z úvah vytrhl Mingo zvuk otevíraných dveří. Přestože byl zvědav na příchozího, zavřel oči a předstílal spánek. Jeho uši však byly v pohotovosti. Slyšel opatrné našlapování, temující krytinu podlahy. Když kroky dosáhly úrovně letiště, na němž Mingo spočíval, zastavily se a ichtyl cítil, že neznámý se k němu sklání. Pocítil strach, co když má nůž nebo břitvu? V tu chvíli ucítil na rtech vlhlost retů jiných a překvapeně otevřel oči.

Spatřil krásné děvče, které dokonce znal. Zvratka! Zvratka, byla to skutečně ona. Nyní se usmívala a pak řekla: "Dobrý den, Mingo." Oslovený ichtyl byl tak udiven, že neodpověděl na pozdrav a vyhrkl: "Jak jsi se sem dostala?" Zvratka se opět pousmála a odpověděla: "Spíš by ses měl ptát, jak jsi se zde ty ocítl. Nuže, poslouchej." Zvratka si sedla na Mingovo lože, zapálila si trabuko a jala se vypravovat.

"Asi týden po tvém odchodu se objevil zčistajasna Macháček, co taky chodí k Bábě a s ním známý člověk. Macháček mi ho představil jako Vildu, a že prý přišel z Hortlandu a ví něco o tobě. Pozvala jsem je oba dál a naslouchala vyprávění hochů Vildy. Dozvěděla jsem se, že jsi byl ve Zlobě, že jsi nedržel jazyk za zuby, nedbal otcových pokynů a skamarádil se s Vildou, jeho kamarády a s nějakým cizím hochem. Poté mi bylo naznačeno, jak proběhl večírek a jak ráno přijeli Hortfízlové. Vilda se prý vyprostil až v Rozkladově na křižovatce, insultujíc předtím své strážce. Vyskočil z vozu a podařilo se mu ukrýt u přátel. V noci se v dal na cestu a téměř bez potíží prošel lesem až k hranici. Tunel nebyl ještě střežen a tak se dostal Vilda k nám. To mi vyprávěl a došli jsme společně k závěru, že je třeba postavit údernou skupinu, která by operovala v prostoru hranice a popřípadě zasáhla, až se budeš vracet."

Mingo se již chvíli ošíval a nyní Zvratku přerušil: "Promiň, ale co to je za křik?" Zvratka se zaposlouchala a odvětila: "Labuť, víš, že mám před domem rybníček s labutěmi?"

"Ale proč tak křičíš?"

"Hoši z ulice se domluvili, že je půjdou zítra střílet, a tak toto je jen taková jejich labutí píseň." Mingo byl uspokojen a poslouchal dále Zvratčin referát a labutí píseň labutího hejna či stáda.

"Překonala jsem odpor a zašla na "Bábu", kde se mi podařilo velmi rychle sehnat komando. Ještě ten den večer jsme se vydali k hranici. Rozestavili jsme se vůkol vchodu do tunelu, jenž nám Vilda ukázal a bedlivě sledovali vše, co se šustne. A po chvíli jsme opravdu byli vytrženi ze spánku šílenou ranou a křikem. Vyskákali jsme a seběhli se k tunelu, z něhož se linula záře a valil dým. Macháček seběhl se schodů, sotva se dým rozplynul a záře pohasla. Přesto však byl zaražen před koncem schodiště ještě dosti silným žářem. Rozhlédl se, posvítiv si lucerničkou, plněnou lihem a spatřil ležet u paty schodiště tebe a ještě jednoho člověka. Zavolal nahoru a několik hochů mu pomohlo vás vyvynést ven a ošetřit. Poté jsme již nemeškali a vydali se k domovu. Ten druhý hoch se ubytoval v prázdném domě poblíž Kovárny, té strašné hospody, neboť se rychle zotavil a stal soběstačným. A tebe jsem si vzala domů. O Furtpít, jemuž se nic nestalo, se zatím postaralo Sdružení Hortydova zániku v čele s jejich předsedou, co chodí také k Bábě. Jistě ho znáš, jmenuje se Pepino a má krásného boxera Čurinu. Jestli budeš souhlasit, vezmou Furtpít do stálé péče a budou se starat o rychlý a pravidelný růst levného piva do všech zemí, s nimiž Hortyd obchoduje."

Mingo přikývl a byl spokojen. Neměl rád zodpovědnost a s vděkem přijal tedy zprávu, že o kouzelný půllitr se postará někdo jiný. Zvratka se na Mingo dívala, potom se k němu naklonila a vstúpila mu polibek. "Mingo, kdybys věděl jak já tě miluju..." Ichtěl opětovat přimknutí vlhkých retí a vzápětí pronesl: "Vždyť já tě také."

"Chtěla bych, abys u mne zůstal a nechodil už k "Bábě" a na Kovárnu."

Mingo se zamyslel a zvažoval. Zvratka je krásná, milá, chytrá, bohatá. Hospoda "Bába" je krásná, milá, chytrá, bohatá. Mingo by musel pracovat, aby měl za co čadit. U Zvratky by pracovat nemusel a byl by hýčkán. Ale-u Báby a na Kovárně mají PIVO! Takže...

Mingo se protáhl, vstal, oblékl se a napjatě Zvratce řekl: "Bylo by to krásné, ale... víš, prostě musím k Bábě a potom na Kovárnu. Tak... ahoj, snad se ještě uvidíme." Mingo políbil letmo štkající Zvratku a vyběhl z domu.

Na ulici se zastavil, ngdých, roztáhl nozdry a vykročil. V trafice si koupil noviny a v nich bylo psáno, že dnes je pátek a na hodinách v Žitnobance byly rafičky v poloze, jež neomylně určovala dvě hodiny. Mingo se zasmál divoce a vyrazil do kopce mezi vilkami, až se ocitl u hostince. Poslední kopeček, betonová zahrádka, dřevěná černá tabule na dveřích a už...

"Dobrý den," pozdravil Mingo Bábu a Haničku. Bába se usmála, odvětila na pozdrav a hrála dále v karty. Hanička u výčepu také pozdravila a optala se: "Pivo, Mingo?" Ichtěl kývl a vyřkl svou starou úvodní formuli: "Vyjíměčně ano". Poté vkročil do sálu a uviděl Vlastíka s Količkem, jak hrají kulečník s pěti koulema. Pozdravili se, Mingo si sedl a vedl nevázané řeči o všem možném. Přirozeně pili i pivo. Po chvíli přišel i Midloch a za okamžik Čmoudík. Bylo jich pět, což je ideální počet pro sehrání hry "Dlouhý, široký a bystrozraký". Tato hra je obdobou proslulé "Skupovy figurální hry s prvky Kirschnerovými". Během prvního a druhého kola se hostinec zaplnil. Byl tu Macháček, Zuzanka, Braun, Chobot, Retoška, Losna Mireček, Bonác, Pepino, Banán, Ivanka, Vašek, Šašek, Bubeník, Káča Haršová - ta arcisvině - a spousta dalších hochů a dívek z vybrané společnosti.

Blížila se devátá, čas uzavření této skvělé palírny. Ale to nevadilo, většina lidí přešla na Kovču, což znamenalo překonat kopec, dělící tyto dvě hospody. Tam bylo už veselo, seděli tam známí kamarádi, bylo tam roztomilé děvče, co nosilo pivo a příjemný výčepní muž. Jinak jmenovitě tu byl Magor, Hadr, Karásek, bombur Troglodyt, Síma, Geraldina, Lou Fanánek Hagen, P. I. L. Dachau, Čisták (to všechno byla kapela Tři sestry, která se do Ichtýlandu prostřílela z Hortydí země a na Kovárně našla domov), Nosál, Dan Mára, Lukáš, Baldur Opruzovič, Vence Kotelník, Vilda, Vydra Jára, Kabík, Robert Zeďár, rastaman Nadim Mohammed, Čikos a hlavně Macíček. Všichni se zpili jako každý pátek a v jedenáct, kdy Kovča zavírá, se rozešli do dalších působišť - do Šafru, k Magorovi, k Ivance nebo jinam, kde se dala páteční noc výhodně pročadit.

Mingo se přidal k partě, co šla k Ivance a dobře udělal, neboť u Ivanky byla spousta lidí, nasraný Arnošt (její bratr, jinak vedoucí pionýrského oddílu Arnyka) a mraky chlastu. Za zvuků milionkrát obehnané desky Petera Nagyho se společnost dopracovala ke stavu, z něhož je jen krůček do Valhaly. Mingo, poté co se vyzvracel na přání Pepinovo a Količkovu do hrnce, vypil rum s lodičkou a skácel se i s křesílkem pod okno.

Když se ráno probudil, nevěděl, kde je, ale Káča Haršová - ta arcisvině - mu to ochotně vysvětlila, přičemž spolu vypili láhev vína, co zázračně zbyla od večera. Potom se vzbudil Količek a došel s Bonácem k paní Kvasničkové do koloniálu pro lahvičky a pro startky. Po několika hodinách besedování se Mingo napřímil a vyhlédl z okna. Sluníčko svítilo, byl květen, kvetly třešně a Ivančiny hodiny tloukly dvanáct, čas otevítání "Báby", poticky vyjádřeno - poločas štěstí.

Mingo šel napřed, neboť ostatní se nemohli dohodnout, kdo vypil rum s lodičkou, který měl Arnošt ještě včera na stole. Když bral ichtěl za kliku do hospody, zastavil se a zahleděl průzorem mezi vilkami až na druhou stranu, za řeku, k vápencovým skalám, ozářeným poledními paprsky. V tu chvíli v něm vše vrnělo a dokonale harmonovalo. Mingo se usmál, vzpomněl si na Zvratku a věděl, že cesta, kterou si zvolil, je jediná možná a nejlepší.

## EPILOG

Vilda a Venca zůstali v Ichtylandu, bydleli poblíže Kovárny, chodili na pivo a štěstí jim kazilo jen pomýšlení, že jejich kamarád Nikotin je v Hortlandu a pravděpodobně ve vězení. Jaké bylo jejich překvapení, když se objevil jednoho pátku na Kovárně! Byl hortydí vládou vyhoštěn do osmačtyřiceti hodin ze země. Proto se vydal sem, vyhledal Pepina, toho předsedu Sdružení Hortydova zániku a zeptal se ho, kde by našel Minga a kamarády disidenty. Ten mu ochotně odpověděl a dál je to už jasné. Zůstal také u Kovárny a nyní, každý pátek je možno spatřit všechny tři kamarády na Kovárně, v dokonalé pohodě a klidu.

Zvratka se z Mingova rozhodnutí vzpamatovala velice rychle, provdala se za tupého hochy, který pracuje v Žitnobance a zdá se být spokojena. Jenom když je krásný, průzračný den a její oko zabloudí k Hagenovu štítu, vzpomene si a celý den se nachází v hlubokém splínu, bije manžela a cosí jí táhne k Bábě. Ale vždy, když už bere za kliku, jakoby se probrala a vzpamatovala-otočí se a uteče domů. Možná se jednou překoná a s Mingem se setká.

Korbel, ten disident, co u něj hoši spali, uprchl oné noci Hortfízlům a utekl do Rozkladova, řídě se příslovím "pod svícem bývá tma". A byla. Domů se už nevrátil a nyní studuje fotografickou školu, je členem Svazu hortydích fotografů a všechny lidi prudí svými jedlými historkami o tom, jak fotil o víkendů akty.

A Mingo? Ten přece dál dělá demoličního inženýra a chodí do své oblíbené hospody, kde hraje hry, z nichž... atd. To byl začátek. Jenže, co se dá dělat? On je, a asi už zůstane, pořád stejný.

Sdružení Hortydova zániku pod Pepinovým vedením ždíme z Furtpítu hektolitry piva, rozdává je sousedním a vůbec všem státům, které kupovaly pivo od Hortyda. Též kryjí z kouzelného pállitru potřebu Ichtylandu, která také není malá. Hortland je v hluboké krizi a Pepino se nechal slyšet, že konec onoho státu na sebe nedá dlouho čekat.

Kouzelný pállitr tedy učinil dobrý skutek, z čehož plyne poučení, že dobré pivo a dobří lidé jsou v kompilaci předurčení k vytváření dobrých skutků. Ale o tom si popovídáme někdy osobně, z mosta do mosta. Takže v pátek u Báhy, a když to nestačí, tak na Kovárně. Na shledanou.

13.4.1987  
Motol u Prahy



/ Původní interview pro Almanach 1 1/2 /

Definitivní uzávěrka Almanachu se už nezadržitelně blížila a mně stále chyběl exkluzivní rozhovor, který jsem se rozhodl na čtenářské přání čtenářů uskutečnit s vůdčím vokalistou skupiny Tři sestry, panem Lou Fanánkem Hagenem.

Jak jsem brzy poznal, na svá bedra jsem naložil, i pro žurnalistu mého kalibru, ukol nadmíru náročný, neboť LFH jest bytost éterická, pohybuje se nenápadně s hřmotností jemu vrozenou mezi lokály bránickými, stavební fakultou v Dejvicích a obydlím kdesi v motolských stráních. I když ho člověk zastihne, není tak lehké přimět ho k rozovoru na téma "Tři sestry", navzdory tomu, že jde o tvora nadmíru milého a skromného.

Po několika novinářských nezdarech se na mne usmálo štěstí jednu říjnovou sobotu památného roku 87, v pozdních odpoledních hodinách. Dostal jsem echo, že LFH se po neúspěšné exkurzi do Bránického pivovaru rozhodl strávit příjemný večer ve společnosti svých kolegů z ansámblu v hostinci nad jiné vyhlášeném - "U báby" a nechal se slyšet, že po příslušné konzumaci místních specialit jeví ochotu nechat se zpovídat pro ALMANACH/. Neváhal jsem ani vteřinu, popadl svůj reportážní Grundig, pár set na utrátu, teplý plášť a vyjel neprodleně směr Braník.

Již před restaurací se mi sevřelo srdce úzkostí: Co když to zas nevyjde ??? Ale měl jsem štěstí.

Ledva jsem vešel do lokálu, padl můj zrak na osobu pana LFH v celé své skromné majestátnosti v kruhu svých hudebních i pivních přátel.

Rozhlédl jsem se kolem: stoly, pár židlí, kulečnickový stůl, na stěně plakát Tři sester, pozvánka na premiéru Freetime, cigaretový opar, jímž se jen stěží prodíralo světlo starých lustrů. Bylo zde opravdu příjemně.

Přistoupil jsem blíže a můj známý, vedoucí souboru, Pan Magor mne seznámil s tímto obdivuhodným člověkem. Potřásl mi srdečně pravicí a poznamenal, že má k smrti rád interviewy.

Snal jsem tedy plášť, usedl, objednal si místní specialitu /Braník 10% / a pak ještě tři a již jsem byl hotov klást všetečné otázky. LFH se naproti tomu připravil na dialog obrácením do hlavy několikera vonavých griotek, které objednávala naproti sedící Zuzanka /viz reportáž LFH z večírku /.

Zatímco ostatní členové skupiny sváděli biliárový boj s panem Korbelem, já zapnul svého Grundiga a začal se ptát :

Co pro vás znamená být členem TS?

No, hmm, v podstatě se dá říct, že členství je něco naprosto..., pro mne osobně to znamená seberealizaci s houfem nadprůměrných hudebníků.

Proč?

Skupina mi dává dost široký

prostor pro uplatnění všech mých muzikantských ambicí, a to bez ohledu na to, jaký nástroj obsluhuji.

Ano, je sice známo, že strunné nástroje nejsou vaší doménou, nicméně na ty ostatní hrajete vskutku brilantně.

ač bez hudebního vzdě-  
lání. Samostatnou kapi-  
tolou je váš osobitý  
vokální projev. Jak  
jste se k němu dopra-  
coval ?

Již v mládí jsem si  
často a rád prozpěvo-  
val, avšak až ve vyšším  
věku /postpubertální  
stadium vývoje/ jsem  
dospěl k názoru, že ne-  
mohu nadále sobecky  
zpívat jen pro sebe.  
V tu dobu jako z udě-  
lání přišla nabídka  
přijmout členství v TS.

Ano ,to bylo na památ-  
né Kovárně září 85. Ov-  
šem tehdy přišli do  
skupiny ještě další dva zpěváci.  
Dnes jste zůstal sám. Čím to  
je ?

Nejprve bych konkretizoval po-  
jem "dva zpěváci". Jednalo se  
o zpěvačku Símu a tlustého  
chlapce Bombura. Prostor těm-  
to vokalistům byl dán myslím  
až příliš rozhazovačně v jed-  
né či dvou písních a jinak  
v doplňkových vokálech mnou  
zpívaných skladeb. K mému osa-  
mocení však nedošlo pouze na  
základě toho, že nestačili tem-  
pu kapely, ale velkou roli hrál  
i osobní přístup každého  
z nich. Zpěvačka Síme např.  
tuto zimu naprosto přestala  
reflektovat na činnost soubor-  
u.

A hlavně, tlustý chlapec Bom-  
bur těsně před chystaným důle-  
žitým vystoupením začal vnášet  
nesmyslný sound do kapely. Je-  
ho tupý nápad zhudebnovat tex-  
ty Ferlinghettiho na bázi je-  
ho perfidního projevu /ten  
styl jsem nazval dost výstiž-  
ně "elektrická Porta" / rozvrá-  
til řady kapely právě v nejne-  
vhodnější chvíli, a to během  
zmiňovaného vystoupení. Z koncer-  
tu se tak stalo všeobecné  
fiasko, což zákonitě vyústilo  
k Bomburově odchodu. Ovšem na-  
dále .se. s. ním stýváme při



jednání Na kovárně.

Ovšem v souboru jste krátkou  
dobu po zmíněném koncertě ne-  
účinkoval ani vy, ale hudebníci  
sami brzy poznali, že bez vás  
se muzika dál prostě dělat ne-  
dá. Když jste se o prázdninách  
87 vrátil zpět, čekalo na vás  
několik písní z osvědčené díl-  
ny Vondráček-Magor jako šitých  
vám na tělo.

/LFH souhlasně přikyvuje a zav-  
dává si řádný doušek.../

Od té doby se také traduje de-  
finitivní příklon k dnešnímu  
plnému, ultrarychlému nezaměni-  
teľnému zvuku TS ,nad kterým  
bezpečně věvodí váš zpěv. Jak  
byste v krátkosti hodnotil to-  
to poslední udobí, potažmo slavné  
chmelové tourné 87 ?

Nejprve k těm písním: nesmírně  
mne potěšilo, jak Pan Magor sty-  
lizoval své texty do krajiny  
mých zájmů, a to jak svou pří-  
močarostí, tak vhodným výběrem  
témat.

Dalo by se říci-na truc Fer-  
linghettimu:

## A bylo mi blbě

zajdu do bufetu  
koupím dva párky v rohlíku  
hnedka je do sebe naperu  
a potom pivem zaleju

a bude mi blbě  
abude mi blbě  
a bude mi blbě  
a bude mi blbě

půjdu ke svý milý  
ta má oči nyvý  
co je mo to ale platný  
když mám pořád břicho špatný

a bude mi blbě  
a bude mi blbě  
a bude mi blbě  
a bude mi blbě

pak si sednu u řeky  
budu koukat do vody  
na chvíli zapomenu  
ale pak si vzpomenu

už mi není blbě  
už mi není blbě  
už mi není blbě  
už mi není blbě

Pěkná věcička...

Období konce léta a zvláště chmelové turné 87 hodnotím jako potvrzení oživení v souboju. Samotné turné popsal dost výstižně ing. Venkrbec. Konec konců, na vyrovnávacím sezení Na bábě jsme se bezprostředně po akci já, Pan Magor a zvukař Vydra Jára shodli na tom, že turné nemělo po umělecké stránce jedinou chybu, jediným černým bodem se ukázala být samotná chmelová oblast, prosyšená odporným lounským pivem.

Na turné se zčásti sólově pěvecky projevovali další dva hudebníci. Jaký máte názor na jejich vokální projev ?

Pan Magor, zpívající něco kousků, oživuje svou patlavostí rutinovaný sound mých vokálů.

A pan Cístecký ? Kdyby byl děvče, uvažoval bych o snatku. Bez něho by velmi utrpěl můj specifický projev. Je skvělý a výtečný. Navíc má rytmus v krvi, a to je /na rozdíl od všech předchozích zpěváků/ patrné i ve zpěvu.

V poslední době jste napsal v krátkém časovém rozmezí ně-

kolik opravdu znamenitých textů. Uvažujete o stabilnější spolupráci na textařské stránce s panem Magorem ?

Ano, v textařské tvorbě mne velmi ovlivnil pan Chadima.

Pokud jde o spolupráci, ta zvyšuje a jistě ještě mnohem zvýší již tak vysoký standart skupiny. Doufám, že i nadále budu nacházet zdroje, ze kterých čerpám. Např. můj poslední text je skutečně vynikající. Nechal jsem se inspirovat mým letošním studiem politické ekonomie :

MASTURBARE

KAPITÁL

LUBRIKARE

GENITÁL

MONOPOL

MANUÁL

OLIGARCHO

EMENTÁL

Jste znám svou téměř nekritic-  
kou oblibou skupiny Ultra.Mů-  
žete lapidárně srovnat obě tě-  
lesa ?

Jsou skoro tak dobří jako my.  
/Téměř úplně stejně/.Doufám  
ve společné vystupování v bu-  
doucnu.

Přejdeme k rockové hudbě 80.  
let ve světě . Vaše vzory ?



Lou Reed, paní Hagenová .

Kdo je momentálně nejlepší  
u nás ?

V kytarové sféře rozhodně  
Vondráček, a co se týče voka-  
listů, po tendenčních vzletech  
zpěváků typu Báry Basikové  
soudím, že stabilní hodnotou  
na poli rockové hudby je můj  
vokální projev.

Zpět k TS.V čem podle vás spo-  
čívá taková kompaktnost soubo-  
ru ?

Především v tom, že všichni čle-

nové mají stejné zájmy a koníč-  
ky.Nenstává zde problém kapel,  
jejichž členové se sehnali na  
inzerát a jeden chodí na ryby,  
druhý sbírá známky, další hrají  
šachy nebo počítačové hry...

Jak se vám jeví dnešní tvář kape-  
poznávané odchodem multiinstru-  
mentalisty na aerobní pandrhol,  
pana ing. Venkrbce na ZVS ?

Jistě, že hudba je ochuzena ve své



pestrosti, avšak není oslabena co  
do sdělnosti.Celkový hudební vý-  
raz utrpět prostě nemůže.

Dobře, za necelý rok se vrátí  
ing. Venkrbec z vojny, ovšem tam-  
těž odejdou pan Magor a pan Hadr.  
Co dál ?

No, v podstatě přestávka, zaměře-  
ná na individuální zdokonalování  
členů, protože bez PM ztratí TS  
duši a bez PH formu.

Skupina však sama o sobě bude  
fungovat nadále.Snad se naskyt-  
ne šance k příležitostnému vys-  
toupení...

Vaše plány do budoucna ?

Hrát, hrát, hrát.

A mimo kapelu ?

???

Chcete něco vzkázat čtenářům

Almanachu ?

Poslouchejte Lou Reeda, chodte  
na pivo a paní Hagenovou  
a hlavně na Lou Fanánka Ha-  
gena !

Na závěr:

Special Thanks panu Tulenovi,  
protože až po navázání kontak-  
tu s ním a poslechu jeho pěvec-  
kých kreací v hudebním tělese  
Křečová žíla jsem se odhodlal  
vstoupit na dráhu vokalisty.

Dále děkuji Geraldině za to,  
že mne strašně miluje, stejně  
jako já ji...

Pan Fanánek ztichl a jakoby se zasní. Jeho oči hleděly do nepří-  
tomna. Ale to trvalo jen chvíličku. Rukou neomylně hrábl na stůl  
a dopil svou dnešní poslední griotku.

V hostinci zbývalo pár nejvěrnějších hostů, mezi nimi TS. A to už  
Bába vběhla do místnosti, sbírala prázdné půllitry a popoháněla  
hosty k odchodu, neb se valém přiblížila zavírací devátá. Pomalu  
jsme dopili, zaplatili své účty, oblékli a vnořili se do temnoty  
velkoměsta. Naše cesty se rozcházel. Já spěchal přepsat intervi-  
ew načisto a LFH se svou početnou suitou do Motola na večírek.

Po cestě zpět mne neopouštěl pocit, že jsem zažil setkání s vý-  
jimečným člověkem, takové, jakých se naskytne za život jen několik...



Lou Panánek Hagen

H A D    S T U P I D

Když tak radio poslouchá  
různý věci se tam dovídá  
had Stupid,ou ranař zlej

Jeden milion Bulharů  
je jen milion Bulharů  
ví Stupid,ou ranař zlej

Tupej asi dost a nafouklej  
lidi sere,čuměj,ten je hotovej  
had Stupid,ou ranař zlej

Had vynadal v čistírně  
he,he,he,hned kolo ved  
had Stupid,ou ranař zlej

Had Stupid pomlouvá  
ty jsi drahé,ty jsi zlá  
jenom jdi,slečno zlá  
o Doro,ty pitomá

Had Stupid sedí si  
had Stupid leje do hlavy  
had Stupid,ou ranař zlej

Že jeden milion Bulharů  
je jenom milion Bulharů  
ví Stupid,ou ranař zlej

Že Stupid má vlasy,znám ho,vím  
Bože,kdyby byl holohlavej  
had Stupid,ou ranař zlej

Jé,jé,jé  
had Stupid,ou ranař zlej



## D O B E Š K A

/zaznamenal Lou Fanánek Hagen/

V půl páté odpoledne 24.9.1987 seděl v Bráníku na chodníku před Vltavskou rybí restaurací Lou Fanánek Hagen a čekal na Geraldinu. Tupě zíral a nic mu nevadilo, že hustě mrholí.

Přemýšlel o tom, jakým směrem se vyvine dnešní akce TS na Dobešce. Jednalo se o promítání velkofilmu FREETIME, který měl premiéru posledního víkend v červnu na památném HOLLYWOODU No.3.

Zároveň bylo ujednáno, že tu zahrají TS a Noc pod ubrusem, jejíž kytarista Nosál odcházel tou dobou na vojnu. Nebezpečí skýtal basový kytarista téže skupiny Dan Mára-Čáryfuk, proslulý svým destruktivním založením a lehce dokázal strhnout ostatní podobně labilní spoluhráče....

Konečně přijela trojka s Geraldinou, LFH přestal rozvíjet trudné úvahy o Čáryfucích a vyšel skvělé ex-zpěvačce v ústřety. Během z hlediska čtenáře faktograficky nezajímavé konverzace se dvojice dostala k Dobešce. Z hostí, lemujícího tento stánek pakultury se vynořil Wagen kapely a Vondráčkova škodovka. Po zapojování aparatury, během něhož Geraldina sublimovala do blízkého hostince "U báby", nastal oddech s cigaretou. Mezitím se už začalo scházet k Dobešce množství příznivců TS a Čáryfuků. Mezi jinými LFH poznával Nikotina, Vencu Kotelníka, Babíka se všemi nohsledy a stále se trousili další... Postávali venku, kouřili a čekali.

LFH s Geraldinou navrátili se z hostince byli s koboukem a lahví vína posazeni u vchodu do sálu a předurčení k inkasování příspěvků na realizaci projektu... Když byli všichni vpuštěni a počítáři sumu sečetli, došli k závratné hodnotě 380 Kčs.

A to už přišel zcela zpitý člověk Pepino a podobně připravená Zuzanka a Fanánek byl vyvoláván, aby celou akci uvedl. Zhostil se svého úkolu rutinovaně a rychle a již mohl začít první předfilm, černobílý Korbělův sestřih z Kovárny.

/Nebudu zde hodnotit díla po umělecké stránce, neboť tento referát má za úkol seznámit s celou akcí zvláště z hlediska organizačního/.

Následoval předfilm k Freetimu, výtečně komentovaný ing. Venkrbcem. Sklidil zasloužený potlesk a po kratičké technické pauze již zazněly úvodní akordy a objevily se titulky FREETIMU. Byl bez výjimky přijat kladně a když skončil, diváci ve foyeru Dobešky ještě rozebírali jeho jednotlivé scény. To jim vydrželo po celou přestávku vyplněnou činností zvukařů a bednáků. Nějaký neznámý impuls pak všechny naráz shromáždil v hledišti. A již, provázena potleky, nastupovala skupina TS.

Po úvodní zahřívací Art of Noise rozezvučel v předehře Pohřbu /Jeník a Áda/ Dobešku Fanánkův sytý hlas mazlíci se s každou slabikou. Volný rytmus přesných vokálů společně se zvukem Magora a Vondráčka vytvářel neobyčejně napjatou atmosféru. Nečekaný převod "do rychla", pečlivě předvedený všemi hudebníky uchvátil i nejzatvrzelejší odpůrce dobré hudby. Po bouřlivém aplausu nastoupil pan Čistický se svou ultrarychlou písní Sbírejte léčivé byliny a v tomto duchu pokračovalo celé skvěle pojaté vystoupení souboru.

Když dozněly tóny poslední skladby, nazvané Kovárna, vypružila se na jevišti dívka Geraldina s karafiátem v ruce zcela v duchu podobných čísel ze San Rema ocenila Hagenův výkon.

Následoval hyperrychlý přídavek, Pistole zpívané maďarsky a po něm dlouhý aplaus.

Hudebníci, odcházející z pódia se mísili s lidmi, kteří ohvátali na cigaretu a poslouchali kladné ohlasy.

Pauza byla předurčena pouze k tomu, aby se připravili Čáryfuci. Dunivé brumlání přilákalo dovnitř většinu kuřáků a mezi nimi i LFH s Geraldinou. To, co se pak odehrávalo na pódiu, popíralo naprosto všechny zásady dobrého vkusu a mravnosti.

Za bicími sedící Lukáš hrál jako o život, nicméně byl zcela přehlušen kakofonií, linoucí se z reproduktorů, které obluhovali jeho ostatní tři spoluhráči. Nutno podotknout, že prim hrál sám Čáryfuk. Nosál, disponující minimálně třemi promilemi, klečel na zemi a mydlil kytaru, co se do ní vešlo. Krev z prstů jeho pravé ruky stříkala jedna radost.

Neméně opilý Orozovič fučel do sága a zmítal se shodně s rytmikou děsivých trylků, jež dštil jeho zmučený zvukoroh. A jako dobrý Deus ex machina toho všeho stmeloval hukot, dunění a vřískání kapely bezpečně Čáryfukův basový aparát. Dan Mára hrál důsledně přes všechny čtyři struny, lehce přidržující ukazovákem levé ruky některou z nich, dle libovůle zvolenou. Specifická hra byla náležitě zuročena ubohým, do maxima vyhnaným zesilovačem a reproduktorem stejného osudu.

Fanánek ještě naposledy přehlédl scénu a vydal se s Geraldinou směr Stará kovárna. Přišli do hostince jako první lidé z Dobešky.

Bylo zde poloprázdno.

Objednali si pivo a vedli řeči.

Během minuty přišel Pan Magor s Vydrou Járrou a Karáskovou Janou a v podobných intervalech následovala suita dalších příchozích z Dobešky.

To byl jasný důkaz toho, jak hudba Čáryfuků byla sdělná. Když pak přišli oni samotní, již se vesele propíjela druhá polovina vybraných peněz. Čáryfuků si nikdo moc nevšímal, jen oni se vtírali se vší vervou. Po neúspěšném vnucení svých kvalit si sedli k nedalekému stolu, odkud se vzápětí počaly ozývat výkřiky :

- Bylo to bezvadný !

- To byl šoud !

- Byli jsme nejlepší !

V tokovém duchu pokračovala zábava společnosti až do jedenácté hodiny. Pak si lidé, vyprázdňující obsah svých posledních půllitrů, říkali : Kam teď ?

Někdo mířil domů, někdo do šafru, ale dost lidí se rozjelo směr Malý rynek /Viz Fanánkova reportáž o večírku/, kam byli všichni pozváni slečnou Zuzankou. Po příjezdu na místo bylo shledáno, že majitelka bytu dlí ještě na tupém kulturním podniku, zvaném Vokalíza. Po půlhodině ryčení před domem se konečně objevila Zuzanka v doprovodu pana Pepína. Přirozeně, že si Zuzanka mezitím nic nerozmyslela, ale přesto všem spadl kámen ze srdce, až když procházeli pompézní předsíní.

Pepino měl půllitr rumu a hned se sním a s LFH nalifroval do pokojíku. Nebyli sami, brzy se připojil Nadim, Kabík, Nosál, Čisták, pan Procházka, Z. a .....

Pan Pepino zapnul gramofon a jal se terorizovat společnost ojedinelým výsekem se sklady pana Prokopa "V baru jménem Krásný ztráty". Do deseti repríz se všichni bavili anevěnovali pozornost ani panu Pepinovi, ani gramofonu. Pak se přece jen začali slabší jedinci ošívát a po třicáté reprodukci musel být pan Pepino chycen a odvečen, doku deska nebude ukryta.

Následoval chvilkový klid a skupinka lidí se přesunula do pracovny paní Many, jelikož v Z. pokojíku si kdosi nároko-

val klid k spánku. Pepino se nemínil ovšem, co se týče muziky, vzdát tak snadno, přitáhl do pracovny paní H. magnetofon a pro změnu hrála asi 40 minut skladba "Zelená svině" Ivy Bittové.

Nosál se sebral a šel pít do muzea, jak trefně nazval pom-pézní sloupovou předsín. Nic nedbal nářků a proseb Z., aby místnost vyklidil, že patří sousedům. Hájil se tím, že v muzeu ještě nepil.

LFH zatím padl za obět slaboduchému semitovi-máničkovi, jenž neustále mlel dokola své mdlé rožumy. Kde se tam vzal, nikdo nevěděl, snad Nosál v alkoholickém komatu jej sebral někde na ulici. Přítrž jeho žvástům učinil sám Nosál, navrátilší se z muzea. Sedl si naproti sionistovi a po chvíli naslouchání se optal : - Ty jsi žid ? Semtia se vypjal a prohlásil, že ano. A že je na to hrdý. Na to Nosál, zmámený totálně alkoholem, napadl slovně žida : - Tak to jsi rasista.

Semitu Nosálův výrok naprosto odrovnal a prohlásil, že tu být nemusí. Nikým nezdržován opustil byt.

Dále plynul večírek poměrně monotematicky. Řada lidí šla spát, zůstal LFH, pan Procházka a pan Pepino. Procházka hrál na kytaru a Pepino s ním zpíval. Tak plynula minuta za minutou.

Vzrušení přineslo až téměř ráno-pan Pepino odcházející na záchod se zastavil vprostřed místnosti, aby mohl dozpívat písen. Náhle však chytil jakousi kontrafaleš a převážil se dozadu ke knihovně. Pokusil se pád vyrovnat a proto učinil dva rychlé zpětné kroky. Ten druhý, kterým se mu skutečně podařilo nabýt rovnováhy, byl však osudný. Nalezl neomylně loutničku z 15. století a s žertovným prasknutím nenávratně porušil její rafinovanou strukturu dýh a kobytek.

Pepino si to nepovšiml, dozpíval a odešel se vyčůrat. Pan Procházka, ztrativ spoluzpěváka se pomalu složil na gauč, nepouštěje kytaru ani zmáčknutý akord a až do rána strval v této poloze.

LFH usnul okamžitě potom, takže si ani nepamatuje, co bylo dál. Ale asi nic, i tak toho bylo dost.

Slečna Z. se ráno velmi divila nové moderní úpravě oblíbené loutničky paní H. a co na to řekne, až se vrátí z ciziny...

## PAN HADR A PAN KABÍK POD PALBOU HRADIŠŤANŮ

/ Původní zpráva pro Almanach 1 1/2 /

Tyto dva rozhovory byly uskutečněny během památné katastrofické výpravy na Dřevák, v sobotu 10.10.1987 v pozdních večerních hodinách. V té době bylo definitivně rozhodnuto o osudu velké hliníkové nádoby stojící na zápraží...

Text je zde otištěn v plném původním znění.

Pane Kabík, proč jste předsedou Fan-clubu TS ?

Právě proto, že jsem dost vhodně zvolený debil.

Nakonec i proto, že má touha po funkcích v oficiálních organizacích se nedá dost uplatnit.

Dá se tedy říci, že TS znamenají pro vás vrchol současného umění ?

Nedá, jsou to CURE.

A uvědomujete si s dostatečnou přesností, že TS se hodí do přestavby lépe než CURE ?

O přestavbě tolik nevím, abych o ní soudil. Nakonec je to možná pravda. Jsou to milí hoši. Když to v pátek Na kovárně roztočí.

Tím chcete říci, že držíte palce kapele, která je vám "jen" sympatická ?

Nevím, nevím, moudrý žurnálisto.

Může se stát, že nějaký všetečný novinář může být chytřejší než vy ?

Těžko říct, že jo.  
Nemám žádný zkušenosti.

Proč se vám tolik líbí TS ?

Řek' sem ,di se vycpat, už.

Nechcete pokračovat ?

???

Vy jste asi dost pohodlný, že ?

Pohotový by bylo spíš na místě.

Proč ?

Pavučina.



Čím to je ,že se TS líbí to-  
lika lidem ?

Nevím,co míníš tím "tolika".  
Ve Fan-clubu jsem zatím sám.  
A poslední dobou zjišťuju,  
že právě proto se na mě li-  
didávaj dost divně.

To znamená,že si připadáte  
tak trochu "hlídaný" v po-  
litickém smyslu ?

Já si rozhodně nepřipadám,  
protože chvíle,kdy si vů-  
bec připadám,jsou dost vzá-  
cný.

Přestavba na vás nemá žád-  
ný vliv ?

V podstatě má,protože od  
doby,co zdražili pivo,cít-  
ím se trochu nesvůj.  
Mimochodem,nevíte něco  
o zdražování startek ?

Slyšel jsem,že mají stát stá-  
le jen šest Kčs.

Ale vraťme se k tématu.Co pro  
vás je hudba ?

Hudba ? No,hudba,hudba,hudba.

Právě v nejlepším se probudil Pan Hadr ze svého komatického  
stavu,který u něho trval od časného dopoledne,kdy si byl pro-  
hlédnout kravičku bu bu páně Hladíkových. Jen co se vrátil  
z toalety a sedl či lehl si ke stolu,vpálil jsem do jeho bez-  
branné odpočívající mysli první rafinovanou otázku:

Proč nepijete ?

Protože jsem na plech.

Proč si myslíte,že jste lo-  
ni dostal cenu Melody Make-  
ru za nejlepšího drumera ro-  
ku ?

Mám v hlavě špatnou věc.  
Asi toho hodně vypiju.

Neřekl bych.  
Co vám dávají TS ?

Uvědomujete si ,že s tímto ná-  
zorem bude mnoho lidí u nás po-  
lemizovat ?

Zatím ani moc ne.  
Nakonec,myslím si,že hudba je  
náš třetí chleba.

TS jsou dobré ?

Dost dobré.

Čím to je ?

Je to tím,že to jsou jediný  
lidí,který jsou schopný mě me-  
zi sebou trpět.

- - - - -  
Dál se nechtělo už  
Panu Kabíkovi patrně defini-  
tivně odpovídat na nesmyslné  
otázky.Sebral svůj hrnec ze  
stolu a odkvačil na zápraží,  
aby se vzápětí vrátil s po-  
okraj naplněnou nádehou.  
Nalil si její obsah křepce  
do hrdla a spustil vo žen-  
ckejch.

Ale to už je jiná kapitola.

Vypnul jsem Grundiga a smetl  
z jeho designu cigaretový po-  
pel.Vnořil jsem se zasvěceně  
do debaty.

Plnej kotel !

Čeho ?

Těžko říct,v tomhle stavu.

Zkuste několika slovy konfron-  
tovat texty TS a Ultra.

Možná dost dobrý.

Které ?

Peter Gabriel se mi podobá...  
Mám dobrý věci v makovici.



Jaké ?

Těžko říct, fešáku.

Neuhybej !

Asi to roztočíme...

To už tady bylo.

My s Kabíkem jedem do New Yorku. A myslíme to smrtelně vážně.

Proč ?

My tam sketečně pojedem. My tam jedem proto, abychom tam natočili film.

Jakej ?

Dost dobrej.

Čím ?

Kamerou nebo scénářem, nebo čímkoliv jiným.

A to si myslíš, že když nášinec uvidí ve filmu záběry z N.Y., posadí se na zadek ?

To si myslím, to už tady bylo.

To není odpověď.

Možná.

Mně je to jasný, proč tam s Kabíkem jedem a vůbec nevím, proč bych to někomu měl vysvětlovat.

Dobře. TS jsou teď bez pandrholu. Znamená to radikální změnu stylu ?

V žádném případě ne.

Co tedy texty ?

Nic tak dobrého už jsem dlouho neslyšel.

A Ultra ?

Možná kapela.

Kdo je lepší ?

Asi my.

Proč asi ?

Jelikož.

Vaše literární vzory ?

Vlasta, Rozpáral, Moc NaHrabal. A rád piju.

Není to škoda ?

Není, v tomhle věku !

Jak se vyrovnáváte s populatou známého hudebníka ?

Svým způsobem.

Kde ?

Na kotlovně.

Máte na závěr nějaký vzkaz pro návštěvníky kotlovny ?

Jistě, bylo by dobré, aby se část členů...

Děkuji za rozhovor.

Pan Hadr si trochu lokl a poznamenal:

Možná, že je dobré, když člověka vodnesou.

Koneckonců proč ne ?

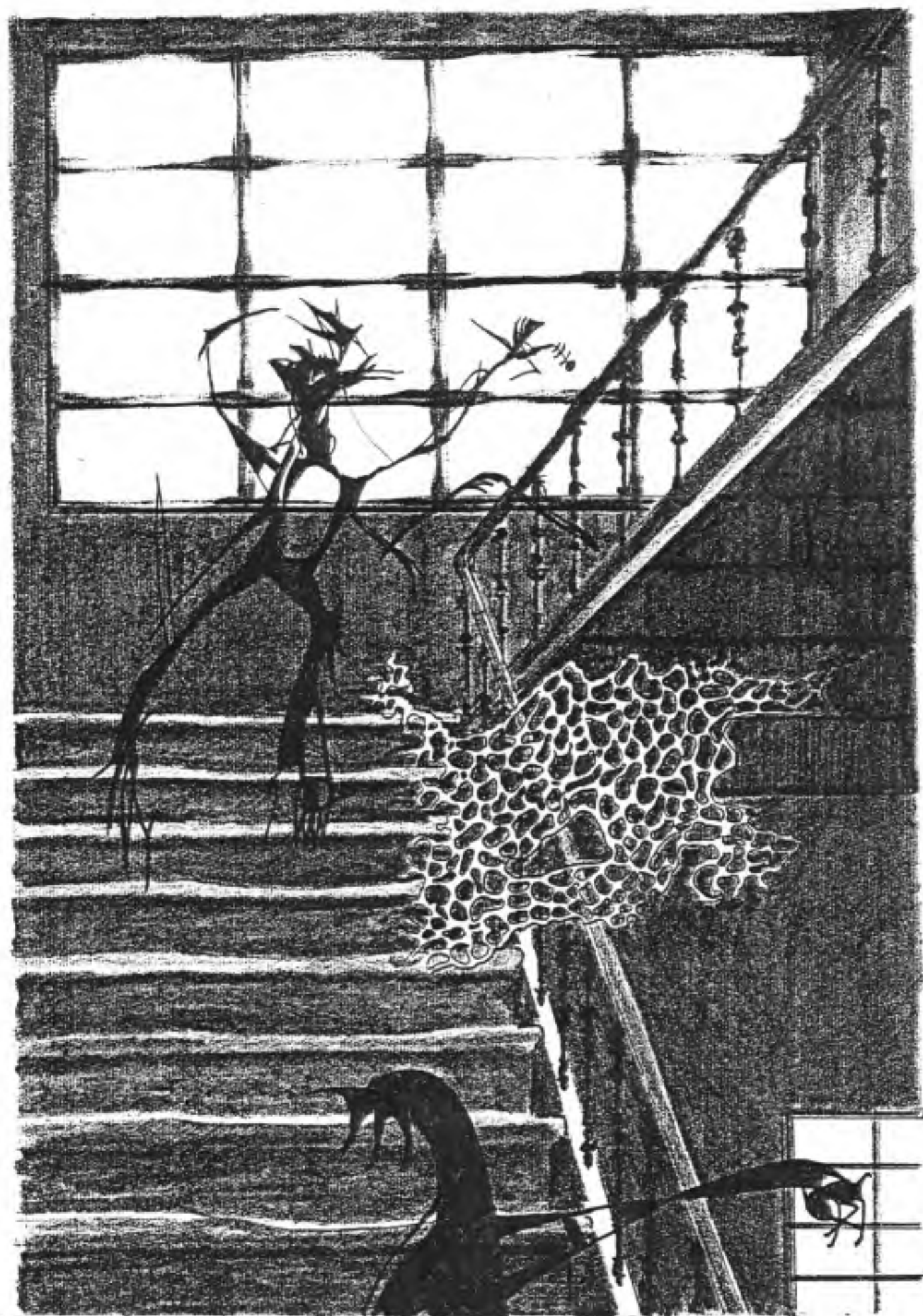
★ Petr Kratochvíl byl vyhlášen nejlepším plavcem mezinárodního mítinku mládeže ročníků 1976 a 1977 ve Varšavě. Vyhrál 200 m mot. za 2:24,23 a oba položové závody za 2:25,59 a 5:04,24.



Vzpomínka na BOMBURA

strach

Praha,  
listopad - prosinec  
1987



"STRACH"

P. Venturi 71

Papír leží na stole , u okna. Je rozpálený sluncem do nepřítelnosti. Voní jak ženské vlasy pod kulmou. Ta vůně dává mému pokoji jiný rozměr. A i když okenní tabulky vypadají jak stěny vyschlého akvaria a na parapetu leží úžasně lehké mrtvé mouchy. I tak je dnes můj pokoj jak umytá tramvaj, jedoucí za slunného dne z kopce, i tak má dnes své kouzlo a krásu, kterou mu nevezme má ospalá nálada. A já - obyčejný člověk jak kávový mlýnek - sedím na židli a se zalomenou hlavou. A v sobě, v mé duté hlavě, si kreslím na vnitřní stranu své lebeční klenby obraz, plátno či dřevěnou desku, která je pevně zaklesnutá do záhybů mé kosti a v temnotě na ní vyvstávají barvy. Modrá a červená ...

A nakreslím ho na stěnu svého pokoje a každá věc, předmět či barva budou mít své odůvodnění, ne v celkové kompozici obrazu, ale v mém životě, v mé minulosti a stane se sama sobě symbolem, kterému bude dána schopnost mluvit, hovořit o mně a jen pro ty - kteří jsou opatření stejnou úchylnou sensibilitou a jenž jsou, vypadají a žijí jak stránka popsaná černou tuší s černým humorem jak dopis duševně nemocného - člověka, který se text schizofrenikův. Jako list papíru se z-ítá ve větru - přibitý na rám rozpraskaných dveří, které voní pod sluncem. Jedno či u nás či na francouzském venkově. A voní jak ženské vlasy pod kulmou. Je přibitý rezavými hřebíky, které alouží k stahování králíků..... a podepsaný nečitelným jménem..... A na dolním okraji má zavěšeno několik kamínků a kousků barevného skla. Na houslových strunách, nitích /cinkají ve větru?/.

.....Tam dole. V rohu. Kde se stýká plátno s rámem. Se zlatým rámem, který se oprýskal a jenž má jemné detaily zahlezené pínou a prachem. Snad mastnotou z nenechavých lidských prstů. Tam dole jsou namalovány dva kamínky, dva malé kousky šedé žuly, snad těžítka. Leží na hraně stolu, připraveny spadnout nebo přimáchnout list papíru. Kameny.... v létě. V měsíci srpnu a v mém dětství. Ráno, když jsem se pro udlil v posteli s fialovými pruhy. A poslouchal zvuky z kuchyně. Kuchařské zvuky mé babičky. Tlumené tmavými dveřmi. Když odbylo na věži osm hodin. Tehdy jsem poprvé ucítil touhu být dnes sám. Utéct od těch několika dětí, které se božím nazvali kamarády, protože jsem vždy, když jsem si s nimi zrovna nehrál, na ně myslel s mírným odporem, už tehdy jsem si uvědomoval jejich kulvátskou hlučnost a hlubost, která mi dnes připadá roztomilá, ale tehdy, když jsem byl jedním z toho řvoucího hejna, jsem ji nenáviděl. Koukal jsem se na ně nebo na nás jaksi zvenčí a skoro pořád jsem kontroloval své chování. Jen občas, velmi zřídka jsem se nechal strhnout. Tehdy jsem byl šťastný....

Je ráno, vz udlil jsem se v posteli s fialovými pruhy. Naslouchám ranním domácím zvukům. Bloudím pohledem po místnosti, v rohu stojí vysoká litinová kama Musgreves Original, zrcadlo, jenž mírně zkřivené deformuje obraz a křiví můj o líčej do strasidelných tvarů zvířecích oblud. Nejraději mám obličej, kterého dočítím tím, že si palce obou rukou zaklesnu do úst, obnůžím dásně až na práh bolesti, vycením zuby a dásně / cítím jak osychají / a zároveň ukazovák stahují dolní víčka a ukazují jejich červenou, krevnatou vnitřní stranu, konečného efektu dosahují tím, že stojím u zrcadla a mírně rytmicky poklesávám v kolenu a v pokřiveném zrcadle mi po kýchťbě běhá vlna. Jednou jsem tím málem k sarti postrašil svou matku, která nic netušíc šla pro něco do skříně a já tam na ni čekal mezi kaláty bezmála dvě hodiny..

Vstal jsem z postele, chlad mi líže nohy. Slunce, které vyšlo dost vysoko nad obzór, bolestně mi vpálilo do očí siluetu černého ptáka na anténě, prozářilo velké listy staré katalpy, stromu, který roste u nás v ulici. A pomocí okna

a perspektivy ukázalo ve výseči mrak prachu - zlatých jiskřivých bodů, které jinak neviděny poletují pokojem.

Byl jsem pevně rozhodnut po snídani odejít k řece, kde jsem věděl, že budu nikým nerušen a sám. Rvoucí hejno dnes půjde na koupaliště. Do modrých bazénů.

Slezl jsem po stráni, mezi pečlivými zahrádkami, okolo plotů, za kterými se dávili psi do nepříčetnosti, obešel jsem dvoumetrové kopřivy a stál u břehu špinavého Labe, hnědé vody která vypadala, že má na dně závěje lógru z kafe. Nicméně v té páchnoucí vodě se tu a tam objevovaly rychlé ryby. Hodil jsem na hladinu pár kamenů. Zvuk se odrazil od stěny stromů na druhém břehu a dále si zazníl nedvakrát. Okolo prolétl pomalu a bez hlesu velký bílý racek. Šel jsem k hromádám písku, které jsou u starého cukrovaru. Je vybagrovaný ze dna a jev něm spousta škeblí. Tedy mrtvých škeblí.

Sedl jsem na teplý přsek, odhrnul suchou vrstvu a začal hrabat v mokřím marastu. Ihned jsem našel kus skla. Zelený ošlý střep z pивní flašky. Byl ohlazen tisíci malými údery o okolní kameny. Vešel se mi pohodlně do dlaně. Něco se mi hnulo v hlavě. Cítil jsem jemný hodinový tep pod spánkovou kostí. Tehdy jsem ovšem nevěděl, co je to kost spánková. Tehdy jsem vůbec nic nevěděl. Prostě mě píchlo v hlavě. Pod vlasy a vevnitř. Narážil jsem na kámen, nechtělo se mu ven, ale já se nedal. Byl krásný, nádherného ledvinovitého tvaru a barvy. Jako by čerstvě vyndaný z útrob zvířete či člověka. Byl hladký a měl v sobě dířky a prohlubně. Měl skupinku otvorů, některé skrz. Vypadal jako bizarní flétna. Jako okarína nebo co.

Nahoře letělo letadlo, drobně se z něj sypal zvuk a padal do vody. Pozorně jsem se zadíval do hustého lesa za mými zády. Mezi stromy bylo temno a vlhko. A číhal tady strach. Čekal, až se od něj odvrátím, aby se mi mohl zakousnout do týla. Pořád jsem se otáčel a hledal něco. Dnes to nevím. Snad tehdy jsem to myslím věděl nebo alespoň - tušil.

U řeky, znola ve vodě stál strom. Asi olše. A na jedné z větví bylo zavěšeno tlusté a rezavé železné lano s kusem dřeva na konci. Strčil jsem do něj. Vznosl se nad vodu a zase

se vrátil ke mně. Plívl jsem do vody - zítra přijedou rodiče a odvezou mě do Prahy. Těšil jsem se do města. Na ulice a domy. Měl jsem toho tady plné zuby. Venkov.

Dřevo mě tuklo do hrudi. Nechal jsem ho smutně houpat. Nějaký blesk rozlomil ten strom a tak jedna půlka zůstala stát a ta druhá spadla do vody a v záhybech větví se zachytily kusy plovacího polystyrénu a spousta neřádstva. Vlezl jsem si na větev, nade mnou mlaskala voda, slunce páliło a z bahna vzlínaly pravěké vůně, které mě vždy dokázaly příjemně roztrást až do konečků prstů. A husí kůže jsem dostal. Vše bylo příjemné i nepříjemné zároveň.

Najednou se mi nebe zvrátilo někam pryč. Prudká křeč mi ohnula hlavu jak víko od kufru. Ruce a nohy se mi zkroutily do bolesti, řeka mě ušodila do tváře. Potopil jsem se pod hladinu a nesál do plic tmavou vodu. Jakmile se má jemná tkáň, uložená v teple a tmě, jakmile se dostala do styku s chladnou vodou plnou zvířeného ostrého písku a bahna, hned se stáhla a vybuchla do mně takovou bolest, že jsem začal mávat rukama a plavat. Vylezl jsem na břeh. Vyrážel jsem zvuky. Díval jsem se do země a třásl se po celém těle. Vstal jsem, začal chodit, pomalu se šoural do kolečka a broukal si písničku. Zvuk nesený teplým dechem mě svou melodií uklidňoval, ledil mě zevnitř.

Shodil jsem ze sebe šaty a lehl si na teplý písek a kameny. Mouchy mi lezly po těle, jejich chlupatá tělíčka byla tak příjemná, přilétl motýl a já natáhl prst a on si sednul, pil z velké kapky vody, která zářila. A opět ulétal a opět se vracel a já dodnes, když do těch míst přijdu, jedno či sám či s někým, vždy pocítím ozvěnu strachu a ticha, cítím v sobě tu absurdní situaci tehdejšího dopoledne v létě mého dětství. Dodnes když беру do ruky lodvinu - kámen, kámen - flétnu a on sám od sebe hraje, tiše hvízdá hudbu bez melodie a rytmu. Dodnes mám při dotyku pocit strachu a příjemného vzrušení, které nelze definovat. Nikdy jsem netrpěl epilepsií.

.....V tropu, v horní polovině obrazu, ve stínu. Slabě světlkuje asterický rybářský vlasec. Je speciální. A na něm je zavěšen předmět dvou jasných larev. Možná splávek. Věc z korku, kterou hází do vody rybáři a dovedou se na ni po celé hodiny s šílenou chutí dívat....Určitě se komíhá ve větru, v prúvanu mezi pokoji. Je mi ůnes špatně. Třesu se po těle. Ledové prsty, kosti obalepé' bledým studeným masem, nehet je svým způsobem dost odporná věc. Ale záleží jak se na to člověk dívá.... Chodím po pokojích. Nemůžu ležet. Nevydržím se nečinně poddat svému neklidu. Zase mě neposlouchá. Tělo..... Nakonec jsem si sednul na studenou obrubu vany. V koupelně. Ze mléčným sklem okna svítí den. To světlo se mne netýká. Ani vítr, venku. Vítr co olizuje domy a tváře. ...Ten splávekmě uvádí do minulosti. Vtáhl mě na oběžnou dráhu mých zředených vzpomínek...

Když mi bylo deset nebo dvanáct let, poslali mě netušící dobromyslní rodiče na "rybářský tábor" pro "rybářskou mládež". Jistě v zájmu rozvoje mé osobnosti. Otec, který zažil nevinné období skautského hnutí mi vyprávěl, jak to bude báječné. Nic nevěděl. Netušil.

Mně to bylo jaksi jedno, byl jsem do té doby na několika pionýrských táborech a bral jsem je víceméně jako nutné zlo. Už tehdy jsem měl nedůvěru k pionýrským vedoucím. Ještě dnes mám pocit, že člověk, navíc ještě dospívající, který si rád hraje s dětmi, není normální. Domnívám se, že příčinou jsou hluboké kořeny nějaké ůchylky, možná se taky jedná o podvědomé vracení do dětství. Do doby, kdy bylo téměř vše dovoleno, pod křídla rodičů.... To je jedno. Ty lidi mne nezajímají.

Prostě mě otec dovezl na smíchovské nádraží. Sednul jsem si do vlaku:....Nebudu se unavovat zbytečným líčením podrobností, i když tehdy se do mně vrývaly jako tisíce malých jehel. Už je to přeci dávno.... a tak třeba například. Například spolubydlící na pokoji, snědý hubený mladík s křivou páteří a předkusem, lstivý jako .... nevím co, vzorový příklad postiženého člověka, příklad ukázka zlého mrzáka, další - bledý zrzavý člověk, nemohu o něm nic říct. Byl tak bledý... Teď si vzpomínám, vždy v noci masturboval pod pokrývkou a pak

pátral s baterkou po prostěradle. Pokaždé tiše říkal: "Zase nic zase suchý prostěradlo, do prkynka, ze mně nebude nikdy chlap". Ostatní ho utěšovali. Já, pět let mladší jsem vůbec nevěděl o co kráčí.

Škola života. V té době mě trápil výraz "nesadit někomu francouzák". Slyšel jsem to při jedné z obvyklých nočních soutěží. Nenápadně jsem se vyptával, ale nikdo mně nechtěl nic říct. Ten výraz narostl do obřích rozměrů a dostal neurčitou tvář surreálního mechanismu, nějaké láskyplné příšery. Cítil jsem v tom slově blízkou vůni krve a výkřiky, bolest a lásku. Chodíval jsem na konec ostrova, a tam jsme s jedním cikánem z Hlásné Třebané prohlíželi dceru správce tábora. Přišli jsme na leccos, ale "francouzák" zůstal nepoznán.... Příznačnou atmosféru táboře a zejména našeho pokoje doplňoval velký tlustý hoch o sedm let starší, který celé dny ležel v posteli a poslouchal jednu písničku od Abby, která tehdy byla moc slavná, měl ji nahranou na celé kazetě. Ležel v posteli, třikrát obědval, házel nám mouchy do bílé kávy, a v noci, když ostatní šli chytat ryby, kradl splávky a druhý den si je před námi vsouval do řitního otvoru, do prdele a ptal se nás, zdeli ty splávky ještě chcem. Nikdo se neozval. .... Bylo tam ještě několik tváří, stínových postav, na které jsem díky jejich zbytečné existenci, díkybohu zapomněl.

Hráli jsme hru. Nijak se nejmenovala a spočívala v tom, že se zhaslo a ve tmě se házel po ostatních tvrdý kus korku. Ač dost mladý oproti ostatním, nebyl jsem nejmladší - ten se jmenoval Hrochovec nebo Čočkovec, já nechápu jak si to můžu ještě pamatovat. Když ho mučili, dávali mu deku. Vždycky jsem odcházel pryč na chodbu a koukal se na Karlštejn. Scéna jak z nějakého filmu o dětském domově. Někdy jim to vydrželo celou noc. Střídavě onenovali, hráli "hru" a trápili Hrochovce Čočkovce. V těch případech jsem se zavíral na záchodě a usínal. Jelikož jsem jednou v pudu sebezáchovy málem vyrazil oko tlustému chlapci přezkou od pásku a měl jsem být poslán domů. A jelikož se zjistilo po telefonátu s mými rodiči, že jsem docházel na externí léčení do psychiatrického ústavu..... Tímto činem jsem si získal určitou nedotknutelnost a nikdo si mně moc nevšímal.

Nevěděli co udělám. Ve skutečnosti jsem se dost bál....

Nebo jsem chodil v noci na dům, svítila tam jedna žárovka, sedával jsem pod ní na složených celtách, spůlnocí přicházel velký hubený kocour, nenechal se pohládit, jen tak si sednul na krajíček celtý a díval se před sebe. Byl taky sám. V okně kuchyně se míhaly postavy vedoucích, kteří pili s kuchařkami víno a hladili je po stehnech..... Nahoře kvílel nějaký nešťastník nebo tak nějak.... Nádherný tábor. Byl to takový můj stroj času, během tří týdnů jsem zestárl o spoustu let.

Když jsem přijel do Prahy, tak jsem s odstupem času byl docela rád, že jsem to zažil. A nejraději jsem vzpomínal na dceru správce, "kurva jsme jíříkali....

Na nádraží mě čekali dojatí rodiče, já jsem zmuchlal obličej do veselého úsměvu, zamával jim, běžel jsem matce do náruče abyli mi všichni odporní s těmi veselými obličejí a úsměvy ve cvíli, když jsem stydlivě zakrýval ty pálivé modřiny, schované hluboko pod kůží. Ty rány, které byly ve mně uvnitř, a po nichž dnes zůstaly jen klikaté jizvy, škrálopupy, které mi nikdo nesmaže a nevyhladí. Nejen tato příhoda z dětství, to nic dnes neznamene, těch ran mám dnes na tisíc a z každé z nich chvíli krvácím. Tehdy - to je dnes již vzpomínka, které se směju zvířecím šklebem. Minulost mně netrápí.

Na obraze je zpodobněno-namalováno okno, velké okno s čirými, chladnými skly v bílém rámu. A je to symbol, vzpomínka. Bílý rám je správně a doopravdy bílý jen v noci a za zvláštních, jen mně známých okolností. A skla - čirá jak horský vzduch, mi dávají vzpomenout na jeden večer v minulém roce. Je mi jako kdybych si kapal vodu na hlavu. Stále ve mně tiká bolestivá přítomnost. Bojím se dnes večer do ulic. Napustil jsem vanu, zhasnu v koupelně a lehl si do teplé vody. Pouliční lampa září rozptýleně za mléčným sklem. Silácky a křiklavě se lesknou chromové křehoutky, vypadají nebezpečně. Kachle na stěnách jen nenápadně obtahují světlem svůj tvar. Červeně září světélko boileru. Maják na pobřeží. Je mi chladno, bojím se dnes na světě. Ponořím se do horké vody. Přál bych si dostat se tak do toho teplého červeného světélka. Schovat se za ten kousek barevné o plexiskla. Ležím, střídavě vnořuji a zase potápím chodidla a maluji si svůj obraz. Ve tmě to jde snáz. Vedle

v kuchyni tiše hraje rádio, šumí jako malé soukromé moře. Rádio - dřevěný perchant.... dnes jsem šel širokou prosluněnou ulicí z Arbesova náměstí mezerou mezi domy. Plnou měkkých těl lidí a tvrdých tramvají. Rev a zápach tekly pomalu. Někdo šel určitě za mnou. Sledoval me z davu lidí. Přebíhal z chodníku na chodník. Nořil se do podcodů a postával u výkladních skříní. Někdy jsem ho cítil přímo za sebou. Dokonce se snad dotkl mého kabátu.... Kroužil kolem me. Bál jsem se ohlédnout.... Zmáčkl jsem instinktivně hlavu mezi ramena. Musím si koupit nějakou zbraň. Prozatím bude stačit nůž. Ale musím být připraven. Kdykoli se bránit. Kroužil okolo me.... Dnes nemůžu do ulic. A rám okna je krásně bílý, tak smetavě a plně. I tehdy před rokem jsem se díval na okno, velké ateliérové okno s dveřmi naterasu. Ležel jsem na koberci, bradu jsem opíral o zmuchlaný ranec šatů. Ležel jsem v jednom bytě na Vinohradech. Až úplně nahoře, pod střechou domu. Byl jsem mírně zmámený, alkoholem. Všechno jsem viděl jakoby zdálky. Zvuky z kuchyně mi ji připomněly. V jedenáct hodin večer pekla maso. Kde se vzala ta věčná chuť k jídlu, ten hlad v jejím hubeném těle.

Vyplnul jsem televizi. Na obrazovce zůstala zářit jasná hvězdička. Bílý bod. Pršelo. Otevřenými křídly dveří na me létaly kapky když se odrazily od dlaždic. Bolela me hlava od piva. S tupou bolestí jsem se zvednul na všecny čtyři a pomalu jsem lezl po bytě. Tiše jsem se třel o stěny. Lehce jsem kladl dlaně. Prolezl jsem její pokoj. Měkce jsem narážel tvář do křesel. Chvilí jsem si chladil obličej o studené dlaždice pod oknem. V kuchyni se ozvala rána. Něco jí spadlo na zem. Třel jsem se bokem jak africké zvíře o rohož z rákosí u postele. Strčil jsem hlavu do skříně. Každý z jejích šatů jinak a přeci stejně voněl. Všechny ty pachy byly ve tmě a tichu tak intenzivní. Přímó jsem je viděl, v očích jsem měl jejích barvy, obtékaly me jak to je vidět v kreslených filmech pro děti. A prošel jsem chodbou. Dveře do kuchyně byly otevřené a zářily do tmy. Voda rechotila v okapu jako železný bubeník. Myslím, že se tak jmenuje i jedna kniha. A byl jsem v koupelně. V zrcadle se odráželo zrcadlo na druhé straně. A vytvářeli spolu nedohlednou řadu zrcadlových síní, zakřivených v prostoru. Vrazil jsem do něčeho hlavou, bylo to měkké a dlouho to šustilo. Asi balíček jejích menstruačních vložek.

Ví, že jsem na ně alergický, a tak je schovala do skřínky pod umyvadlem... Pustil jsem horkou vodu z kohoutku a s uchem přiloženým na sifon jsem slyšel jak se voda prodírá potrubím, dlouhé polykací zvuky, jako útroby velkých ryb či studenomasých ještěřů. Odpadní roura se začala ohřívat a teple mě hladila měkké ucho.

Něco na mně křičí. Asi je už jídlo hotové. Jíst o půlnoci velké kusy horkého masa. Rychle jsem přešel do obývacího pokoje. Mé velké neohrabané tělo se vznášelo na muřích nožkách. Kroužil jsem mezi nábytkem. Slyšel jsem jak mne šla hledat, urputně jsem mlčel. Krev mi napjala žíly v hlevě a na spáncích. Zalezl jsem mezi skříní a velkou pokojovou kytku. - Rozsvěcovala v pokojích a volala na mně, teď už se strachem v hlase. Otevřela dveře a rozsvítila. Hned mě uviděla. Zaječela strachy a běžela ke mně. A že prý jestli mi něco není a tak podobně. "Ne nic mi není", odpověděl jsem a zvedl se. S úsměvem na rtech. Oprášil jsem si kolena.

Odešla se mnou do koupelny a když jsem si chtěl umýt ruce, vzala mýdlo a sama mi je nemydlila. Dívala se mi téžavě a pořád se strachem do očí. "Neboj se, nic mi není, jenom jsem něco hledal..." A potichu, pro sebe "snad dětství..."

Jedli jsme u stolu v pokoji, pil jsem víno, prý "archivní", stálo na nálepce. Mělo chuť, která sama na sebe říkala, že ji dělají z ostříhaných nehtů a utopených koček. Ale jinak bylo dobré. Mělo výbornou chuť a matně zářilo svým světlem a chladilo nejdřív ve sklenici a potom v ústech...

Byla veselá a možná už zapomněla. Žertovala a říkala žertovné věci, smála se a říkala. Pozoroval jsem ji, má hezkou špičatou bradu a vlasy učešné jako paní Pompadour. A nejvíc se mi lílí na jejím huberém těle její pružný a výrazný ženský zadek, v tak krásném nepoměru k jejím malým nadržům a hubeným nohám. S kusem masa a oleje v ústech jsem vstal a šel k oknu. Myslel jsem na její zadek, na obtisk plavek ještě z minulého léta. Vzpomínal jsem na ni. Ikdyž stála vedle mne. Nikdy bych ji nemohl milovat. Špatně, to je blbost. Nikdy jsem nikoho nemiloval. Snad jen sebe v dřívějších dobách sobeckého dětství. Ale mám ji rád. Tu směsici krásných nepříjemností

a věcí, které mě uvádějí do stavu soukromé zuřivosti, která ze mě občas vytéká pod tlakem ústy a údem. Venku prší, padá voda na město. Lesklá auta šustí na mokrém asfaltu. Na Petříně svítí antény. Vzpomínám na některé lidi, co asi dělají, jak se hýbou ve svých místnostech. Okap rachotí. Svlekl jsem sebe a z ní stáhl noční košili s odpornými barevnými obrázky - zvířátky. Na to, že je jí devatenáct má vzácný dar nevkusů. Nechci nějak moc aby byla nahá, ale musíme na terasu. -  
 Stojíme na mokré dlažbě v noci, prší. Dvě petre pod námi se kývají sodíkové lampy a o čtyři další až úplně dole chodí lidé přitisknutí k zdem a sam tam kráčí po chodníku deštník. Stojíme nazí a mokří. Teplo se schovalo pod kůži našich těl. Leskneme se. Obloha je prosvícena září velkoměsta a vypadá jako v zimě když sněží. Obracím k nebi svou tučnou tvář a nechávám vodou zaplavit své oční důlky. Přitiskla se ke mně. Podíval jsem - ano má mokrý lesklý zadek, svítí jív šeru ozářen světlem z pokoje. A to mi stačí ke štěstí. Z těchto detailů si stavím svou šťastnou mozaiku. Postavil se mi. Jsem teď "naruby", úplně celý vystaven dešti. - Lehli jsme si do postele, rozkládací gauč uvážlivě zařval. Polštáře a deky sály vodu z našich těl. Z našich povrchů. A ráno, když jsem se vzbudil a zapnul rádio. A ráno jsem se dozvěděl, že vybuchl Černobyl.

- Bodavé ráno, ráno zalepených očí. Chvilí jsem ležel a díval se z okna, je osm hodin a tak svítí slunce a stromy na dvoře se hýbou ve větru....

Zpocená košile se mi v noci roztrhala na zádech, už týden jsem to očekával. Roztrhla se a teď čeká co se bude dít. Mám ji rád, je to stará pánská košile, a dlouhá po kolena a z jemného plátna. Mrcha.

Vstal jsem a otevřel dokořán okno. Bohužel osvědčený ranní rituál dnes nezabral. Bolí mně hlava, bez snídáně jsem odešel a slunce, jindy tak příjemné mě bodá do očí.

...Včera jsem šel s Vojtěchem po Praze, měl vlasy přilíplé na lebce, hrsti brilantiny si vetřel. Jdeme Starým Městem, on má nějakou pochůzku s jedním člověkem z Barrandova, a já při té příležitosti mám domluvený nákup několika kazet. Vešli jsme do jednoho z bílých domů v Klimentské ulici.

Před barákem stála šedivá Volha Společnosti přátel žehu. Vždycky mě fascinovali lidé, kteří se celý život zajímají jak bude naloženo s jejich tělesnou schránkou. Taký název pro kus hnijícího masa.

No, a když tak sedíme a hovoříme s tím chlapíkem od filmu, když okolo pobíhají lidé a zahlédl jsem nějakou tvář známou z filmu či z televize, a když tak sedíme v měkké pohovce, zastavil se jeden kolemjdoucí a chvíli se na mě díval a povídá: "Mladý muži přijďte zítra v osm před klub. Zahrajete si za nějaký peníze...." Večer jsem strávil v přízračné a schizoidní společnosti Vojtěcha, který každou chvíli vydával skřeky a obracel oči v sloup. Seděli jsme v Blatničce. V té studentské. Pletli jsme myšlenky jak pavučinu a přišli jsme na to, že uděláme film, a že se bude jmenovat Akim Berebuš a to nám zatím stačilo a pili jsme studené bílé víno z rozsekných sklenic, tedy spíš já, Vojtěch nemůže bere léky.

Taky jsem si všiml, že jedna žena má vypasované kalhoty, zařiznuté do hýždí a že každou chvíli pokrčuje nohy a dává je od sebe. Pod tenkou látkou se jí házejí půlky. Velice mě ten pohled zaujal a věnoval jsem mu dlouhou chvíli a jelikož měla ta slečna zajímavý obličej bylo to pěkné. Chvilími jsem střídal pohled na ní s pohledem na desku stolu a pokyvoval jsem souhlasně na Vojtěchovo zadržávané vyprávění nějaké zběsilé události....

Cestou domů, noční Prahou a pěšky, potkal jsem na nábreží Potkana, zeleného mužička a na housličky hrál a chraplavě si zpíval. A to jsem já já, takhle znamení mi dala prozřetelnost, abych prý domů utíkal a pochlubně se vyspal na ten dnešní den, protože v snáři, který jsem si při pohledu na potkana vymyslel, stojí, že zelenou myš velkou viděti, velká láska je na obzoru a mnohé rozčarování, a kroupy a taky střihání ovcí a dojení krav. A ovoce prý má přestat zrát... A usnul jsem hned. Žárovku v koupelně nezhasnul a otevřeným oknem tam nalétaly mury, jepice a noční broučci a ráno jsem tam našel podlahu plnou mrtvých těl...

Druhý den ráno jsem stál u kina Klub a spolu se mnou tu byla asi čtyři děvčata, jedna měla účes čerokyze a ta menší

zas červenočerně pruhované kalhoty. A sítku ve vlasech. Byl jsem po noci ještě celý ospalý, ale když jsem ji zahlédl, nedalo mi to a stále jsem kolem ní postával, obcházel, nakonec jsem si sedl vedle ní na schod, nohy jsem pohodil na chodník a dívali jsme se spolu a přeci každý sám na partu holubů, která se snažila všechno kolem sebe posrat a vrkali u toho.... A pak přijel mikrobús a pak nás vyhodil u přístavu, kde nás čekal Vyšehrad, bílý parník, technici od filmu zalepovali okna černým plátnem, aby uvnitř dostali zdání hluboké noci, šli jsme se zapsat k produkční a ona mi nejdnou někam zmizela i stou svojí vysokou kamsarádkou. Asi na záchod. A potkal jsem Prasečáka, stál tam jako kus hory v kanadách a šedivém obleku a černým brejličkám na jeho velké hlavě se dařilo dát zlověstně mongoloidní výraz. Dávali jsme rum a párky, kafe a zase rum, tlustý kuchař se perlil potem a v podpaží měl mokré koláče, a smál se nahlas. V otevřeném mosazném kotlíku stále vře a voda, srážela se na nízkém stropě. Bylo zde v podpalubí vlhko a horko. Líbilo se mi, když jsme si sedli, že hladina řeky je v úrovni mé brady, kachny se po očku, bokem dívaly. A když jsem šel na pisoár, mohl jsem skoro mušlí a trubkou pozorovat vltavské bahnité dno. Prasečák něco vykládal o finském ultranenu. A zpíval určité pasáže a plácal dlaněmi do stolu. Tlustoch po nás začal šilhat a tak jsme šli raději nahoru na čerstvý vzduch. Začínali už natáčet a vidím ji, jak sedí v jednom boxu, a tak jsem naběh, sedl si k nim, ke stolu. Slečny se tvářily docela dost přívětivě, no a během nezávazného hovoru jsem se koukal na ni, dělal jsem chytrý pohled, což je obzvláštní, a ona chvílemi zas na mě vrhala rychlé střelné pohledy zpod čela. Bylo to zajímavé, všimnul jsem si, že když se na někoho dívala ne. o hovořila, tak vždycky měla skloněnou hlavu a dívala se zpod obočí, pořád jako by něco provedla nebo něco chtěla či se jí zdálo být dobré stále být nenápadná. Ukazovala mi nějaké obrázky v trhaném bloku a kreslené měkkou tužkou, že prý "to je pavouk - žena a tohle zas vajíčko-pták" a podobně. A pak jsme hovořili o Jean-Paul Sartrovi. Tehdy mě to dost zajímalo a myslím, že .... ale to nic. Prostě to byla tehdy nová literatura / pro mně/. Pomalu se blížila půlnoc, celý den jsme prohovořili, provykládali, jen jsem si

nebyl tak jist, jestli ~~jestli~~ jsem na ni zapůsobil. Pořád tam něco chybělo. Okolo se natáčely stále stejné banální historky. Kameraman na vozíčku a na kolejničkách. I režisér stále pobíhal. Byl mladý. Čerstvý. Nakonec jsme museli utíkat z lodi ven, jako že nás honí policie. A tak jsme utíkali a pak že prý máme dělat veselou mládež, která vychází z diskotéky a pořád jsme nebyli dost veselí, ono taky za těch 120 korun je to dost těžké, režisér s asistentem nám pořád ukazovali jak máme být veselí, někteří jsme měli jako žvýkat žvýkačky a všichni hoši si vedli své děvčata a děvčata si vedla své hochy, drželi jsme se kolem ramen a šklebili jsme se a tak to nakonec sjeli naostro a štáb se pomalu začínal balit. Stál jsem tam s ní. A nevěděl, co říct, tak jsem se jí blbě zeptal "kam jdeš" a ona zas "do Slavie, nějaký lidi tam na mě čekaj", a tak jsme si řekli ahoj a ona šla na horu na nábreží a já stál jak tupec u vody a pozoroval jsem světlé skvrny labutí na tmavé vodě a pak jsem si řekl, že to tak nesmím nechat, že mám přeci nějakou stavovskou čest a rychle jsem ve stínu proběhl náplavkou a vylezl u Mánesa, přicházela jen pár kroků ode mně. A pak jsme šli k Zpěváčkům a dali jsme si špagety a já si dal dvakrát a vesele jsme protroubili, propili těch našich těžce vydělaných 240 korun, to mě tehdy bylo osmnáct let." A jí snad šestnáct jestli správně počítám. Chodili jsme noční Prahou, drželi se za ruce, jak jinak. Obsa jsme se celkem motali, trochu jsem nevnímal. Koukala se do očí, mě stál a bylo to dost vidět a pletl se mi kapku jazyk. Mluvil jsem pomalu a chytře, uvolněným tempem, myšlenky jsem nechával odkapávat po patře přímo na jazyk, a přeci jsem trochu komolil. Víno mi pocuchalo ústa. Hledil jsem v průjezdech ty tenké nohy v pruhovaných kalhotách a ty pruhy se mi vpálily do mozku a dnes jsou to jediné, co z ní tehdy spíše z nás zbylo, jsou to jediné, že když je někde spatřím, je jedno kde a na čem, tu kombinaci černé s červenou jako ten román od Stendhala. Jsou to jediné, co dnes je schopné vyvolat vzpomínku na ni, naše chvíle. A čas přefiltroval a přežvýkal všechno co zbylo a zůstaly jen hezké vzpomínky a ty jedy, ty vražedné chvíle zmizely v propadlišti dějin jak se říká.

V chladné noci měla teplý klín. Okolo jezdily noční tramvaje

a ozářily vodním světlem výseč otevřeného průjezdu. Močil jsem na kameny jako generace psů předemnou a ona nenápadně poslouchala a marně přemáhala smích. Doprovázel jsem jí Bráníkem, snad už se chýlila noc k ránu. Pouliční lampy svítily v zahradách. Psi se plašili ze sna a horce dýchali páru za plotem, tiskli svou teplou srst a vlhké čumáky k pletivu a k plaňkám.... Cuchal jsem jí sítku ve vlasech a byl jsem z toho všeho tak nějak mírně magor, bylo toho na mně moc. Na vše jsem hleděl zbystřeným okem a s jasným rozumem. I když mi alkohol zapletl nohy a zadržával mou slavnostní řeč. Při polibku mi vsunula do úst kočičí jazyček a já, tedy můj jazyk, byl dřevěný z té opilosti, z té radosti, a tak jsem se nechával takhle orálně a příjemně znásilňovat. Pod lampou.

Ptáci se probudili. Začli vesele nebo smutně, kdo se v tom má vyznat; začli krákat a stěketat. Bylo po dešti a nechtě jsem rozšlápl žízlu, rozprskla se a vypadala, že je jí to jedno. Odvedl jsem ji před dům. Napsal si telefon a pak jsem stál a čekal na autobus. A přijel ten parchant až za hodinu. Byl jsem celý prochladlý a polilo mě čelo od lásky. Úd byl z toho celý zdrcený.

První, co jsem udělal, když jsem přišel domů, bylo, že jsem snědl studenou bramboračku s lojovým škraloupem a spoustu rizota. A hned jsem to všechno vyzvracel s zčernalým červeným vínem z minulého večera, které vypadalo jako zkažená krev. Jako bych snědl mleté sklo... A tak jsem si lehl na postel a nasadil si tmu na oči a ihned usnul a v spánku jsem měl mračno rychlých snů a venku bylo slunné dopoledne, probouzel jsem se v polospánku a chodil pít vodu z kohoutku. Ve snu jsem vypustil stavidla své touhy až mě z toho rozbolely koule a ta bolest mě probudila a dala připomenout, že jsem se dnes po roce zase, ale ne, to je špatné. Takhle se na to nesmím koukat. Bolela mě hlava a tma za víčky se točila jak řetízkový kolotoč a rotoval okolo celý pokoj až mně rozdrtil a zašlapal do podlahy hlubokého spánku. Venku si vítr pohrával z pocuchanou hromadou listů a někde zvonil telefon. A nikdo ho nezvedal. A já si zmuchlal peřinu a prostěradlo a celý svázaný v tom gordickém uzlu jsem spal až do večera. Do pěti hodin kdy přišli rodiče a šlo se večeřet a za záclonou jezdila auta a chodili lidé a budík Ruhlů tiše

elektricky tikal. Dužnaté pokojové květiny se zablýskly ve slunci jako před bouřkou. Klepaly vodovodní trubky a v osm hodin na Malostranské jsme měli sraz a víc už nechci vzpomínat. Všechny ty chvíle, které jsem si připomněl střídáním doušek Becherovky a piva se celkem bez velkých změn opakovaly skoro celý další rok a konec. Konec si připomenu někdy jindy pod záchvatem vteřin. Až mi ornamentika a magické uspořádání písku, kůry stromů či ostříhaných nehtů, až mi struktura říčního kamene či něco úplně jiného, až mi v hlavě vyplave na hladinu ostře vykreslená skvrna oleje a dá mi duhově nahlédnout do vlastní minulosti.

Dnes jedu štětcem z kuní srsti, chlupy, které jsou hladké, dnes jedu štětcem po plátně, červená linka se klikatí jak žíla, jako řeka, přetínám jí tmavý prostor obrazu, rudá prasklina "čára života". Barva pomalu zasychá, na nerovném podkladě jsou štěrbiný a prolákliny mezi hradkami ztuhlé barvy. Jako jizvy ve mně, co nejdou tak snadno a rychle vymazat. Dnes jedu štětcem po plátně. Z červené se stává bezbarvý potůček, klikatý blesk. Barva ten nejmenší a titěrnými tahy kreslím několik žlutých vos chomáč amyzu, a črtám pod ně hustou sítku, snad z dámské punčochy, či klobouku. Ta vos, její černožluté tělo, to je odpoledne na přelomu jara a léta. To je den, kdy jsem navštívil přítele. Večer u Jana Šikla - houslaře. Nemohu si vzpomenout na všechny podrobnosti, v hlavě mám místo mozku mrtvou medúzu. - Ale ne, to já jen tak žertuji. Je to dost dávno, kdy jsem poznal, že v hlavě nemůže být nic jiného než mozek. Nic jiného by tam nevydrželo. Ale on ano, zakousl se nahoru do míchy, opletl kosti a zabořil se svými nervy do masa jak žížala do hlíny. Ale je tak sám. Cuká mi s očima. Myslí si takovéhle věci o sobě, o mně.... Směju se tyhle úvahy nad vystydlými vložkami, nad kaší, která byla tak dobrá, když jsem jí nesl kouřící na talíři. Ale teď vystydlá, drze leží v talíři. Obtěžuje mně svým vzhledem a navíc se na ní udělal škraloup, strup je lemován tuhým máslem. Ale neměl jsem čas ji sníst, nemohl jsem.

Sedím vzpřímeně na židli a ticho mně přinutilo poslouchat. Bez dechu jsem naslouchal svému tělu, pokoji, jemným přesunům vzduchu v místnosti, uvědomil jsem si tikot budíku a nemůžu se

od něj odpoutat, pořád mu naslouchám, jsem spoutaný tím ryt-  
mickým zvukem, pod kterým slyším drobné chřestění součástek  
hodinového strojku. V uchu mi tepe neklidná žíla. Šustí mi v  
nosních dírkách ohřátý dech. Prodírá se hustými chlupy....  
Slyším mlaskání záchoďů a polykání odpařených rour v celém domě.  
Sousedka - ta kurva, chodí celý den po patách, dusá jak slon,  
prsatá slonice s malou ospalou hlavou, s tváří lenochodaí..  
Sedím a nehnutě naslouchám, jak potichouнку ječí žárovka na  
mém stole. Upnutá v železné lampě, skrytá pod hřibem z chromo-  
vého plechu si hýčká svůj malý elektrický výboj...  
Měl jsem strach. Musel jsem být ve střehu a chtěl jsem jíst,  
ale hluk příboru a polykání, pohyby mého jícnu, to vše by  
odvedlo mou pozornost, a vystavilo by mně nebezpečí. Budu jíst  
potichu jako had. Dal jsem řetěz na dveře, ale co je to platné.  
Vím to, že někdo naslouchá za dveřmi, ucho má přitisknuté  
ke dřevu, otvorem schránky na dopisy vidí kus podlahy a moje  
boty. Dnes, když jsem si to uvědomil odklidil jsem boty ze  
zorného pole. Pro jistotu jsem je přikryl hadrem. Včera, když  
jsem přicházel v noci domů, schválně jsem se podíval schránkou  
dovnitř, ucítil jsem vůni bytu a teplý vzduch od kamen...  
Ráno jsem si lehnul na kanape v kuchyni, do tepla. Celou noc  
jsem nespěl. Byl úplněk a tak si říkám, když měsíc hýbe s  
oceánem, proč by nemohl s několika litry krve... Lehnul jsem  
si na kanape a přikryl se kostkovanou dekou s třásněmi. Matka  
mi říkala, že mě jí přikrývala, když mě vozili v kočárku. Vzal  
jsem si sluchátka na uši. Zavřel jsem oči a poslouchám muziku.  
Odpočívám. Cítím, jak se pomalu zahřívám pod dekou. Ale v ne-  
pravidelných intervalech přichází pocit, že tu nejsem ve svém  
bytě sám. Na ulicích chodí lidé jezdí auta. V celém domě se  
hýbou ve svých prostorách ale já jsem sám a přeci mi něco říká,  
že ne, že mě někdo poslouchá a pozoruje. A dýchá můj vzduch.  
Ten pocit, který stoupá jak zkašené víno v lahvi, ten pocit  
a skoro jistota mě nutí strhnout sluchátka, vypnout hudbu a  
nehybně ztrnout jak dřevec či lovná zvěř. A někdy, když trčím  
nehybně dlouhé minuty, slyším šramot života, cítím jak se  
okysličuje krev v třáslavých plicích, jak se odlupuje stará  
kůže a padají vlasy, jsem starý větrný mlýn, cítím svůj prostor

nebo si to jen namlouvám. Ale... A opět se mi vybavil ten večer s Janem Šiklem houslařem.

Šli jsme tenkrát ze školy, měli jsme v tašce litrovou lahev rumu. Celé vyučování jsem prospal. Vzal jsem si dávku chlorpromazinu a učitelka, když viděla můj mrtvý obličej a jelikož mě znala, doporučila mi abych si sednul dozadu. Položil jsem hlavu na lavici a večer, když se skončilo mě vzbudili, tu litrovku rumu jsme dostali darem od opilého číšníka, který nám ji koupil v jahodovém baru ve Vodičkově ulici. A tramvají jsme odjeli na Bílou oru a zapadli do jedné z vilek, navzájem si tak podobných, a v tmavé chodbě jsem si zul boty, podlaha studila. Jan otevřel jedny dveře a já nevěděl zda se dívám na obraz či na skutečnost. V rámu dveří se otevřel malý pokoj, celý až ke stropu plný knih, police přetékały a co se nevešlo, vrstvilo se na podlaze, pokoj byl plný hustého kouře a příšerně přetopen. A v křesle seděl starší hubený pán a zvedl hlavu od knihy a nepřítomně se usmál. "Dobrý den" jsme na sebe navzájem hodili mezi dveřmi a on se podíval do stropu a nechal hlavu klesnout, pomyslu jak list papíru. A Jan zavřel dveře "otec". Za dalšími byla matka v kuchyni a zasypala nás zvonivými slovy a všechno to vypadalo jako kdybych seděl v kině a za dveřmi do pokojů byla umístěna projekční plátna a běžel by na nich sám pro sebe dlouhý film.

A v jeho pokoji jsme seděli na podlaze, otevřené okno do zahrady a do polí. A do noci. Létaly k nám zvenku můry a na koberci jsme pili rum a listovali v jeho kresbách a ilustracích, sám pro sebe si maloval a kreslil obrázky ke knihám. S naivní něhou ilustroval Mistra a Markétku. A nejraději měl obraz, který nazval "Kočka v noci" a na něm byla kočka v noci. A hnědá tekutina - rum mě přímo bolela v ústech a chutnala. Když se dopila lahev přivázali jsme na ni bílou šňůru a vyhodili ji oknem do zahrady a tmy a znovu ji přitáhli a znovu hodili. A těšili jsme se tím dutým zvukem, když dopadla lahev do měkkých rozmoklých záhonů. A domů jsem šel pěšky. Za dvě hodiny jsem dorazil a ptáci skřehotali. Blednul východ. Byla zima. Okorelé rty jsem přejížděl jazykem. A když jsem hledal klíče a nemohl je najít, a když jsem je našel a odmykl dveře, tak pořád a vytrvale jsem mačkal zvonek. A on zvonil ve všech

místnostech. Zvonil a já dobře věděl, že byt je prázdný, že jsem sám.

Když svítilo slunce, stáli jsme v průjezdu a navíc v podloubí, naše stíny se vsákly mezi dlažební kostky. Slunce svítilo šikmo, oranžové mezi domy. Stáli jsme, naše tváře ve stínu. Paprsky jí prozářily sukni, rozsvítilo se okénko, které mají ženské mezi stehny až úplně nahoře. Průsvitná sukně mi předvedla jaké má dlouhé nohy a bílé kalhotky jí svítí na opáleném těle... Z průjezdu vyjel muž na starém dámském kole. Ohlédl se po nás a já si na vteřinu pozdržel v očích jeho tvář... Kropicí vůz vycáknul na dlažbu, vzduch se ihned ochladil... a protože mám sandály mám v nich mokro, blátíčko... Je půl sedmé, spálená kůže na mé tváři jakoby mi snad nikdy nepatřila... Je půl sedmé, už dávno se to mělo stát, čekáme a pořád nikdo. Kdy přijde můj kamarád? Kde je Ivan? Ještě odpoledne mě do telefonu vyléval srdce mluvil něco o nechuti žít a že všechno je zbytečné... kde je...

Podél chodníku stojí srovnané popelnice, slunce a stín z nich udělali tlupu unavených vojáků. "Pojďme už pryč". Řekla mi a dívá se na střechy. "Já chci jít domů." Antény plné ospalých holubů. A Ivan nejde. "Pojď už pojď..." Na nebi přistávají mraky...

Šedé ulice bez chuti, slunce nám zapadá do očí. .... Proč nepřišel... ? Ona mžourá, začíná mít mrzutou našpulenou pusou. Šedé oči jí osměle těkají. Prošli jsme průchoodem a našli jsme malý dvůr, malé tmavé nádraží, líbám jí... slunce se rozstříklo po chodníku, chvíli teklo po dlažbě průjezdu, odrazilo se od mříže kanálků na solašky a pomalu umřelo na vlhkém pískovci. A stačilo jí ozářit nohy ze spoda. Nevydržel jsem ten nápor krásy a pomalu, nikým nepozorován jsem jí zajel pod sukni a položil dleň na tu hebkou kůži, na jednu půlku kulatého svalu, na ten přechod hýždě a stehén. Prstem jsem zabloudil na hebký okraj jejího pohlaví. Je to vzrušující, jen pár kroků od rušné ulice, v centru Staré Prahy. Hladím ji a dívám se na modré nebe, na větve akátu, jehož lístky jsou na pozadí vzduchu jako hejno tmavých motýlů. Je večer bojím se o svého přítele, divnou předtuchu mám. Musím mu zavolat. Hned, hned. Jen co ji odvedu domů.

Panebože, jak je to krásné, ruku mezi jejími stehny, stojím

naší - oblečení na malém nádvoří. U hromady nějakého plechu a u velkého ekátu. Stojíme, ruku mi zahřívá na sloupu trhá dravý pták mladého holuba. Měkké drápy mu cvakají a chladný plech. Je mi krásně, dýchá mi do košile, je tak krásně a já mám strach. Svíravý pocit strachu a spokojenosti, taky absurdní křečovitá krása, chvěju se štěstím a přitom mi v hlavě leží mrtvá moucha - předzvěst konce mého přítele.

..... A tady jsou bílé skvrny. Namalovány štětcem zvláště jemným, zdají se skutečné, nic neříkající. Vystupují ze stínu pod schodištěm, u kterého nevím kam povede. Třeba jsou to kapesníky, bílé peníze, kalhotky, mateřské mléko divokých koček, kapří mlíčí... kdo ví. Pro mne znamenají prostěradla sušící se na slunci a v mírném dopoledním větříku. Na dvoře statku někde u Strakonice a minulý rok. Jsou tak naškrobené, že jemně praskají jak chlebové placky. Nad mokrým trávníkem zavěšeny na šňůrách a u starého ořechu, který vrhá stín na lavičku a zápraží. Pro mne ty skvrny bílé husté barvy jsou ozvěnou minulého léta. Na přelomu jara - dubna a května. Náladu z té doby lze definovat barvitým pocitem, při kterém se vám chce brečet a dát někomu do drážky a koukáte se po ženských, ale vůbec je chcete - nechcete, a chce se vám srát a stojí vám náro. Rozličná nálada. ...

Tehdy jsem jel vlakem z Bráníka. S jednou slečnou a s jejími přáteli, hochem a dívkou, na jejichž tváře se naštěstí nepamatuju, ať to byli mí spolužáci.

Už od rána jsem byl natřený ospalou, blboučkou náladou. A oplácený bezednou netečností ke všemu, která byla zaviněna předešlým pitím vína a jemných destilátů, které v určitém poměru jsou schopny navodit tuto nádhernou náladu. Je vám jakoby jste pořád leželi v teplé vodě.

Tehdy jsme jeli vlakem. Kodrcal jsem se s nimi v prázdném vagoně. Jedl smaženého kapra. - ať jaro. A díval se z okna. A díval se na tváře okolo mne. Ty milé tváře. Pořád se o něčem nezajímavém monotonně bavily. Pozoroval jsem slečninu pánev, která nahoře přechází ve štíhlý pas a dole je zakončena nohami, příjemně dlouhými stehny, která mi už nic neříkají a rozkrokem mezi nimi, skrytým pod zřasenou látkou kalhot a přeci dávající osobě nenápadně znát dvěma vypouklými přes které se mírně napíná látka. Vypadá

to jakoby tam měla uschované dva banánky máčené v čokoládě.

Je horko, je jedenáct hodin, tři hodiny ve vlaku. A najednou si říkám, proč s nima jedu tím vlakem? Proč jedu slavit její narozeniny, sč mne nezajímají a ona mi taky už nic neříká? Zase jsem udělal blbost, která mně teď bude trestat dva dlouhé dny. Proč jedu do prdele? Dívám se na jejich mladé tváře. Pítmoučké a někné. Na spokojené držky. A navíc má ten kretén-spolužák vředy na ksichtě. Patří mu to. Nemá mít vředy na ksichtě. Má akné. Při tomhle slově mám před očima ústa s vějířkem zaschlých slin a svráštělou slepičí prdel....

Když jsme přišli do statku uvítala nás tmavá místnost s jedním diskjockeyem. A stoly plné jídla a alkoholů. A sud piva. A dvacet lidí, veselých tváří. Různého pohlaví, stáří a stupňů osobní nepřijemnosti. Mezitím pobíhal něčí veliký, do fraku a buřinky oblečený, tlustý tatínek. Ihned jak jsem je viděl. Všechny. Udělalo se mi mdlo. Dostal jsem strach. Hledal jsem záchod a místo něj našel komoru plnou převlékajících se děvčat s houpejícími se prsy a mocnými bradavkami. Vymáčkl jsem ze sebe pár kapek mužného řehotu jako odpověď na jejich spokojené kvičení. Raději jsem měl z chrochtat. Při mé snaze najít toalety jsem našel schody na půdu. Zde byl klid, prázdno, jen prach a pár pavoučích oken. Pode mnou hučela sednice, roztáčeli tam diskotéku. Vymočil jsem se okénkem do zahrady. Chvilí jsem se díval, jak v dálce a ve tmě svítí lampami lemovaná silnice. Občas na ní přejelo auto s červenými světly. Zatočil jsem tam stát. Na asfaltu. Mezi poli. Stát tam v tichu mezi nočními zvířaty, která se přišla ohřát na teplý povrch zepedlým sluncem prosvícené silnice.... Dole byla zábava. Slezl jsem ze schodů, vešel do kouře a smíchu, rychle zasedl za stůl vedle starých manželů, kteří mlčeli. Otevřel jsem pivo a přisunul tác s nakrájeným prasečím masem. Pil a jedl. Nažraný jsem odfukoval a zapíjel třešňovicí. Dívka se kterou jsem nevím proč přijel, slavila své devatenácté narozeniny a točila se v kole vesnických chlapíků. Na zádech Accepti měli. Pociťil jsem pomstychtivou radost. A trochu jsem litoval ty nevinné mladíčky s panickým knírkem, které ho si asi vybere její kudlankovité pohlaví - masožravý tulipán.

Musel jsem ven, na vzduch. Okamžitě vystřelila za mnou.

Celou dobu mě zřejmě jistila nenápadným očkem a dráždila jí má nepochopitelná netečnost. Mlčela a já jsem krátce dýchal. Bylo mi špatně od žaludku a ode všech. Najednou jakoby mírně zapáchala. Ostatně takhle pocity jsem měl s ní i po souloži. Pokaždé potom páchla ženským pižmem, vlhká a teplá svítila očima do tmy, jako vzteklá nadržená kočka. Vždy jsem se od ní odtáhl s pocitem zhnusení a viny. Jako bych za její stav mohl já. Odtáhl jsem se co možná nejdál do suchých a chladných peřin a rychle usínal.

Teď mlčíme. Sedí vedle mne. - No konečně. Odešla. To zřejmě podle ní znamená... to je jedno. Jsem rád a je mi blbě...

Zábava trvala celou noc. Tlustý tatínek hrál na klavír "... Každý ráno na piano hraje...." a já si s chutí zazpíval. V té opilosti, která mne točila do vývrtky, do vrtule, mně zpět vehnal slzy do očí a já ječel, chreptivě řval jednotlivá slova písničky a vůbec si nevšímal rozpacitých pohledů. Rev mi udělal dobře. Odešel jsem do jednoho z pokojů s nízkým stropem. Vyndal spacák a lehl do nastlaných peřin. Přes pelest měla přehozenou svou malou podorsenku. V chladném pokoji. Nespál jsem, s otevřenýma očima do tmy jsem pozoroval světlý stín okna na černém stropě. Spokojeně jsem třel chodidla o sebe, teprve teď a poprvé za dnešní den se cítím spokojen. Silný kontrast mé samoty v peřinách z hlučící světnicí, ze které slabě doléá hluk, byl příjemný. Otevřeným oknem bylo slyšet močící slečny, chodily do zahrady. Představoval jsem si, jak své dámské pohlaví noří do vysoké trávy. Jistě je jim to příjemné. A s pocitem rozechvění mezi stehny se vracejí zpět. Ležím a dýchám. Slyším, že zábava končí. Je tično přerušované ospalým hovorem. Jen občas zazní rozostřený smích. Je mi tak dobře teplo ve spacím pytlí. Vím, že se teď s někým líbá a za chvíli budou souložit. Dvě mladá těla. Usínám. ... Beze sna a k ránu. Probouzím se doteky. Prsty, její prsty mi jezdí potěle. Cítím její parfémy. A zubní pastu. Namáhá se marně, vypil jsem mnoho piva a proto nejsem muž. Dosáhla skorát směšné jitrnicovité polorekce. Nasedá na mne. Usínám.

Probudil jsem se pálením žáhy, mám hlad. Otočil jsem hlavu a dívám se jí zblízka do tváře. Ženský obličej s obtisknutým vzorem polštáře. Má rozmazanou rtěnku a zavřené oči jí dělají cizou, hezčí. Je hezká když spí. Mám z ní pocit jako tehdy na

začátku, když jsem ji poprvé uviděl. Vím, že se to všechno opět zničí až otevře oči a promluví. Vracím hlavu na své místo. Koukám do zdi.

Ještě si vzpomínám, jak se všichni odešli koupet do rybníka a já se umyl pod pumpou. Ta voda byla snad přímo z kamenů a byla tak chladná, že příjemně bolela a hřála. Potom jsem si ohřál obrovský prádelní hrnec se zbytkem guláše. Vynesl ho na zápraží. Do diskjockeyových velkých beden jsem UB - UO. A pak jsem jedl a poslouchal, a ležel na staré celtě na slunci. A hlavně sám. A když dohrála kazeta, jsem usnul. Vzbudil se. A stihnul odejít ještě než se vrátili. Nacpaným autobusem do Prahy. A z té doby mi zůstal pocit, který se občas elipsovitě vrací. Vrací se v ozvěnách. Na to zvonivé zaprášené jaro. Na ten příjemně po-kažený 1. květen.

Prostředně ohnutý, nakloněný jakoby k pádu, v pozici, která mi trhá maso z nohou. Ohnutý v napětí jsem strnul, cítím na kůži krátký a zvířecky jemný závan vzduchu. Pohnul se vzduch, vrstvy vzduchu se hnuly v pokoji. Někdo tu je, někdo tu je se mnou. Nepodívám se, neohlédnu. Skutečnost je strašlivá.... Cítím, jak se pod ním prohýbají prkna v podleze. Jemně zazvonilo sklo v kredenci. Všechno se děje tak pomalu. Někde tuje. Za oknem je studený vzduch, a město. A tady v teple je strach. Jsem sám. Vím, že když se otočím, neuvidím nic. A přece. Někde tu je. Příčina mé bolesti. Můj strach. Je to týden, co si dávám do nočního stolku dlouhý bajonet a dnes jsem ohnul kus plechu a vyzdil si držák nože k opasku. Budu ho nosit pod kabátem. Pod pláštěm. Nikdo se nedozví. A pak. V krizi vytáhnu dlouhé ostré železo na protivníka. Je to má poslední záchrana. Prostředek v nouzi.

Poslední dny cítím, jak tlak stoupá. Chvilu, kdy jsem šťastný nebo alespoň normální se dostavují v tak dlouhých nepravidelných intervalech. Kruh se zužuje. Na ulicích jsou lidé stejní jak sochy z popela. Netečně se sunou, pomalu otáčí hlavou. Pořád pomalu. Pro mně hrozně pomalu. A mezi nimi se proplétají rychlí. kluzcí jak úhoři, černí jak dehet. Mezi nimi se proplétají ti rychlí a akrobati.

Včera i dnes, když vyjdu na ulici z domu. Tak ne ůžu polknout. Všechno je tak vražedně kulaté. Vzduch je ve tvaru velkých koulí a já si z nich nemohu ukousnout. - Jelikož jsem nemohl dýchat ústy, Opatrně, mělce nasávám nosem. Kradu vzduch. I mříže kanálů cení na mně zuby zkaženého průvenu. A jiné zas jak gigantické vysavače, jak obrovské černé plíce města, nasávají čistý vzduch. Přímocitím jak ho ubývá.

Včera jsem šel pomalu nočním městem. Byla tmovomodrá obloha. Až do fialova. Domovní znamení nad vchody ztrnulá v očekávání pohybů, pomalu se protáhla ve svých stínech, které jim daly právě rodící se světla pouličních lamp. Charliče - , z hlavou vyvrácenou do nepřítčnosti kroužím okolo chrámů. Řvoucí kozel s tělem studeného reka. Mají velké vypoulené oči, kamenné oči. Jsou černí léty a vlhké deštěm. Jsou studení na slunci.

A v Holešovicích, upřístavu. Lodě pomalu reznou v zátočinách, plné jablek. A vedle, na vzduchu vytaženy, ukazují svá dokonale těžká těla. Rád stojím za plotem, zaháknutý do drátů, dokážu se dívat celé hodiny na hejna divokých kachen, které mě bolí v očích svým stálým pohybem na ubíhající vodě. Pozoruji slunce mezi větvemi stromů, které zpola ve vodě zdají se opilé a nestromy. Tučné bílé labutě vždy když je vidím, mám odpornou chuť na patře.

Rád se procházím v noci. Vždy chvíli postojím pod železničním mostem. Nade mnou tuny kovu a metrky lidí. Chvilé ticha jsou bourány rytmickým tlukotem kovu. V pohybu. A někdy se vlak zastaví a když je osobní, rychlík. Tak tehdy lidé uvnitř vyhazují kelímky a papíry a hořící cigarety. A já stojím dole, přede mnou do mokrého písku padají výsledky. Posrané papíry visí z křoví a keřů. Cigarety zezáří a spadnou k mým nohám jak mrtvé vosy... A slyším hlasy a šramot v útulných kupé. Přistihl jsem se, že při naslouchání této lidské existenci ryju nohou do písku a kreslím rýhy a hieroglyfy. Znamení, kterým ani já nerozumím. Seismograf mých pocitů. Musel bych přijít ráno a přečíst to. Ale to je nanič..... Vždy se vracím okolo skladu kabelů, když prší mokrou mrtví hadi. Jdu okolo jeřábů, kteří se tyčí vysoko do tmy a vzduchu. Obcházím beton přístavních skladišť. Vcházím do hospod všude tam okolo. A piju a nekouřím....

A vracím se domů širokou ulicí. A když zahnu za roh. Jsem už skoro doma. Ještě chvíli bloumám u domu. V parčíku na dvoře.

Mezi stromy a řadou spokojených popelnic. A dívám se sobě do oken. U mně domase svítí. Má lampa na stole se zeleným stínidlem. Možná je někdo u mne. Někdo, komu jsem dal klíč. A vždycky, když uvidím světlo v mém okně. Vždycky mě píchne u srdce. Radostí utíkám do schodů. I když dobře vím, že jsem pečlivě rozsvítil když jsem odešel....

Jsem dnešní noc tak sám. I můj strach odešel a zůstal po něm nic. Nenápadná prázdnota, která útočí a již se bojím mnohem víc.

Dnes na mém o raze vzniklo jen několik teček, shluků skvrn, které jsou černé a dávají tušit, že brzy se spojí do jednoho černého mraku, do tmavé skvrny tam na podlaze pod stolem. V místě, kde odpoledne a navečer svítí žluté slunce. Na prknech sešlepaných měkkýma bosýma nohama. A ty skvrny znamenají smrt. Předzvěst smutné události. Konec někoho z mých blízkých... znám ho a vím, že skončí. Je to člověk, který umře. To znamená, že budeme svědky jeho smrti. Nebo se o ni dozvíme jednoho nevinného dne, v jednu bezbrannou hodinu.

S Janem jsme seděli u Šterů. Jedli studenou roštěnku a rozměkklé hrenolky. Jedli jsme smutné jídlo a pili výtečnou Lipku. A za mými zády hučel ventilátor, a okénko do kuchyně, matné sklo s pohledem na žlutý papír.

Tenhle večer u svíček. Takpříjemná nálada v kontrastu s ventilátorem za klavou. Dobro a zlo. To byly symboly hlavní znaky mé budoucnosti. A jindy jsem zase jel vlakem. Odpoledne. Proto nanáším bílou kliketou čáru. Táhnou ji od zdi, pod truhlou a směrem k těm skvrnám. Což je jednoduché. A říkající, že všechno skončí špatně.

Seděl jsem sám v kupé. Venku byla pole za Prahou. Bylo teplo a pot mě štípal do prasklých rtů. Byl jsem zticha a poslouchal tlukot železa. Jel jsem domů z jednoho výletu. Poprvé v životě jsem jel sám do jednoho města. Poprvé si koupil pokoj v místním hotelu. A snad již po sté se ožral, opil v hostinci. A ráno jsem zažehnal zlou bolest hlavy. A potom u otevřeného okna na náměstí jsem psal dopis sám sobě. A poslal na svou adresu. A teď se vracím a má prázdna rozostřená nálada. Vždy v létě jsem

náčím nemocný. Podobá se to slabým, zdlouhavým horečkám sou-  
chotinářů. Létá je vždy smutné. Létá je smích, který nekončí,  
a proto se z něj stal škleb.

Jedu ve vlaku v zeleném vagoně, a hlava se mi plní teplou  
vodou. Vodou vymytou ze zubních kartáčků. Husí kůže v kořenech  
vlasů a rytmu, v rytmu šicího stroje na mne sáhá smrt. Kroutím  
se v kupé. Celé jsem ho vyplnil. Dusím se a zalykám potem.  
A zima je mi na má bezbranná živá střeva. Proboha, už mi to  
přišlo. Musím pryč. Z toho blbého kupé. Hysterie pálící nemy mě  
stahuje za živa. Nechci řvát. Proboha. Vždyť já jsem ubohý.  
Cítím, že se ze mne stává cvok. Převlékám se do šílenství. Jsem  
vězeň - kosmonaut. Ale já nechci pryč. Nechci ležet na lůžku  
z řemeny. Nechci sedět s nožem v ruce v posteli a s bsterkou  
upřenou na kliku mého pokoje. Nechci se bát jít do ulic. Proč  
jsem necpal v sobě vyrůst tu křišťálovou rakovinu. Budu vzpomínat.  
Musím rychle vzpomínat, najít myšlenky a věci. Musím mít pevný  
bod. Do minulosti má nemoc nemůže. Na ní si nenechám sáhnout.  
Je dobře ukrytá za hradbou času. A obraz. Rychle si ho představím,  
barvy a najdu si symbol pro ten den a situaci. Před týdnem.  
V úterý. Koukám se na černý slaměný klobouk, letní dámský slamá-  
ček s tenkou gumou. Přejíždím po okraji. V prstech cítím křehkou  
strukturu téhle staré věci. Vyvolává ve mně chvění a pocit v  
krajně žaludku. Po páteři mi roste husí kůže. Vzpomínám, jak  
jsem stál u dveří v tomto pokoji, jak zapadalo slunce a zvýraz-  
nilo dráty elektrického vedení na železničním mostě. Jak malá  
zelená lampa se rozsvítila tou září za oknem. Záclony sem obtiskly  
svůj stín. Stála tam u řezacího stolu. Jen v mé bílé košili a  
nasazovala si tenhle černý slamák, černé vlasy jí obkreslily  
tvář a věšela na sebe šperky po babičce. Vzpomínám na tu chvíli  
víc než před rokem. Pamatuji se, jak se zvednul průvan a záclony  
začly vlát. Někde třesklo okno a kolem domu létali šediví holubi.  
A jak se rozkřičel telefon a když jsem ho zvedl, tak mi nějaký  
cizí hlas oznámil, že jeden můj kamarád se oběsil ve sklepě, že  
na stole leželo několik dopisů s adresami a nějaké balíčky a  
jedna ta adresa, že je moje, a tak abych se dostavil...

A ona se pořád usmívala a vůbec nic netušila a položil jsem  
sluchátko, sednul jsem si ke stolu v kuchyni, poslouchal jsem  
rádio, ani jedno slovíčko mi neušlo, a ona si sedla naproti mně  
a ptala se a ptala.....

Druhý den jsem si přinesl balík domů a byly v něm knihy, které jsem měl tak rád a které jsem objevil v kamarádově knihovně. A zvonek z krku švýcarské flekaté krávy, která courá své velké, plné a teplé vemeno vysokou a po ránu mokrou trávou. A za ní jsou Alpy s bílými vrcholky a Matterhorn. A 4 páry kapesníků co jsem mu postupem času a při různých příležitostech půjčil. 1 880 korun, které mi dlužil a za které koupil své dívce náhrdelník a ona si nabelila číšníka z nonstopu....

A já dnes vím co tím vším myslel a chápu ho. Rozumím snad všemu - proč tehdy uvázal dvojitou šňůru na prádlo ve sklepe jejich rodinného domku v Kevnici, a proč mu scházelo od špiček nohou k podlaze jen pár milimetrů.... Přestal ho bavit život, neměl už pro co žít. Ne, nebyla v tom žádná ženská. Ani kariéra. Prostě se mu nechtělo dál. Byl strašně unavený tím vším co bylo okolo něj. Chtělo se mu pořád spát. A ty dopisy a balíčky. To bylo vyrovnaní všech účtů se svými přáteli a v dopisech nebylo žádné rozloučení, žádná slova sbohem a tak podobně. Psal v nich své bezprostřední dojmy, veselé postřehy a myšlenky a ani slovem se nezmiňuje o tom co si hodlá udělat....

Rozumím mu a vůbec se nedivím... Ne, žádná skepse a ani bezbřehý smutek a vzduchoprázdno, vůbec ne. Jenom vím, že takovále věc může přijít na kolikoli z nás. A že když v tu chvíli bude člověk v baráku sám, když bude dusno a slunce bude pražit do stažených záclon a těžké mouchy budou ospale narážet do zaprášených skel... Tak vím, že i já jsem na okraji a každá maličkost mě ničí a bodá a nemohu dobře ani vydechnout. Vůbec se ničemu nedivím.

Jsem v Praze. Je noc. Je město. Na hlavním nádraží bzučí přepravní ještěrky. Venku je teplá tma a vane vítr. Mám rád vítr v noci. Cestou kolem chrámů. V uličkách. V prasklých omítkách. Čtu krátké věty, čtu obrazy. Za pomoci světla a stínů. A hledím podrážkou kulatou dlažbu. Jsem bezpečný. Vychutnávám zvuk svých kroků. A sám piju bílé víno v osvětlených vinárnách a podnicích. Sám dnes, a vím, že nikoho teď večer nepotkám. Jsem motýl. Jsem nebezpečný hmyz. Přímou létám. A nikomu nedoporučuji mne otravovat. Protože mám na noze, na boku dlouhý

nůž, ostré železo na své nepřátele. Dnes v noci, kdo by něco na mně něco chtěl, ať se radši bojí.

Praskám, praskám ve švech. Ale jsem klidný. Jsem těžký jako cent. Jsem z kamene. Pomalý a nehluchý. Určitě vyzařuji klid. Sunu se po koberci. Pomalu plavu mezi pokoji. Chvilí postojím u oken. Potom stojím ve prostřed a upřený celým tělem, pozoruji praskliny na stropě. Jizvy. Obraz bude již brzo hotový. Jen pár centimetrů plochy zůstává obnaženo, je vidět strukturu dřeva. Jen pár čar. Tady udělám tmavé borovice. Ty stromy pro mne znamenají spokojenost. A bezpečí, jaké máme na vrcholcích kopců v rovinách. Takové jehličí se válí v písku lesních koupališť a nádrží. Je překvapivé, spadané pod stromy, prostoupené pískem, a lepí se na lidská těla.

Tehdy ..... dnes bylo slunce. Praha je žhavá výheň. Prach ve vzduchu. Malé hejno unavených holubů pomalu plácá tuhými křídly. Je horko. Na asfaltových chodnících nechávají malé důlky kramflíčky krásných zpocených dam.

Jedeme v otcově autě na písečná jezera do Lhoty. Venku je letní les. Dálnice rozpálená. Krásná suchá příroda. V autě je stín. Modré nebe s trochou obláček. Nebe, kterého si všimnout je možné jen jednou denně. Jinak vás otraví. Je letní dopoledne, ještě ráno. Jedeme.

Pláž. Je skoro prázdná, jen v dálce se plácá nějaká rodinka. Hladina je hladká. Leží natažená na ručníku. Už je nahá. Cuká jí v hyždích, když jde někdo kolem. Dívám do nebe. Je tak hluboké a modré, že bych se mohl bát, že mi oči zapadnou. Pomalu přeletěl bílý pták - je poledne. Vítr jí zachvívá chomáčkem černých chloupků. Pod nimi tepe ženská krev. Je slyšet vzdálené kokrhání kokouta a hvizd cirkulárky. Vesnice pracuje i v neděli. Opar. Vznáší se nad vodou. Nad temně zelenou hladinou.

Letačlo překrojilo oblohu. Stíhají si modré z nebe. Koukám se okolo. Pláž se trochu zaplnila. Ale máme pro sebe pořád sto metrů pláže. Čtu si, klíží se mi oči, budu spát. Poslouchám to šumivé ticho, šplouchání. Traktor přešel, někde žustí tráva, na druhém břehu ječí děti. Slunce pálí. Koukám se do ručníku. Hraju si s jejími brýlemi. Usínám. Mám v sobě ticho jak moře v mušli.

Plaveme ve vodě. Voda mne obtéká. Teplá vrstva mně hřeje.

Občas mně zasáhnou z hlubiny, jako plameny nějakého ohně, proudy tmavé, studené vody. Předkonil jsem ji. Něco křičí a plácá na mě vodu. Ale já si ničeho nevšímám, plavu na znak. Sednul si na mně ovád. Zmuchlal jsem ten živý někký předmět a zahodil. Nebe je modré. A kulaté jak obrácená mísa. Slunce je zavěšeno. Mraky visí v prostoru. Na hladině plave živý plankton. Ječí tu moje ženská, zase ječí. Snad je to ještě dítě. Narazila na chciplou rybu a tak plácá rukama a nohama a plave rychle za mnou. Stojíme na ostrově. Písek se lepí na mokrá chodidla. Tráva sahá až po ramena. Slunce zapadá za les. Soumrak. Všude je spousta večerního hmyzu. Ryby dělají zlaté kroužky na vodní, hladké hladině. Lidé odešli. Jen parta nějakých lidí rozdělala oheň. Pod písečným převisem. Po hladině sem posílali plameny a praskot větví. Múry. Noční motýl přiletěl. Stébka trav, ztěžklá mým bílým semenem, se ohnula k zemi. K suchému zrzavému písku. Už je tma. Modrá letní tma. Na kopci, za žlutými tmavými poli, září vesnice. Za chvíli vyjdou hvězdy. Netopýr - pán much, vyletí. Pojď, poplaveme domů.

Žíhanou, živou skvrnu, jsem nakreslil na pootevřené dveře velké skříně. Skříně s dámským prádlem. Žíhaný bok tropického dravce. S ostrými páchnoucími zuby. S velkou, měkkou tlamou. To když jsem chodil po zoologické zahradě. A pozoroval nehybné krajty. Páchnoucí n-šťastné veselé opice. Všechna zvířata měla v očích buď šílenství nebo blánu rezignace, nic. U voliéry dravých ptáků jsem stál a zkoušel kývat hlavou jak šedohnědý malý dravec. Celé hodiny. Dole, na zemi, se potácel těžký, velký orel a vlácel páchnoucí mrtvolu králíka pod hustý smrček. Občas rozevřel velká křídla a zamával jimi jak slepice. Přišel na to, že křídla jsou tedy úplně zbytečná. O kus dál stál na hromadě něčeho žlutého další - o něco menší pták a žral. Až z blízka jsem poznal, že stojí na hromadě mrtvých kuřátek. Nemačkaných na sebe a stmelených časem natolik, že si podržela tvar kýblu, který je vyklopil.

Nejhezčí byl mrchožrout - sup. Ze zobáku mu visel hrozen vnitřnosti, snad celý pajšl nějakého novinného zvířete, a pozoroval mne malými tmavými očkami v růžové, opružené a lysé hlavě.... Parohy. Kusy parohů které trčí z kusu lebky a přibité k tmavému

hlazenému prkýnku. Namaloval jsem je osvětlené lampou a na pozadí dřevěné stěny. Kousek reálného světa, v té změti abstraktních čar a skvrn. A přikryl jsem ho kouskem dámské punčochy - černou síťovinou. Točí se mi tělo. Mé tělo pod kůží rotuje kolem svých kostí. Bojím se nechci myslet na přítomnost. Stůl jsem přistavil ke dveřím. Ale to je málo. Bylo by potřeba mnohem víc. A stejně by to nestačilo. Oči mám z kamene. A strach. Ty perohy, ten kus zvířete co jsem měl před chvílí za očima a co jsem namaloval, visí na zdi v mé chatě.

Na konci léta a začátkem zimy je vzduch na travnatých pahorcích studený. A slunce hřeje v poledních hodinách, prozařuje skrz hejna kavranů. Jenž přilétají. Vrhá svůj stín.

Tráva, místy žlutá, obrůstá kameny a tiché kmeny borovic. Stromy jsou studené od větru. Černé kameny, teplé od paprsků. Suchá kůra, když se jí dotýká nahá kůže, je zvláště hrubá.

Je listopad, měsíc čekání a zopakovaného jara. A tak snad právě proto mám nejraději tenhle roční čas. Mé tělo jede na plné obrátky. Mé plíce se hladce plní vlhkým vzduchem. Při česání švestek. Spousta jich hnije na zemi a plní vzduch svou vůní - alkoholem jenž se nezapomíná.

A když mě olí hlava, vstávám od stolu, zháším podvečerní lampu, a odcházím na kopec, jenž je tak vysoko, že je porostlý krátkou červenou trávou. A pokrytý miliony bílých ulit malých šneků. Stoupám, schránky křupou pod mými kroky, u vrcholu zpomaluji, rozhlížím se. Krev mám zrychlenou, v žilách. Rozechvění mě pokrývá zachvacuje. Mám horké čelo a rudé tváře. Dýchám čistý, vysoký vzduch.

Vybavuje se mi spousta vzpomínek. A dnes právě ta jedna. Která je poslední. Před rokem. Jedno léto uběhlo. Vzpomínka je na kopci, blízko mraků, tak živá. Sedám si do trávy, na znak. A usínám. A vzpomínám. Koukám se do nebe. Občas zahlédnu nějakého ptáka ve větru. Tráva mě šimrá do tváří. Lžím na červeném mechu, na podzimě a na kopci, a dešťové mraky se určitě blíží. Pokrčím jednu nohu a najdu pozici absolutního klidu.

Tehdy jsem jeli na chatu autem. Byla...je noc. Vypnul jsem motor. Je slyšet štěkání psů z okolních vesnic. Někde v dálce letí vrtulník. Na nebi jsou čisté hvězdy a bílé mraky a směrem kde leží Praha je světlá obloha. Vystoupila z auta. Je tichá a mírná. Zapálil jsem v kamnech. Jde nám pára od úst. Rozsvítil

jsem lampu nad stolem. Měl jsem tam nepořádek, bordel a hned se udělalo teplo. Až za chvíli.

Sedíte u stolu. Naproti sobě. Sedí na nohou jak nějaká japonská slečna. Pijeme šampaňské. Dívám se skrz plameny tmavé svíčky. Srnčí prouhy, zavěšené u stropu, protkané vlákem pavučin, povídají nám svůj stín. Kyvadlové hodiny zpřijemňují ticho svou přítomností. Svou přítomností.

Tiše si vyprávíme příběhy naší soukromé minulosti. Osvětlujeme jeden druhého. Jemně se hladíme po tvářích a mlčení přerušujeme krátkými polibky. Vycpaná lasice - hřenostaj, přibitá na stropě, vrhá svůj živý stín. Mrtvá korálová očka se jí černě lesknou. Dnes je živá. Naše povídání měkce jak hustá, teplá voda. Ústa se nám jen trochu otvírají. Vydáváme tiché zvuky, tichá zasmaní. Pronášíme důvěrna a jen naše slova. Ruce máme vpletené do sebe. Cítíme v sobě jeden druhého. A je to dnes intenzivní. Lesknou se jí velké oči. Sedí schoulená do klubíčka. Občas si uvědomím pomalé tikání velkých hodin.

Víno nám stéká do těla. Štípá jí v nose a vždy to vyvolá úsměv na našich tvářích. Malé ruce svírají můj palec. Její intimní gesta už umím číst. Přinášejí jídlo. Lámu chléb - sám sobě prorokem. Všechno je dnes nové a mnohem lepší.

Ze okny je tma a slyšíme jen svůj dech. Drobná dřevěná zapraskání a přerušovaný šramot tvrdých brouků, někde ve dřevě. Chtěl bych teď stát za okny a dívat se na nás oba. Svíce dohořívá, jdeme spát. Jdeme spát do velké postele, těžké tlusté peřiny schovají naše těla. Ráno bude zima. Ležím, cítím svou rozpojenou nehybnost. Najednou jsem se musel zkroutit. Svinul jsem se celou ji svým pohybem zamačkl, spadla ze mě peřina. Je tma a já teď cítím ten jedovatý proud, který mě bičuje. Ten chladný drát jede podél mé míchy, aby se nahoře zakousl do mozku. Nechal zajištit. Prudká křeč mě napnula do luku. Slyším z dálky jak podanou křičí bolestí a děsem. Je tma. Strašlivou ranou jsem narázil do dřevěné ohrady. Je jako posolená mrtvá ryba. Já se nenávídím. Co to je ve mně. Co mě to nutí? Mlčím a supím bolestí. Ona se zatím vytekla z nade mne a utekla dál do místnosti. V té tmě naráží co židli. Křve na ni ať jde pryč. Ať se zamkne na půdě, protože neví co se s ním teď stane. Mé záškuby už dostaly

rytmus. Mlátím s sebou v určitých intervalech. Necítím své rány. Chci ven. Musím se dostat ven jinak tu všechno rozbíjí. Mé nohy, ruce vyhazují naprosto bez mé moci do vzduchu. Kopu do všeho. Nemohu si vzít ani prášky. Už je pozdě. Cítím jak se plním studenou nenávistí. Poslední bublinky bývalého rozumu. Je schoulená pod stolem a pláče. Skáču po místnosti jak dřevěná loutka-panák. Něco mi kroutí hlavu ke straně a nutí třesit oči. Mohutné rány mi vysunují čelist. Dávám sipěstí. Biju se spánků. Chci se vrátit. Je pozdě. Teď. Už je ve mně. Studená nenávist. Slyším všechny zvuky. Jsem nehybný Cítím své nohy na rohoži. Pozoruji světla vesnice bez záclony u okna. Rozavítil jsem. Spatřil jsem ji jak se třese pod stolem. Lítost a vztek. Proboha ta bezedná nenávist. Tak hluboká, že nezná příčiny. Pláče a snaží se usmívat zároveň. Koukám se jí bez jediného pocitu do tváře. Dlouze mrkám. Rytmicky na ní mrkám. Nechápe. Není co, žádný význam. Mrkám jak ještěrka, kterou jsem viděl v jednom terariu. Pod žárovkou pomalu mrkala. Nic víc. Mluví ke mně. Bojí se mně dotknout. Vidím zblízka strach. Uvědomuji si tu absurditu. Ale nic se nedá dělat. Jsem sám sobě divákem. Biju ji do zad, pak zase hladím. Pláču. Vyháním ji do noci a chladu. Pláče za dveřmi. Dotýká se dřeva a třese se žalem a bolestí. Jsem přitisknutý z druhé strany dveří. Slzy mi tečou z očí ale tělo mě neposlouchá, tělo si přeje aby trpěla. A teď už ne. Už nic. Stojím za dveřmi. Je to pryč. Jen dozvuky, ozvěna. Kulaté tikání hodin. Otvírám, hovořím tiše. Tichá vchází dovnitř. Bojí se mně. Musím něco dělat. Je v šoku povídám jí naše společná slova. Naše věty.

Jsem pod teplou duchnou. Hladíme se pomalu a beze spěchu. Usínáme. A až vysvitne bílé slunce. A na kamnech bude pískat čajník a ze stolu spadne vánočka. A z oken uvidíme do kraje. Slunce proráží pláňky dřevěného plotu. Osvítí zahradu plnou umírajících květin a babího léta. Spálená jablka budou hnit ve vlhké trávě. Mlha a slunce mezi větvemi stromů. A všude polezou malí ježkové a budou děsně šustit v tvrdém listí, jenž spadlo z naší hrušky a které se leskne od ranní rosy...

Usínáme. A já se probouzím. Dnes nemohu spát. Vím, že to dnes v noci ještě přijde. Vždycky se vrací střeš. Spíme a já se probouzím. Pozoruji ji jak je schoulená. S dojetím se na ni dívám. Na to mě tak drahé děvče. Je tak hezká a bílá. Je teplá

jak vyhrátá kočka v peřinách.

Ale ne, už to cítím. Blíží se příliv. Je to ve mně. Mé tělo se škube násilím. Mé ruce se navzájem hlídají. Utíkám potichu ven do tmy a biju tam vzteky do země. Svíjím se na hromadě písku. Kdyby teď někdo sem přišel, tak ho okamžitě zabiju. Jediným úderem svého šílenství. Nechávám své tělo vyřádit. Bouchám se pěstí dobříche. Pozvracel jsem se Zvratky stékají po hrudi. Drží v chlupech. Stydnou. Pomohlo to. Jdu si lehnout. Krev mi teče z nosu. Ležím na vedlejší posteli. Úporně se snažím se jí nedotknout. Bojím se sám sebe. Chci umřít. Nebýt. Vzpomínám na smrt jednoho stařečka dole z vesnice. V devadesáti, jedné noci v říjnu, odešel lesem a polí k řece a ráno našli na břehu hůl a kabát. Žmoulám polštář, s vyvráceným okem hledím na její stín na polštáři...

Všechno se rozpadlo. Nevím jestli to všechno bylo včera nebo kdy. Je to jedno. Celé dny teď s kalnými očima ležím na posteli. Vydýchaný vzduch mě nechal vyblednout. Mám zákal očí, mám šedý zákal sebe. Občas, jednou za několik dní zazvoní telefon. Nikomu neotvírám. Nějaká škola na druhém konci města přestala existovat. Nevycházím. Mám strach. Jsem slabý. Jen občas stojím za spuštěnou roletou a poodhrnu, hned zavírám. Všude je nepřítel. Už jsem neměl co jíst a tak jsem se vypravil autobusem na Zlíchov. Nevím proč právě tam. Bylo ráno, ještě tma. Koupil jsem mléko a konzervy. A stál potom na zastávce. Nějaký starý chlapík si stoupl vedle mne. A začal číst příjezdy autobusů, což znamená přímou výzvu k vraždě. Naznačil mi tím, že na mne v nestřežené chvíli zaútočí. Pomalu jsem se k němu přiblížil, vytáhl bajonet, pochva vydala zvuk a to ho zachránilo. Vytřeštil oči a já rychle bodl. Nůž mu projel kabátem a bouch do plechové stěny boudy - čekárny. Zařval a dal se do běhu. Pověsil jsem se mu na krk a povelil na zem. Začal ječet a pískat. Plakal. Vytáhl jsem nůž a tiše poslouchal. Cítil jsem pod sebou jak ryje nohama do štěrku. Slyšel jsem jeho dech. Sípel. Zvedl jsem se a on ještě chvíli ležel a když ho ozářilo světlo autobusu ožil, vymrštil se a komínovým pomalým během mizel ve tmě. Nasedl jsem do světlého břicha a za jízdy jsem hrdě osahával pod kabátem tělo mé ocelové chladné zbraně. Mám pocit, že mohu kohokoliv zničit. Mám svou nezměrnou agresivitu. Už neležím v posteli. Chodím městem. Něco

mě nutí do dlouhých procházek. Jsem stále ve střehu. Mohu kohokoliv zničit. Jsem připraven cokoliv zabít. Jednou ve Stromovce. Večer jsem procházel po cestičkách parku. Z lavičky se zvedl člověk. Možná to byl cikán. Chtěl cigaretu. Mlčel jsem a šel dál. Popadl mne za rameno a dál se ptal po té cigaretě. Byl jsem zticha a jen pozoroval jeho obličej. Vztek ve mně stoupal z nějakého hlubokého zdroje, vyvěral silným pramenem. Ten muž<sup>se</sup> najednou rozehnal a napálil mi jí rovnou na oko. Padl jsem na zem a kousal se do rtu. Zvedl jsem své tělo. Stál přede mnou. Už jsem ho neslyšel. Pečlivěma rukama jsem uchopil rukojeť mé ostré ocele a jediným pohybem jsem vysunul vazelínou natřenou ostrou věc. A rychlým pohybem mu švihl do těla. Cítil jsem jak se bortí jeho maso. Dostal to do ramene. Zařval a dal se na útěk. Všude bylo plno krve. Asi jsem zasáhnul tepnu. Utekl. Nic mi po něm nebylo. Nebyl to můj nepřítel. Chtěl cigaretu. Já ho chtěl zabít. Každý jsme šli za svým cílem.

Směju se. Všechno je tak drobné a veselé. Směšné. Dnes mám od rána smíchem roztažená ústa. Nemohu polykat. To není smích to je škleb, bolestivá křeč, s kterou jsem se pro udil. Je to směšné - dnes cítím své šílenství, svou křišťálovou nemoc. Je tak těžká. Volal jsem jí. Máme spolu schůzku. Ale všechno se zvrhlo ve stav mlčení a výčitek. Má ze mě strach. A bojí se o mne. Pokud jde o mne, nasedil jsem mimoděk svůj věčný úsměv, poslední dobou stále častější. Ta křeč a bolest. Nic. S nikým se nebavím.

Dnes jsem jezdil po Praze tramvají. Celý den. Stále rychleji se mi střídá a pohybuje svět před očima. Je to všechno film. Je tořetízkový kolotoč, který nikdo nezastaví. Chlapík od kolotoče odešel. Smrtelně unaven utíkám domů.

Musím pít vodu. Ochladím se zevnitř. Vyplevím ze sebe tu nemoc. Jedovatou sůl. Piju vodu. Litry. Teče po bradě. Zvracím. Cítím, že se blíží konec. Má skleněná rakovina mě už nepotřebuje. Vytéká ze mně proud kyselé vody. Zvracím. Je mi špatně.

Ráno v posteli mám sto chutí si tiše, nenápadně otevřít žíly. A nenápadně pod peřinou vykrvácet. Tiše by tekla moje krev v tom růžovém pokoji. Na pozadí tapet. V mosazné posteli. Pod obrazy svých mrtvých. U okna a u sluncem prosvícených zelených listů palmy. Nikomu bych nic neřekl, nenapsal. Jen bych usnul.

Noc. Úder kladiva do hlavy mně probudil a rozklížil do zřevání. Kladiva vteřin. Ohromné zdymadlo kyvedlových hodin. Za chvíli budou bít čtyři hodiny. Musím se do té doby uškrtit, musí to jít rukama. Akorát jsem se pozvracel, omdlel jsem a přitom se posrel. Svítím si baterkou na výstřižek z jednoho časopisu. Vzpomínám na ni. Pláču.

Čistý vzduch po ránu teče mezi kamennými domy. Modrá obloha s cáry větrem roztrhaných bílých mraků. A já stojím dole v ulici, dole na dláždění. Při zdech domů se ještě schovává noc. Slunce vychází a teple ozářilo černou věž. Prolétlo údolím Vltavy a zarezilo se o Petřín. Svítí šikmo a svou oranžovou svěží září dává vyniknout geometrii domů, jejich slunci nakloněným plochám, rozehrало hru kontrastů, kdy každý předmět v prostoru má své vlastní světlo a svůj stín. Slunce je nad obzorem svítí mi přímo do očí, snad proto, že stojím na kopci. Dere se dovnitř průjezdem a dřevěnou bránou, protahuje každou škvíru. Dává všemu vyniknout. Kamenná věž, zúžená v perspektivě. Tyčí se přede mnou, není nijak vysoká, ale je krásná ve slunci. Na její stinné straně hned pod zelenou bání jsou malá okénka. A přes výseč hlubokého nebe, přes obraz, kdy vzduch a pára jsou plátnem a střechy domů abstraktním masivním rámem. Přes výseč hlubokého nebe létají různě velká hejna holubů. Plácání jejich křídel se odráží od kamene, násobí v úzkých nádvořích a pomalu doznívá v mechem obrostlé kašny. Až úplně nahoře, na špičce věže, na zeleném bronzovém proporku sedí malý dravý pták, asi poštolka. A druhý se okolo ní vznáší v prostoru, klouzavým a třepotavým letem na pozadí slunečného nebe. Oživuje obraz před mýma očima a dává vyniknout struktuře a stavbě svých péřových křídel. Dravých křídel, které jsou věčně studená rychlým letem a střemhlavými pády v chladném vzduchu.... A dvě černé kavky s šedou hlavou a s prastarým gotickým skřehotáním, které se ozývalo už ve střeších německých středověkých měst. A s dvěma páry tmavých křídel...

A začli se ti různí ptáci nad mou hlavou, začli se tam ohrožovat navzájem a krouží okolo věže, mizí, aby se zase objevili zpoza střech. A někdy, když se nakloní v přírodném úhlu, jsou náhle a ze spode zbarveny jasnou barvou ohně, slunce, jehož

zvláštní odstín se dá docílit jedině rozpálením hromady bedýnek od řeckých broskví.

Je dopoledne - odcházím na kopec nad městem. Nemohu ani dýchat. Nic neslyším - nesmím nic slyšet. Uvazuji provaz na větev houževnatého stromu. Dívám se na vše s odstupem. Svítí teplo z mraků. Z nízkého nebe. Slyším hluk města ze zdola, z údolí. Dívám se na provaz - pupeční šňůru smrti. A směju se nahlas svým bolestivým smíchem. Mám napjaté koutky úst jako bojácný plachý pes. Je mi tak těžce. Mám úpal. Dole v kouři je město. A směji se nahlas. Ležím v teplém písku a suché trávě. Nade mnou visí provaz přivázaný ke kusu dřeva stromu. Kývá se mírně jak beránek. A mě je tak krásně špatně, že cítím slabost v nohou. Únava mi bublá v lýtkách. Je mi blbě, že bych se rozkrájel. A já se směju a dole v údolí se hemží město. Pod jemným oparem rána a pod šedým zákallem mých očí.

TS

### Brouk

Já strašně nerad chodím v noci po hlavě  
vždycky se vzbudím až někde v Podbabě  
zlý Sigmund Freud-jen ten za to může  
ukážu mu dveře v svý mozkový kůře

v hospodě sedím a tečou mi sliny  
Ivan Pé Pavlov je jedině tím vinný  
dám si hlt mléka a pak mi dojde :  
tohleto není to co mi chybí !

Nechci už pít chci s životem naložit  
skvěle a velkolepě třeba vzít kyanid  
pak moje duše dojde rázně klidu  
radostně zavýská až uvidí tu bídu

Já nerad spím mám strašlivý vize  
že se se mnou houpá nahnutá věž v Pise  
všechno se mi houpá ten strach za to může  
ukážu mu dveře v svý mozkový kůře

jsem novej romantik zas v hospodě sedím  
nádherná krajina utěšeně hledím  
tak co to bude - sklenici mléka ?  
takové přání šenkýře leká !

Nechci už pít...

### Zbabělý krtek

Pod zemí pod zemí  
dlí krtek zbabělý  
pod zemí pod zemí  
pod mojí postelí

noří se do nory  
schovává na zimu  
zmačkaný papíry  
proužkatou peřinu

tyhlety papíry  
našel mi na stole  
a taky peřinu  
ukrad mi z postele

vylez krtku ukaž tlapku  
dej mi kapku klidu krtku  
dej mi k svátku na památku  
odstěhuj se na zahrádku !

vykládku zeminy  
vrší mi z podlahy  
čekám nad vykládkou  
chci se s ním domluvit

krtek však neleze  
je hrozně proradný  
čekat už dál nelze  
půjdu do poradny

v poradně pan doktor  
říká mi : hele ty  
nestav se na odpor  
milému zvířeti

kde žiješ je totiž  
chráněno podzemí  
radši se odstěhuj  
i se svou postelí

milý krtku kam se vytnu  
opustil jsem dům v uprku  
máš ho k svátku na památku  
stěhuju se na zahrádku

v mé vile v mé vile  
dlí krtek vesele  
já žiju pod stanem  
na jeho zahradě

/ zaznamenal Lou Fanánek Hagen /

Opustiv v pátek po půlnoci uštvaně napravný vinný útulek Orlík, zastavil se Lou Fanánek Hagen u Mánese a rozhodl se podívat k Zuzance, kde měl probíhat večírek. Paní Hana, matka Z. totiž odjela mině domov.

Na Malém rynku, před domem č. 4, kde Z. bydlí, se Lou kontrolně pozdvihl zraka dvě zářících oken, jediných rušících temnotu domu, jej utvrdilo v domněnce, že večírek se skutečně odehrává. Když vyjel výtahem do druhého patra, viděl již skrze mřížové sklo klecových dveří, že centrální vchod k Z. je otevřen dokořán. Vystoupiv, popošel váhavě ke dveřím a nahlédl dovnitř. Temné siluety v rohu místnosti se otázal: "Jsem dobře u Jemelíků?" Stín přešlápl, cvrnkl vajgl a dutým hlasem procedil: "Jo".

Byl to muž s krásným knírem (vyšel ze stínu) a pokynul Fanánkovi, aby jej následoval do dalších komnat Jemelíkovíc patricijského bytu. Ve vnitřní předsíni bylo však Hagenovi souzeno vzdát se společnosti drsného průvodce. Nahé ženské paže pohltily Mexikána a on navždy zmizel za paravanem v koutě místnosti. Fanánek bezradně postál, poté, rozhodnuv se, otevřel dveře pracovny paní H.

Spatřil obraz mravní zkázy a úpadku. Houfec lidí Hagenovi naprosto neznámých se povaloval všude, kde se dalo, strašlivě kompaktní ve své děsivé, pomalé a lenivé polonahotě. Fanánka si nikdo nevšímal, staří, asi ke čtyřicetiletí muži hroužili své brady, ucintané laciným vínem do mastných, upocených kotoučů ochlazení klínů heterů různých věkových kategorií. Lou proto přes kuchyň zamířil do dalšího pokoje.

V kuchyni zaznamenal asi čtyři nebo pět úplně nových tváří a o dřez opřeného černocho s lahví vína v černé pracce. Výjev z pracovny a tento obrázek již znervoznil Fanánka natolik, že s obavou vkročil do pokoje slečny Z.

Byla-li pracovna paní H. peklem, pak toto bylo předpekli. Na zemi a v křesílkách se válelo cirka patnáct úplně na plech lidí. A-bude vám to možná připadat zvláštní, ale je to tak-Hagen nikoho ani od vína dění neznal. Zdrčen svou samotou vyprostil zpité dívčí tělo z proutěného křesílka, upustil je pod okno a sám se pevně vklínil do ukořistěného kousku nábytku. Po vypití půllitru vína, jenž po sobě zanechala opilá princezna, se rozhodl znovu-a důkladně-projít celý byt a cílem za každou cenu najít alespoň jednu známou tvář.

Ve dveřích do kuchyně jej nějaký opilec malátně odstrčil a dral se do Z. pokojíčku. "Uhni!" Lou poznal protivný hlas a radostně se ohradil: "Ty vole, Orozáku!" Opilý Orozovič se vzpamatoval a určil Fanánka. Nadšeně začal objímat jeho do vatáku zamotané tělo. Zanedlouho, zřejmě řevem přivábens, se objevila Z. Byla nedbale oděna v zatuchlých a vetších hadrech, několikadenním nadužíváním alkoholu značně zd

Zduřelá a oteklá, leč krásně do růžova zpitá. Též projevila radost ze spatření Fanánka a, jak se zdálo, hráz samoty byla protržena. Neboť ve dveřích stanul veselý zlatozubý skřítek Korbel se svou věčně unuděnou nymfou Jitkou. Též se uvelebili s ostatní většinou v Z. pokoji a pili o sto šest, jelikož byt paní H. vyjímečně skýtal značný nadbytek kořalky a vína. Přišli skinheadi s Kartáčem, rozjaření alkoholem a spoustou muziky. Začal rozeřvaný večírek, ne pouze malátně sexuální, ale skutečně bujarý a veselý.

Když už Lou nemohl udržet hlavu a tělo na nohou, rozhodl se (bůhvíproč), že půjde spát do pracovny paní H. Sotva vešel a zavřel dveře, pokoušel se ve tmě rozkoukat. Domníval se, že všichni spí. Leč dříve než jeho oči přivykly tmě, ušním bubínkům Fanánkovým bylo rozeznat se kakaofonií opilecko milostných hýkavých stenů. Zkrátka-zhruba na třech místech v pracovně paní H. probíhal sesuální vrchol večírku. A to již oči Hagenovi spatřily něčí bílou, rytmicky se zdvíhající prdel a dvě ještě bělejší kolena, odrážející světlo granžových lamp. Lou nevěděl, kam si lehnout, neboť na zemi kopulující páry se neustále měnavkovitě pulsovaně přelévaly z místa na místo. Jediným koutkem, kde mladý hoch mohl v klidu upadnout v koma, se jevil prostor pod pianem. S boxeří fenou Čurinou-jako preventivní výhrůžkou-se Lou svalil pod nástroj a skutečně usnul.

Ráno vstal již asi v půl sedmé a kupodivu téměř všichni byli již vzhůru. Skinheadi muzika plnila byt, samotní kožnatci vesele hýkali a dopíjeli poslední zbytky zásebu alkoholu. Fanánek se rozhodl, že bude také skinhead a proto se nechal ostříhat opilou dívkou.

Skinheadi se projevili jako muži činu, proto že během několika minut opatřili neznámo kde asi deset litrů ještědského bílého a celá společnost se jala bohapustě čadit.

Lou Fanánek Hagen, zabalen do vaťáku, ležel pod klavírem a rozmlouval sám se sebou při láhvi hučáku. Ze zamyšlení jej vytrhl černochoch, který stál ve dveřích, kýval rukou, usmíval se a šveholil: "Posem, posem, pose podívat."

Lou neochotně vstal a šel za černým chlapcem, neboť se domníval, že uvidí nějakou legraci. Když vstoupil do kuchyně, kam černochoch ukazoval, nacházel se celý kout u odraďkového koše v plamenech. Fanánek duchapřítomně popadl kb lík a pomkrát jej musel naplnit vodou a chrstnout obsah do žároviště, než živel zanikl.

Po této dřině se Hagen šel pochlubit do Z. pokoje svou statečností a rozvahou. Tam shledal slečnu zabalenou pouze do deky, ležící na matraci a vedle ní skinheada Fraymonda s obnaženým genitálem. Nenechal se výjevem odradit, vstoupil a posadil se ke stolu, kde seděl Kartáč. Nepobyl dlouho, neboť Fraymonovi se podařilo přemluvit dívku k souloží a ona alespoň požádala o

statní, aby na chvíli odešli. Zbylý spolek ležel se tedy v pracovně paní H. Po několika hodinách pustého pití se projevil u všech besedníků hlad. Z. tedy upekla kuře a bez přílohy jej všichni - asi šest osob - sežrali na mahagonovém stole. Paní H. Po vzoru majitelky bytu - tedy slečny Z. - házeli kosti za hlavu a některé z nich před dopadem na peršán stačila zachytit Čurina.

Po obědě pan Hagenupaul v krátké koma a když nabyl vědomí, společnost byla zhojněna o Pepina s dcerkou Rendou. Ten také vymyslel, že by bylo vhodné zajít na pivo a všichni souhlasili. Po absolvování pestrého defilé po Staro-městském náměstí objevil se výčep u Rychtáře. Personál neprojevil náležitou radost z nových hostů, zřejmě v předtusse škod převyšujících vysoce konzumaci příchozích. Proto se tlustoch za pípou nechal přemluvit pouze k podání piva na ulici. Ale venku bylo hezky, takže to až tak nevadilo.

Nicméně po požití několika piv společnost zdivočela do té míry, že výčepní udělil veto i pivu ven. Nezbylo tedy než navrátit se na Malý rynek do bytu paní H.

Zde, ve sprchovém koutě, končí vzpomínky reportérových vzpomínek a dává se říci, celý večírek. Nedělní ráno přineslo pohled na pětičlenné lidských trosek, sledující Včelku Máju a Čáry-fuka. Po skončení Studia Kamarád se Hagenovi podařilo odejít, aniž se stal terčem kocovinových nálad slečny Z. Když opustil dům č. 4 na Malém rynku, zastavil se, ulehčeně se rozhlédl a co nejkratší cestou se vydal k Motolu.

P.S. Jak se později Lou dozvídá, takových večírků proběhlo devatenáct za sebou. Toto byl čtvrtý a pátý.

TS

Nechci do ústavu

Hudba : J. Čištecký  
L. Pallat  
Slova : L. F. H. Moravec  
T. Doležal

Sedím Na kovárně  
piju jedno za druhým  
protože je pátek  
máma vzlyká: tak co s ním ?  
docent Černý mne si ruce  
Vlastík Mareš jakbysmet  
ještě jedno na cestu  
a do ústavu hned

Nechci do ústavu  
já jím na to sešlu  
nechci do ústavu  
sestřičky odešlu

V ústavu jsou paka  
maj květovaný saka  
a ti jejich doktoři  
maj dráty za ušima  
strkaj si je do uší  
luxujou mi hrádník  
občas najdou v podkoší  
celkem velké sputník

Nechci...

Z ústavu mě pustili  
jdu rovnou Na kovárnu  
jako vždycky patnáct piv  
a vracím se až k ránu  
máma vzlyká ve dveřích  
že už zase piju  
táta balit pomáhá  
já na balkóně tyju

Nechci...



Vešírek u Lukáše

STŘÍDAVĚ ÚSPĚŠNÝ DEN

JOHNA DILLINGERA

/Zaznamenáno v druhé polovině  
báječných,  
legendárních,  
typických osmdesátých let  
dvacátého století/

MUDr. Oscar Ryba

Věnováno Doc. PhDr.  
Ing. Janě Poubové, CSc.  
tý slepici

6 hodin 30 minut

Proč by se nemělo považovat za úspěch už, že člověk nemusí celý den do práce. Byla neděle, výročí převratu a Johna Dillingera takhle brzo po ránu vzbudila pravidelná telefonická služba Ředitelství spojů, zřízená před šesti měsíci na nátlak veřejnosti ledabylou investicí bez starosti o své další osudy a věžící si objednávek zadanych do pořadníku od začátku tak, že nešly zrušit, takže kdokoli se rozhodl využít jejích výhod a jednou jedinkrát se proti svému návyku nechal o něco dříve probudit. Musel tak od té doby vstávat p~~o~~ celý život a nikdy svou chybu neopakovat, pokud se neodhodlal vypovědět účast v telefonním ~~programu~~ nebo si přímo ze sítě nevytrhl telefon. Pořadník vězel pevně v tajné paměti počítače a lidé přemýšleli co podniknout, aby se jeho převrácený zisk dokázal promítnout v poklesu ekcí celé spojařské společnosti a donutit tak zasvěcené k účinné přestavbě provozu, neboť přestože se milosrdná neporušitelná budící služba neprojevovala nijak na měsíčních účtech běžných účastníků, nemusela se hrubě vyplácet.

"Je šesta chotin, tisícata minuta, přela ste si propu- tit sebe za spaní", ozval se líný hlas zámořského přistě- hovalce ze sluchátka, které John s otravou podržel v na- tažené ruce směrem k oknu a potom přímo do něj - nikoliv do mikrofону - ještě otráveněji a asi zbytečně vysvětlil, že si to skutečně přela, ale naposledny 14. červa na Den vděčnosti a to je už víc než před čtyřmi měsíci. Sám sebe si potom slíbil do večera nějak exemplárně potrestat za to, že přístroj předusnutím zapomněl strčit do skříně s kabáty a zaterasit pletenými polštáři od babičky tak, jak se to naučil dělat pravidelně. Každý den, který měl mít volno nebo který mohl do zaměstnání vstávat později, to znamenala v podstatě denně. Výpověď telefonu si dovo- lit nemohl a regulátor hlasitosti zvonku neznal a kdyby znal, pravděpodobně by na něj ráno s oblibou zapomínal a to by mu dělalo určitě větší potíže než každodenní utá- pění ve skříní mezi polštáři a kabáty. Položil sluchátko do vidlice a chvíli se ještě pokoušel zadřímat s rukou přes oči než ho přemohla probuzená tělesná potřeba mahá- dající k co nejrychlejší úlevě a následujícímu návratu pod příkryvku, pod kterou se pokusil dobýt zpět ukradené usnutí. Věděl, že se mu to asi nepodaří.

7 hodin 30 minut

To už se John Dillinger díval do zrcadla nad umyvadlem na svou pevně tverovanou pobledlou tvář a ohroval rty, jak se pokoušel vyrovnat starostlivý a trochu drásavý i rozpečitý úsměv, kterým se každé ráno vítal s obsahem lednice, ale dnes ho chtěl použít i k prvnímu vyhlédnutí z okna na pošmournou ulici severního předměstí, ze které se mu ten den dříve nebo později musela přiblížit nějaká obvyklá nepříjemnost. Od půl sedmé už neusnul a to buď znamenalo, že prožije únavné a beznědějně ospalé odpoledne, které přetrpí a bude nepoužitelný pro všechno, co se mu naskytne jako příležitost k nějak hodnotnému strávení podvečerních a večerních hodin nebo si odpoledne krátce zdřímne a neusne z toho důvodu před první hodinou po půlnoci a jestliže se mu do večera žádná společenská příležitost sama nabídně, bude se dlouho do noci sám užívat a návlekem ho čeká břemeno nekonečné a zase ospalé pracovní doby celé dlouhé všení pondělí. Zuřivě dlaněmi opláchl v odtočené ledové vodě obličej aniž ho osušil, si pečlivě vyčistil zuby a potom ho dlouho a důrazně masíroval žlutým tlustým ručníkem dokud v něm nevymutil jakous takous barvu prokrvené tkáně. Odešel k oknu, rozhrnul závěs a mezi otevřenými křídly se zakřenil na shrbeného muže spěchejícího po chodníku na druhé straně ulice. Potom musel ručník odnést zpátky do koupelny a přehodit přes ramena veliký příjemný bavlněný župan, který oblékal pokaždé když ho zrovna v těch chvílích nečekalo nic příjemnějšího. V županu otevřel masivní dvířka a zakřenil se do kuchyňské lednice.

7 hodin 39 minut

Zazvonil domovní zvonek. John masivní plechové dvířka zase zabouchl a napřímil se a prošel dvěma pokoji až ke vstupním dveřím. Vzsl za kliku nataženou rukou a pouzdro od bezpečnostního řetězu vytrhl pohybem dveří, takže nejprve vystřelilo kolem hrany a potom zůstalo bezvládně zaklesnuté na řetěze u zárobně a na tom místě magicky upoutalo hned první pohled ranního návštěvníka, který se mimoděk shýbl a zaměřil na něj pozornost a nemohl ji odtrhnout ani poté, co pátěř zase narovnal a oči přinutil hledět dopředu. John se nezasměl ani neztvářil útrpně, v návštěvníkovi poznal muže z protějšího chodníku a pro takového vlastnil studený pohled.

~~.....~~ k záchodové míse a celou snídani rychle sp<sup>láhl</sup>~~.....~~  
i s pečivem hned, jak se od opékače podruhé vrátil, dá-  
je jen tak nesucho přednost čerstvému chlebu před tvrdými  
okoralými tapinkami. Zdvihnul krabici mléka, odstříhl kus  
okraje a když do sklenice nic nevyteklo, zástřih ještě  
p~~.....~~hloubil. Kuchynské nůžky odložil a naplnil sklenici  
po okraj, náruživě se napil a celý obsah ústní dutiny vy-  
prskl do dřezu.

8 hodin 12 minut

To už John Dillinger věděl několik způsobů, kterými  
nebude moci strávit dopoledne. Určitě neudělá nic užiteč-  
ného, k čemu by potřeboval duševní soustředění, nebude si  
moci čist, vzdělávat se, vyřizovat korespondenci a podobně,  
protože mu jednak nepřípadalo dost uctivé věnovat se takové  
činnosti například neholen nebo v neuklizeném bytě a  
zároveň si nikdy nenašel dost důvodů zvelebovat zevnějšek  
a prostředí kvůli nehmotitelným cílům, a potom tu byly  
nepřekonatelné propletence vedlejších zájmů a celkové roz-  
tržitost a neuzavřenost energetických cest, kterými by se  
ta činnost měla ve zvoleném případě ubírat. Ze všech před-  
pokladů byl nucen vyloučit sebe sama jako přímého hybatele,  
ale zároveň také co nejvíce ostatních lidí a vlivů dispo-  
nujících nějakou libovůlí, protože ta se nedokázala obracet  
jinam než proti němu a bez dokonale sjednoceného všeobecné-  
ho vědomí a řádu ve svých záporných účincích podléhala pra-  
vidlům chaotického nárůstu auměle tak spolehlivě znemožnit  
sebejednodušší pokus a účelné jednání. Věděl, že se nemůže  
například sebrat a jít naproti do cukrárny koupit zmrzlinu,  
protože do sázky by se v tom okamžiku dostalo tak nepřimě-  
řené množství komponentů, že by to vůbec neodpovídalo ze-  
myslené primitivní potřebě lízat něco studeného a sladkého.  
Napadala ho třeba nedostatečné trvanlivost použitých oděvů,  
nedokonalost zámku u hlavních domovních dveří, nesnesitelná  
problematičnost řádových uličních chodců, rozpolcenost a  
společenská nevyzrállost přítomného strážníka a dokonce  
úplná svoboda totálně neinteligentního mrazicího stroje,  
který jenom sám za sebe dokázal srážet pravděpodobnost úspěš-  
ného dotažení záměru na méně než pouhou třetinu. Bylo nutné  
přijmout nějakou velesilnou povinnost schopnou vzít všem  
takovým hrozbám podstatu, nutnou a přijatelnou tedy i pro  
dnešní sváteční den, takovou, na níž se jindy nedostává čas,  
ale zároveň si dát dobrý pozor, aby se z výše uvedených dů-  
vodů nestala pohřebištěm drahocenné iniciativy. Bylo třeba  
se odhodlat k něčemu nezbytnému, oproštěnému od začátku od  
co největšího břemene rušivých vlivů a John se rozhodl zjis-  
tit úterní vlek do trubkárny v Cevres. Zbeželec tedy nebyl.

"...Bré ráno", vyhrkl muž a rozšířil malá krvěv navzájem vzdálená očka, spíše to černé v nich zmenšil a se zbytkem jako by vycouval. "Budete to pravděpodobně vy kdo v tomto domě inzeroval prodej přebytečného holubníku...". Se svým černým tvrdým plnovousem nekřivo schoulený v dvouřadovém kabátě s knoflíky na kožených poutkách mohl dělat stejně dobře lucifera jako konfidenta policie; vypadal jakoby z hlavy vytratil původní záměr, s nímž do domu vstupoval a otázku řekl tak, že i kdyby John skutečně přechovával v obýváku nevhodný holubník a sháněl pro něho kupce, teď by celou záležitost zapřel a raději zvolil finanční tíseň. John však nikdy o žádném holubníku ve svém domě neslyšel.

"Ne, ne, to nebudu já" vysvětlil a pozorně čekal zda muž v kabátě odhalí nějaký svůj skutečný úmysl, ale ten byl stále zaraženější a už skoro úplně bez víry, i když svoje vystoupení nemohl původně plánovat tak hubené, jak vyplývalo přinejmenším ze zbytku úvodního vítělního postoje, který mu spolu s polohou zápěstí před tlačítkem zvonku zůstal po otevření dveří.

"A jiní nájemníci?" zeptal se vlastně už jen proto, aby růžově natřel a zmlouardnil svůj nevyhnutelný ústup, "Kdo tady prosím pěkně kromě Vás ještě někde bydlí?"

"Bydlí tu klavírista a jeřábík", vyjmenoval John a dostal nutkání na delší mužovu otázku odpovědět: "Schválně, co myslíte?"

"Aten jeřábík...?" zakňourel muž, ale Hohnov se ho zželelo a řekl jenom: "Ne, ten jeřábík nemá holubník".

Muž svraštil čelo chtěje vzbudit čestný dojem, že se zamyslel, ale pak překotně trhl hlavou a seběhl se schodů, marně se při tom snaže trfit pravou rukou do kapsy kabátu a zanechal Hohna opět samotného s jeho snídaní, z jejíhož zárodku ho vyrušil neoprávněným zvonkem. John zabouchl vstup do bytu a odevzdaně cvrknul prstem do volného řetězu s visícím pouzdrém, které se suše rozcinkalo už jak o něj a o vytržené šrouby v jeho úchytných otvorech dveře při dovírání zavadily, protáhl záda a posadil se do křesla v obýváku a ani se už nemusel vracet zpátky k lednici, aby zpaměti věděl, že příprava pokrmu přinejmenším nebude jednoznačná.

V lednici měl krabici mléka, máslo, dvě vejce a několik plátků porcoveného chleba a o tom chlebu musel rozhodnout zda ho osmažit a riskovat, že máslo nezbyde k úpravě vajec nebo ho opéct na opékači a v případě, že jedno z vajec bude zkežené, zůstať nakonec bez nich i bez másle.

Otevřel lednici podruhé. Do vajec vidět nebylo a másle bylo očividně mélo, rozhodl se tedy pro druhou možnost. Vytáhl ze sáčku na chléb dva plátky a oba je vložil do opékače. Máslo rozpustil na pánvi, okraj rozklepl postupně obě skořápky a protože v té druhé byl pukavec, doběhl

8 hodin 15 minut

Možnost hned na začátku si zavolat telefonem na informace o železničním spojení přirozeně bral v úvahu. Seděl u přístroje, kysele odhadoval svou ruku, chystající se uchopit sluchátko a cítil dětský odpor k nezbytnostem zadáváním pedagogy k osvojení návyků na budoucí nepříjemná pravidla. Zdálo se, že teď bez námahy vytočí poměrně známé číslo nepřetřité informační služby, počká několik okamžiků a řekne svou žádost, nanejvýš bude muset číslo vytáčet několikrát nebo vyzvánět delší dobu, možná dotaz zkomolí nebo na druhém konci drátu naráží na někoho tvrdšího a bude muset déle vysvětlovat okolnosti, ale to bude všechno co mu takhle překážka bude moci postavit do cesty. Jenže všechno co se mu kdy chystalo vzepřít a postavit, nemohlo přirozeně vyrůstat na písku, aby to vůbec mohlo obhájit svůj růst, muselo to mít kořeny někde hluboko a pevně pod svrchní vrstvou, na níž stojí chvilkový pozorovatel, sledovatelné jedině až úplně zezadu od účelu a převděpodobně ještě z větší zastřené dálky, nikoliv odsud zepředu či z proměnlivého povrchu od anonymních, od ničeho neodvozených příčin. To by se ta informační služba mohla natotata zrušit a prodat na kilogramy cihel a papiíru.

Zdvihl sluchátko a hned v něm uslyšel obsazovací tón. Položil ho, a úsilím přitlačil do vidlice a teprve potom mohl začít vytáčet číslo prakticky poznamenané na deskách seznamu v přihrádce u přístroje. Na druhé čtyřce se mu prst trochu přesmekl a John začal raději znovu, aby potom mohl během vyzvánění trpělivě čekat bez obav, že se zrovna pokusí o novou zbytečnou nepříjemnost při vysvětlování omylu. Vytočil třicet čtyři, sedmdesát dva, nula čtyřicet devět a chvíli poslouchal, ale jelikož mu stejně nikdy nedával jistotu, že se propojení v městské automatické ústředně uskutečnilo správným způsobem, volbu opekoval a tentokrát uslyšel obsazovací tón podruhé. Na čtvrtý pokus se mu podařilo zazvonit, ale musel vydržet až k sedmnáctému signálu, aby byl odměněn trpkým, arogantním ženským hlasem, který prohlásil "Hallo!" tak břitce, neochotně a rozespale, že John nepotřeboval další otázky aby poznal, že s institucí nemluví a jestli ano, že nemá cenu od ní něco chtít. Teprve devátým pokusem se dovolal na nepřetržitou informační službu.

"Informace", uslyšel hlas velice spěchající ženy ještě s nějakým soustem od svačiny v ústech, "Co si přejete?"

Neřekle: "Co si zase přejete?", ale John mezi slovy uslyšel zřetelné: "Co si zase přejete za kravinu?" a začal zuby, které povolil až s pohybem hlasívek.

- Dobrý den, řekl - potřeboval bych se v úterý před jedenáctou hodinou dostat do Aporits u Cevres. Před jedenáctou dopolední hodinou.

- Kam?

- Do Aporita u Cevres, zopakoval John a poslouchal jak se v pomlce rozezněly nějaké elektrické přístroje.
- A chcete vlak před jedenáctou hodinou, ano?
- Chci i nechci, řekl John a přiohlnul rty - Já před jedenáctou potřebuji být v Aporitu. Před jedenáctou potřebuji, aby ten vlak tam už přijel.
- Hm, zahuňala žena a pustila se do hledání.  
V osm dvacet vám odjíždí vlak, který do Cevres přijede v devět čtyřicet sedm. A v deset nula pět navazuje spoj, který je v Aporitu v deset čtyřicet.

Odříkalo to rychle a neústupně a téměř vzápětí zavěsila, takže John stačil vyhrknout jen jedinou delší otázku, a to zda vlak je vypravován ze Severního nádraží nebo z Jižního, které měl podstatně dál a už mohl první formalitu považovat za vyřízenou jsa si vědom, že se na to celá vlastně ptát nemusel. Vlak vypravovali pochopitelně z Jižního. Zdali dostane náhradní spojení v případě zpoždění v první části trati, zeptal se už tišeji a sám sebe, ale odpověď také znal a řekl si ji v duchu stejně jako si byl schopen odpovědět na všechny další nejasnosti, které ho od té doby napadly a napadaly od začátku a dohromady se daly shrnout pod zajímavý název: "Schválně, jestli se v úterý před jedenáctou do trubkárny dostanu?" Kdyby si měl vsadit, vsadil by si totiž, že ne. S lehkým škodolibým uspokojením si začal nazouvat vycházkové boty.

9 hodin 23 minut

---

T. Na Johna křičel hystericky důchodce ze dveří poloprázdné tramvaje, že je hulvát a že by měl raději cestovat v povozu. John měl na sobě světlé hnědý balonák, šátek u krku, bleděšedé plátěné kalhoty a dokonalými puky a hnědé kotníkové boty z měkké kůže a přecházel po přechodu nádražní ulici s úlevou, neboť ten stařec si tramvaj cestou zřejmě změnil se svým bývalým zaměstnáním. V nádraží nebyl velký ruch, příznačný ve městě pro všechny čtyři roční sezóny; výročí převratu občané trávili u svých rodin a domovů. Převrat byl svého času vleklý a nebyl ani tak významný, aby se jeho oslavy vypletily stanovit na jiný den než neděli. ~~...~~ Tedy plnil užitečnější úlohu než by se od něho dalo na první pohled očekávat a lidé se na jeho výročí tvářili zaraženě.

Co však platilo o občanech města, neplatilo o občanech železnice, kteří na žádné důležitější stanici nesměli nikdy chybět. Na nádraží byly v přiměřeném množství zastoupeny oba druhy: ti, co vypadají zdánlivě slušně, ale ve vlacích na různé tarifní legitimace odjekžive bydlí a ti, kteří se s ohledem na tělesnou podobu nikde jinde než na nádraží ukazovat nemůžou a oba si také spravedlivě rozdělily prostory.

První ve skupinách před vestibulem, u stánku s uzeninami a v houfu kolem kamelote a druzí přijatelnější jednotlivě ze hlavním vchodem ve vozíku na kufr, před výčepem u nedopitých kelímků s pivem a u průchodu do čekárny ve dvojici v usilovném rozhovoru téměř k nerozeznání od obyčejných tuláků, ale přeci jenom s docela neobsažným pohledem a gestikulací, která dávala tušit monoténnost a nedostatek předmětů k hovoru. Pro Johna všichni dohromady tvořili důvod, proč si přes pochopitelnou lačnost nemohl koupit žádnou uzeninu, kelímkové pivo ani dnešní noviny.

Trať do Cevres byla označena hned třemi číselnými údaji najednou. Tabule s prvními dvěma na nádraží na místech příslušných v pořadí chyběly a jízdní řád číslo osmsetdevadesát; tedy ten třetí na mapě, uvedenou kolonku "g" neobsahoval. John zvedl lišácky pravé obočí a když našel tabuli číslo tři sta devadesát pět, tedy tu druhou, měl už našlepano hezkých pár stovek metrů, neboť jízdní řády visely rozestavené jako stránky v knize v široké halové chodbě ve tvaru "T". První tabule značená číslem čtyři sta deset v hale nebyla. John vzal názvy tratí pečlivě popořadě a tu do Cevres našel na třetím místě. Chvilí se orientoval v šipkách označujících směr tam a zpátky a teprve potom mohl přejít na časové údaje. U časových údajů si uvědomil, že nejprve potřebuje najít trať z Cevres do Aporita, se oslavenými myšlenkami na dokonalost systému všedních vzdorů, jež ho nikdy nedokázaly nechat na holičkách a většinou se mu vyplatily podrobně a průběžně studovat, se vrátil zpátky k veliké mapě a naštěstí si předtím zapamatoval nesnadno získané číslo 395.

U něj stanul znovu za třináct minut a pohledem zamířil do známého rámečku. Osobní obhajobu několika vhodnějších spojení, která mu na první pohled padla do oka, vzdal ihned jakmile si ověřil na příslušném místě klubko tajných grafických značek. Důležité bylo, že zmíněný spoj v osm dvacet v jízdním řádu existoval a vyvrátil tak leckterou přímou pochybnost, neboť navzdory železným zákonům přírody nebylo pravděpodobné, že by profesionální zřízenkyně příslušné doplňující znaky ráno neznala. Johnovi se na líci a u koutků očí vytáhle tenká rýha, jenže roztrpčení z neko vydařeného telefonátu na informace velice záhy rozptýlil údaj v pravém horním rohu tabule, který vymezoval platnost řádu z doby před čtyřmi lety až do pondělí příštího týdne současného měsíce a navíc tohoto roku.

Jako perlička na závěr mu tedy zůstaly nádražní informace o osobním vlakovém spojení a ty už měly svůj nezadatelný půvab, protože shrnovaly výběr z nejcennějších prvků Johnovy neppravděpodobné všednodenní úspěšnosti, od oficiálního statutu až do nástreh lidského faktoru podtrženého ještě pozdvihujícím leskem veřejného činitelství. Chvilí samozřejmě trvalo než správné okénko v nenápadné chodbičce našel. Opřel se lokty o pult, hlavu naklonil dovnitř akorát tak daleko, aby to nevypadalo opovážlivě a usmál se svým nejkouzelnějším úsměvem používaným k jednání s neprozkoumanými lidmi. "Dobrý den", vyslovil co mohl nejpríjemněji "mohla byste mi, prosím potvrdit, zda i v úterý, teda v době platnosti nové-

ho jízdního řádu, odjíždí vlak do Cevres se spojením do Aporita v osm hodin dvacet minut?

- Nemohla, řekla a dotčeně svraстила čelo.

- Prosím?

- No zkrátka nemohla! řekla a přecovala dál, tentokrát už ze spuštěným okénkem, které Johnovi mohlo urazit nos, kdyby včas neucukl. Bylo nedělních čtvrt na jedenáct, a to je čas tisíce důvodů zavřít informace, ani v úveze nad významem toho "nemohla", zda to nemohla potvrdit pro neplstnost nebo zkrátka jenom nemohla něco tvrdit, to všechno měl překlenuté už předem, zůstával tak proto, že přeci jenom v rozporu s přesvědčením a silnou vírou byl překvapen z nečekané a úplně odkryté strany. Stál opřen o pult a vzpomínal se a ve chvíli, kdy už se pomalu chystal odejít, mu na rameno citlivě poklepala dlaní člověka, kterého ve svém rozrušení ani neslyšel přicházet. Otočil se a spatřil sporého nákladně oblečeného černoche, který si ho z nějakého důvodu vybral a v mimořádně vděčné chvíli mu začal nabízet cigarety. John se znovu opřel o pult, bezmyšlenkovitě přijal cigaretu a když poprvé vdechoval blahodárný kouř, aniž si toho všiml, černocho tázvavě povytáhl obočí a zároveň mu prostředníkem levé ruky krátce lehce přizdvihl přirození, což už John ucítil a také si to samozřejmě uvědomil. Zbledl, polknul a poté co černocho podruhé povytáhl obočí, důrazně zavrtěl hlavou a připravil se na fyzické násilí, jenže dotyčný podle pravidel fair play pokrčil rameny a důstojně odešel prázdnou chodbičkou.

11 hodin 10 minut

Johnovi bylo jasné, že vlakem v osm dvacet se v úterý do trubkárny stoprocentně nedostane, ale cestou na oběd se utěšoval tím, že alespoň doba odjezdu beze spěchu navazuje na skálopevné buzení telefonem v šest hodin třicet minut šišlavým gesterbeiterem, a že jestli se mu podaří dnešní odpoledne probdít, odpočinkový deficit během zítřky dožene a v úterý ráno bude připraven na nejhorší. Ještě se musel dnes nějak vytrést ze večerní nedbalost s telefonem v šatníku, ale o hodnotně vytrštění strach neměl, trápil ho už citelný hlad.

Kráčel ještě asi dvanáct minut, až došel ke své oblíbené restauraci a našel na ní cedulku s nápisem "DOČASNĚ UZAVŘENO" a to ho vrátilo na jistotu půdu.

Z náhrdních titulů uvedených na zadní straně kertičky nezvolil ani jeden, neboť jména jako "Rozvěřilův šnek", "Kukuřičná placka", nebo "..." v něm neprobudila přehádnou důvěru. Zhluboka se nadechl a vyrazil dál do nitra severního předměstí a v paměti si vybavoval všechny podniky, kolem kterých kdy prošel a které ho tehdy nějakým kladným způsobem upoutaly. První jídelna ze okruhu uváděných se jmenovala "Zastavárna" a John nedokázal dlouhou odhadovat, co by takový název mohl naznačovat příjemného.

Napadaly ho jenom ošklivé souvislosti, podezření, že člověk, který vymyslí takové jméno ani jako kuchař nemůže uznávat příliš dobrý ton, ho přinutilo přidat do kroku a v paměti ~~lovit~~ "Drubežářský kamion projíždějící po tržní ulici mu připomněl restauraci, která stávala na kraji městských sadů a jmenovala se nějak podobně jako "Propečená husa", což znělo atraktivněji a signalizovalo alespoň řemeslnou důkladnost když ne komerční talent. Zabočil tedy doprava a brzo to místo našel. Tvář v tvář skutečnosti se mu ovšem do duše vrátilo podezření, podnik se nejmenoval "Propečená husa", ale "Vypečená husa" a ten název jako by byl na míru šitý plnoštíhlé majitelce, která bez jiskry setrvačně čistila flanelovým hadrem smaltovaný nálevní pult uvnitř v rohu místnosti a ven byla vidět mezerou mezi záclonami ve vysokých oknech, sahajících téměř až na úroveň chodníku. Přesto John sebral odvehu a vstoupil s rozhodnutím poobědvat, jestliže mu dotyčná ne otázkou, proč je podnik uprostřed nedělního poledního provozu úplně prázdný, dá alespoň trochu uspokojivou odpověď. Uvnitř příjemně svítily zářivky a žena ho vítala mělkým bezbarvým pohledem zproštěným vší agresivity velkoměsta, stále s hadrem v ruce a snežila se zdvořile usmívat. John přistoupil k pultu .

- Copek?zeptal se a ukázal za sebe do prázdného sálu, - dneska jsou svátky hovězího? Byla to férová otázka a nabízela ženě dost možností jak z nečestné pozice vybruslit.
- Nevím, řekla žena a oči se jí zastřely mlhavým bezmyšlenkovým potahem, - dneska je výročí převratu.

John starostlivě pokýval hlavou a zvolil "Výletní restauraci" v hezkém zeleném prostředí městských sadů, které určitě mohle být nevztíravá a do jisté míry neutrální.

12 hodin 5 minut

Ve Výletní restauraci se ovšem ten den setkali všichni revizoři a zbyteční referenti, kteří přebývali ve městě. Snežili se vypadat různorodě a předstírat, že k sobě nepatří, ale všechny je na první pohled prozradil způsob držení hlavy a jednotný předpis, podle kterého si oblékali košile a kravaty. Jeden si na Johna počkal už ve vestibulu za zavřenými dveřmi od toalety, nemířil a vrazil mu proti směru chůze volnou hranu dveří přímo do boku a do ramene, až ho odhodil o metr doleva a potom se horečnatě dušoval, že to nebyl zamýšlený incident, že se mu to stalo naposledy a nakonec řekl větu: "Skutečně pane, kdybych vás chvíli před tím viděl, tak bych vám to tam nevrazil", které ho odhánělo. John si dával mimoděk pozor, když procházel létajícími dveřmi do jídelny a sundával plášť a stálo ho dokonce námahu vybrat neobsazený stůl, který by byl dostupný obsluze a zároveň těžko dosažitelný každým novým obtížným společníkem. Přihartusil k němu hubený snědý číšník s menu ve

fialových deskách, které před Johna položil jako člověk, který si teprve musí zvykat na mimořádnou činnost. John chvíli přejížděl očima seznamy pokrmů, jenže neměl rád způsoby volby svalující odpovědnost na něho, desky zase odstrčil a starostlivě se otočil k číšníkovi:

- Víte co, řekl pokorně - nabídněte mi sám něco, co byste si dal při návštěvě tohoto podniku.
- Číšník se strojeně usmál a menu si uložil do podpaží, protože John ho požádal, aby se jeho nabídka netýkala pokrmů, kterých se potřebují delší dobu zbavit.
- Co se vyhodí, pane, o tom rozhoduje kuchař", řekl trochu vyzývavě, ale ne zase natolik, aby to hosta popudilo. John neměl náruživou chuťvtipkovat.
- To bych si dokázal domyslet, řekl potichu, - nabízejte mi prosím.
- Nevím co ostatní, pane, spustil číšník, - ale já bych Vám nabídl španělský zámotek polévaný olivovou omáčkou. Je to nenáročný, příjemný při krájení a jistě to ve Vás vyvolá představu osvěžujícího mistralu na pobřežní promenádě. Jeho rozvernost patrně nešla zřetavit, přesto John počkal a pomlku natáhl na dobu, během které ho musel opustit dojem posledních slov.
- Španělský zámotek? zopskoval najednou a zavrtil hlavou.
- Myslím si, že všichni Španělé jsou špinaví a prolhaní. Číšník se zamračil.
- Dobře, pane, řekl, protože byl Španěl, - máme tedy ještě francouzskou roládu.
- To jsou všechno jídla jako sekaná nebo prejt<sup>do</sup> toho můžete rozemlít třeba támhle toho muže. Ukázal za sebe a označený za jeho zády zdvihl obočí.
- Rozumím Vám pane, řekl číšník s novou zlomyslností. - Chcete něco přímočarého. Mohl bych vám přinést plněného křebs s dýňovým salátem.
- John vzdychl.
- Nebuďte drzý, číšníku!
- Byla to nejapná anekdota, pane. Měl jsem na mysli obalované řízky z jesetera.
- Přineste mi tedy co nejchutnější obalované řízky z jesetera. Potom si uvědomil, že je kuchař může vyndat ohříváné z trouby, proto rozhodnutí pozměnil. - Přineste mi je, aby to kuchař stačil usmažit čerstvé.
- Jak se přejete pane, řekl číšník a když se otočil a s kvapem odcházel, zavřel John oči a chvíli se dlaněmi masíroval čelo.
- Mrtvá ryba, zešleptal podlomeně, no to jsem tomu del.

Jeseteří řízky mu potom přinesli v poměrně slušném čase. Rozbalil příbor, nemočil v majonéze dva pomfrity a zkusmo je chvíli přechrupoval, potom se opatrně bez chuti pustil do jídla a každé sousto převrecl v ústech, dokud se neujistil, že neobsahuje nějakou falešnou příchutí nebo dokud mu nezačalo sládnout působením slin. Jekýsi trpký odstín česem rozeznal, ale nebyl si zase natolik jistý,

aby věděl, že tam skutečně nepatří a i kdyby seděl vedle odpovědného člověka schopného podělit se s ním o jeho nejistotu, nemohl by mu dát zkusmo ochutnat, protože ten člověk by nejisto řekl: "Já nic takového necítím" a místo podpory by se mu ještě snažil jeho nedorozumění naschvál rozměšovat. Krájel si sousta úpravně a geometricky a každý rušivý prvek jako třeba odloupnutou kůrku ze strouhanky nebo samotné šlachové vlákno, hleděl co možná nejdříve odstranit, aby nekazil celkový optický dojem, který jediný ho na přineseném pokrmu těšil. Se zpečeným vláknem od šlachy zápasil o něco déle. Nešlo oddělit od kořene ve svalů a nešla ani snadno přerýznout příborovým nožem a aniž by se John vyznal v rybách, vyvalalo to v něm otázku, jak by se asi nějaký biolog postavil k tvrzení, že jeseterovitá ryba má ve svém svalstvu šlachy.

- To vypadá jako šňůra od služebního plastifonu, zasyčel Johnovi najednou do ucha středně starý muž. Tvářil se zlověstně a John po krátkém odhadu zjistil, že nemůže jen tak odseknout.
- Co jste myslel s tím rozemletým chlapem? zeptal se muž a John se mu zpřímá podíval do očí.
- Bohužel si teď honem neuvědomuji, co to znamená ten služební plastikon nebo jak jste to říkal.
- Já jsem se Vás ptal co jste myslel s tím rozemletým chlapem, Muž byl i ze stolem vysoký, necitlivý a hrnsť a zpupně vystrčil dopředu bradu.
- To byl ... to byl jen takový obraz, řekl John a v zádech ho začínalo mrazit jako při obrně.
- Obraz, říkáte?
- Musíte pochopit, že jsem tím nemyslel nic osobního. Chtěl jsem zkrátka usedit číšníka, aby si na mě nevyskočil. Tím to docela končí, jsem ochotný se Vám omluvit.
- Tak na Vás si vyskočil číšník? zeptal se výhružně muž.
- Co je to plastikon? zeptal se John a muž bradu zatahl a šelmovsky se usmál.
- Plastifon, vysvětlil - ne plastikon, to jste musel nějak strašně blbě přeslechnout. Plastifon to je taková měkká věc z umělé hmoty, které se strká do ucha, když člověk nechce něco nepříjemného poslouchat. Když se zahřeje, je tvarovatelná a pěkně tam v tom uchu ke všemu přilne, čím je teplejší, tím je tvarovatelnější. No a aby se dala zase z toho ucha vyndat, je u ní takové šňůra, ze které se to ven tahá a ta šňůra vypadá jako támhle ta, co se Vám valí na telíři.
- Proč zrovna od plastifonu, zeptal se John upřeně
- Protože tak zkrátka vypadá, řekl muž a John už věděl kudy ven. Chvilí se spolu měřili.
- Proč zrovna služební plastifon? zeptal se najednou a zasažil do černého, mužův výraz se maličko pozměnil
- To je snad jedno? zapochyboval a John pomalu rozvážně zakroutil hlavou.
- Vy jste policista, že?

Muž položil ze stehna dlaň na stůl a v očích se mu objevil záblesk šelmy tentokrát chycené do klece.

- A kdybych byl, tak co? vyhrkl a ještě dlouho zkoušel John pohledem přetlačit, jenže mu už v zásobníku chyběla štiáva. John mlčel, očima neuhnul, netvářil se vítězně ani jinak nedával nejeho změnu poměrů a sledoval ho ostřežitě i ve chvíli, kdy se rozvážně zvedl a zlovestnými pohyby zkoušel urovnat záhyby na konfekčním seku. Potom ještě jednou ukázal do Johnova talíře a důrazně prohlásil:

- Znovu opakuji, že to vypadá jako šňůra od plastifonu a že je to taková nehezka slizká mrňavá věc.

- Od služebního plastifonu, připomněl mu John jeho rozhodující chybu, která vyplývala z profesionálního návyku nazývat předměty co nejstudeněji a kterou mu sám označil sebejistým vysvětlením. Nechal natažený prst prstem a pohybem hlavy si ověřil, zda muž skutečně odešel a že dokonce opustil podnik ven do vestibulu, potom si natáhl nohy a gestem si od číšníka nechal přinést cigarety. Zarezil ho, když chtěl cestou odnést také nedojedený talíř s obědem, poslal ho pryč a mlčky, pomalu si jednu cigaretu pečlivě vykouřil.

Vzal vidličku, zapíchl ji do načatého jeseterího řízku, druhou rukou s úsilým škublí za nepoddajnou šlachou a upřeně sledoval, jak se na jejím druhém konci najednou houpe malý beztvorý předmět z umělé hmoty obalený průsvitnou fólií, na níž byly ještě dobře patrné vystydle stopy ušního mazu a všelijakých přidružených nečistot. John ucítil na jazyku zase tu trpkou příchut, kterou by mu před tím nikdo nebyl ochoten potvrdit.

13 hodin 48 minut

John D. se posadil domů do křesla a byl docela úplně neproduktivní. Nejhorší ho čekalo kolem čtvrté hodiny, ale už teď cítil, jaká to bude řehole zůstat při smyslech, protože všechny pocity, kterého potom budou ubíjet, se mu pomalu v mírné podobě začaly dostavovat. Jestli vydrží do půl sedmé, má vyhráno. Proždělé odpoledně zvolil jako trest za večerní nedbalost s telefonem.

Krátce po druhé hodině zapnul televizi. Už od samého probuzení si byl vědom, že všechno, co od té chvíle udělá z vlastního popudu, každý pohyb či pokus o nějaké duševní nebo tělesné využití, udělá zbytečně, a proto mu nevedilo, že zapíná televizi, i když věděl, co se od ní dá kdykoliv čekat. Trochu ho trápila užitekuprostá nečinnost, jenomže cítil, že každou sebemenší změnu k lepšímu by nebylo možné hledat blíž než kdesi v nedohledné dálce, do které se nevyplatí trmácet, pokud se člověk neodhodlá ke trmácení provádět věčně. Jakmile si připomínal, že k té dálce bez zřetelného znamení nelze určit směr, nečinnost ho vlastně netrápila. Znamení nepostrádal, když dokázal přiblížit.

dobrodružství přinášenému v bohaté míře konflikty detailů nejprostší denní existence.

Prozkoumal všech devět volitelných programů, každému věnoval spravedlivě tři minuty a v půl třetí televizi vypnul. Bylo výročí převratu, ne že by pořady byly horší než jindy, byly úplně stejné jenom tématicky laděné na převrat či uváděné jako slavnostní, ale mezi občany existovala jakási němá dohoda, že o svátcích jsou nesnesitelné, a proto i John omezil jejich sledování na velice nízkou tříminutovou míru. Unaveně zdvihl a přešel do ložnice k hudebnímu sekretéři, aby si zopakoval, že ani na jedinou nahrávku ve své fonotéce nemá chuť. Pomalé probírání titulů mu zabralo pětadvacet minut, na konci si seznam položil na koberec, rozhoupal v prstech kapesní tužku a ta přistála krotkem na smyčcovém kvartetu z loňského koncertu absolventů akademie.

Když se potom krátce před čtvrtou objevily příznaky skutečné krize, věděl už John přesně co má dělat. Na město padla tma, která z rozdílů dělala přehradu, přinesla mu těžká a stále těžší víčka a bolestivý tlak pod čelem za kořenem nosu, třetění ve spáncích a šedivý závoj zastírající ostré tvary a on se přiměl rezolutně vstát a část toho břemene setřást pod sebe na zem. Do vany v koupelně si napustil vlažnou vodu, smyslně se oholil a potom se ve vodě cákal a ponořoval pod hladinu, dokud téměř úplně nevystydl. Uložil opatrně na místo plovoucí hračky, které mu pomáhaly zůstat při vědomí a dlouho se sušil a masíroval obrovským drsným odpoledním ručníkem a potom poslušně, jeden krok po druhém splnil všechny úkony své večerní toalety, stejně poctivě jako by se chystal na schůzku s milenkou. Potom seděl v neosvětleném pokoji a usrkával kávu.

17 hodin 35 minut

John Dillinger otevřel opatrně knihovnu. Prohlédl postupně hřbety jednotlivých knih a ověřil si, že ani jedinou nemá zájem číst, podruhé. Vzpomněl si na nového Karáska ze čtvrtéční zasilkové služby, ale neuvěřil, že by ho přestala znechucovat jeho prohlubující se tupost a tak knihu založil do horního dílu a ani ji nerozřezal. Dostal chuť na film Mámení od Sydney Hallmana, kterého teď někde ve městě promítali.

Pak ji zase ztřatil.

18 hodin 30 minut

Když Johnovi poprvé klesla hlava nechtíc z krku na prsa, z nevíteného mikrospeňku ho probudil telefon.

Vylekal ho a musel chvíli zvonit, než byl John schopný chovat se zase nenuceně a poněkud klidně oznámit totožnost.

- To je John Dillinger, prozradil nslepo, - voláte klásku sedm dva třináct šestset osm.
  - Hello Johna, ozvalo se zastřené na druhém konci drátu, Tady je Cat Winefeldová.
  - Hello Cat, řekl John a prstem si přejel dolů po spánku, Počkej mě okemžik, prosím tě. Aniž čekel na souhlas, vstal a u baru si nalil sklenici koňaku, protože hlas v něm vyvolal dokonale protichůdné pocity. Se sklenicí se vrátil k přístroji.
  - Tak už jsem zese tedy. oznámil polohlsem, - když seděl v křesle - Neseš mi nějakou novinu?
  - Nenesu Johna, řekl hlas, - Ty mi přeci musíš něco přinést. Máš se dobře?
  - Mám se tak, že bys mi to ani nevěřila. Zrovna dneska jsem měl úplně fantastickéj den.
  - Tabě se něco povedlo?
  - Povedlo, potvrdil důrazně. Dneska jsem zjistil úterní vlek do Cevres.
  - Jo? podivil se hlas a trochu si odfrkl. - Ty se chystáš do Cevres?
  - Musím tam, rozumíš? V úterý do Cevres, vlastně do Aporita.
  - Myslela jsem si, že mě dneska někam pozveš, řekl hlas. Najednou jsem si to začala myslet.
- Po ulici přejel automobil a rozdrnčel skleničky a průhledná dvířka od domácího baru. Ve sluchátku se to přeměnilo jako vzdálené štěbetání hlasů v obchodním domě.
- Co je, Johna?
  - To mě mrzí, Cat.
  - Ty máš jiný program?
- John si myslel, že hlas neuvidí, kdyby se zatvéřil nešťastně.
- Nemám Cat, řekl bezbarvě.
  - Tak co se děje?
- John se kousl do spodního spánku.
- Víš, já s tím nějak nepočítal. Na večer jsem nepočítal s ničím, tak jsem si po obědě nezdřímnu a teď bych byl úplně k ničemu.
  - Ty sis nezdřímnu.
  - To je dlouhá historie, víš?
  - A vzbopit by ses nemohl.
- Mně se to stalo už víckrát, Cat. Nakonec by nás to oba mrzelo.
- Víš, jak se ke mně chováš, Johna? zeptal se hlas a pro změnu by neviděl, kdyby se John tvěřil protínile.
  - Co ti mám na to říst?
  - Víš jak to chodí, Johna. Víš kolikrát ti ještě zavolám i kdybych chtěla?
  - Nejraději bych si dal pohlevek, vždyť víš, Cat. Musel jsem si to nějak špatně naplánovat.
  - To se ti teda povedlo, Johna. Jestlipak na mě víš, že jsem huse?
  - Cat, já ti zítra nebo tedy někdy ... to ... zavolám, to je kravina, víd? řekl John, když si uvědomil souvislosti.
  - Ano Johna, to je tedy kravina.
  - A ty teď tedy zavěsíš, že ano, Cat?
  - Ano Johna. Poslouchej.

Ve sluchátku se ozvalo cvaknutí, jako kdyby někdo rozšlápl

bobuli ptačího zobu na dlažbě velikého prázdného sálu. John si vzpomněl, že to všechno není pravda, že je připraven a nakonec si přeci jenom zdřímá těsně před tím, než telefon zazvonil a úplně to pustil z hlavy, ale to už bylo jedno, protože Cat Winefeldová svůj telefon neměla a zavolat se jí tedy nikem nedalo. Celé to bylo asi jedno, jestliže se John nebyl ochoten trápit nad situací, na které nebylo možné nic změnit, a to on ochoten nebyl, protože by se v tom případě musel do dvou dnů utrápit.

Dopil sklenici a pokrčil rameny. Napadlo ho, že by nebylo marné natáhnout se teď chvíli na divan a odpočínout si vleže, to je lepší než sedět zbůhdarma v křesle a křivit si páteř. Nemusí si vlastně na dnešní noc stlát postel v ložnici a vůbec si může spoustu vedlejších věcí šikovně ušetřit. Bude odtědka nejméně pět čistých hodin bez spánku, ležet a kromě ležení nic jiného dalšího nedělat.

John Dillinger se chvíli potmě mračil a potom odložil sklenku s úmyslem nechat ji stát na tom místě nejméně do rána a v podstatě až do doby, kdy se mu naskytne nějaká nová důležitá činnost.

Nakonec se v křesle přidušeně rozesmál.

Dne 30. 10. 1987

HERMITLAND



Večírek u Lukáše

Zasláno souběžně redakcím Almanach 1 1/2 a Světa v obrazech. Pozn. red.

## P o s l e d n í   v e č e r   u   D u n a j e

Bylo to v Budapešti, v létě, na ulici Báthori. Nosál říkal, že bychom už konečně mohli jít do toho kina, jak o něm mluvíme čtyři dny, ale my ostatní jsme potřebovali ještě trochu prdnout, než půjdeme večer na Margaretu, tak šel sám a nakonec dopadl stejně poměrně zle.

Přemlouval jsem Klímu, abychom zůstali už v tom prvním "borozě", že nás okradou, ať půjdeme, kam půjdeme, ale Klíma moc neposlouchal a našel na poříčí jeden laciný bufáč plný nějakých Arabů z Jemenu a tam jsme to zapíchli. Lilo se tam slušně, jen k večeru chtěl jednoho po druhém zabít pokérováný cikán od vedlejšího stolu, protože Loudová byla bez a dvakrát se podívala tím směrem, jestli je venku ještě denní světlo. Klíma navrhoval, abychom ji tam nechali a zdejchli se do bezpečí alespoň sami, ale já raději počkal, až ten chlap ztvrdne a usne v talíři od uzeného. Valášek už byl jako bomba, takže se cestou do nonstopu ztratil a já ho viděl příště až v únoru v Praze na Národní třídě. Ještě jsme chvíli tlačili na nábreží, ale jak jsme se ocitli na druhém břehu řeky, už si moc nepamatují, jenom nějaké dopravní potíže, které způsobila Loudová na mostě uprostřed vozovky.

Budili jsme se jenom ve třech, zabalení do jakéhosi cizího stanu ve stráni pod sochou, o které Klíma říkal, že je to Kalvín. Na Margaretin ostrov jsme se dostali až v poledne a koupali se tam ve fontáně a potom jsme se ještě zkoušeli lehce přicmrdnout vínem \* Metro-Skála-Áruhás, než bylo jasné, že už nikdo nedorazí a já se rozhodl odjet přes Rumunsko už tehdy a sám a nečekat u Parlamentu na Poubovou, která stejně neslíbila nic určité, protože byla v háku a nikdo nemohl předem odhadnout, co vykoumá. Klíma s Loudovou byli trochu nasraný, že jim tam nenechám žádný peníze, ale mně to tolik nevadilo, protože museli vědět, že si je kvůli nim netisknu.

Nosála jsem už také do konce léta neviděl.

Se soudružským pozdravem MuDr. Oscar Ryba

R A D E K      Š P I R H A N Z L

S E C E S E

V jeho očích byli hudebníci. Jmenoval se Cumploch. Zabýval se obchodem. Ale pěkně popořádku.

- 1974 - potkal na Zbirohu upíra. Ten ho chtěl vysát, ale Cumploch mu utekl.
- 1975 - nadával ve škole na vládu.
- 1975 - nepřijetí na stavební průmyslovku.
- 1981 - dal matce pěstí. Od té doby je mezi ním a matkou válka. Na druhé straně se podle CUMPLOCHOVÝCH slov s ním chce matka vyspat.
- 1983 - potkal na Markétě pohřební vůz s otevřenou rakví básníka Seiferta. Podle Cumplochova mínění byl řidič určitě upír.
- 1984 - vypadl z okna sanatoria v Bohnicích na hlavu.

Cumploch je křípl. Je tudíž v invalidním důchodu. Měsíčně pobírá 900,- Kčs, což mu vystačí na dva dny.

Výdaje : Činže : Kčs 200,-  
čaj Klub : Kčs 50,-  
cukr Krystal : Kčs 50,-  
polévky v sáčku : Kčs 60,-

---

Celkem : Kčs 360,-

Zbytek Cumploch rozdává nebo propije. Pak následují dny půstů.

V poslední době Cumploch prodal :

Rádio /pův. cena Kčs 2000,-/ za Kčs 50,-  
bundu /pův. cena Kčs 1700,-/ za Kčs 500,-  
kravatu americkou /pův. 8 4,-/ za Kčs 35,-  
sako /z anglické látky, šité v Rakousku/ za Kčs 10,-

Cumploch je zdatný obchodník.

Když už Cumplochovi zbyly doma jen roztrhané jeansy RIFLE a americké plavky, snažil se to vyměnit za pecen chleba, ale marně. Z toho důvodu si lehl na ulici před Národním divadlem.

Cumplochova matka, pakliže jej nenabádá k pohlavnímu styku, domlouvá s doktorem Škálou a kapitánem Bendou, jak dostat Cumplocha do léčebny, kde by mu byla provedena lobotomie.

Cumploch by, kdyby byl ženská, vydělal 2 000 000,- ročně. Takhle, jako muž, by na Západě vydělal za striptýz a porno.

--- --- ---

Když přišel Báci-Báci k "Pošetilosti", seděli zde již u prvního stolu galérky Hosteska, Potr Kujon, Cumploch a další.

Jakmile si Báci-Báci sedl, přišel vrchní a řekl Báci-Báci, aby odešel. Báci-Báci, nevěda, proč by odešel, řekl vrchnímu, že neodejde. Vrchtní začal tahat Báci-Báci za svetr, cloumat jím, a křičet, ať Báci-Báci odejde nebo ať zavolá policii nebo ať se s ním jde někam jinam poprat, kde čekali vrchního kolegové. Báci-Báci odpověděl, že setrvá na místě, což číšníka rozzlobilo a začal cloumat Báci-Báci stále víc, až jej shodil ze

židle, nepřestával vykřikovat, ať Báci-Báci odejde nebo ať zavolá policii nebo ať se s ním jde někam poprat.

Během celého výstupu, který trval asi tři minuty, se Báci-Báci nebránil a odpovídal, že nepodejde, že nezavolá policii, ani se s vrchním nebude prát.

Vrchní se unavil, odreagoval, dal Báci-Báci pětiminutové ultimátum na odchod a odkvačil kasírovat.

--- --- ---

Parta se vydala na party k Malé Smrti. Večírek neměl moc dobrou atmosféru, jelikož Hosteska a Báci-Báci ukradli kompotované borůvky, na což jim Malá Smrt přišla, plechovku jim odebrala a nadávala Báci-Báci něco do idiotů. Neměl to ten večer Báci-Báci vůbec lehké.

Ve středně velké, přepychově zařízené místnosti seděli po křeslech a gaučích Cumploch, Salonní kritik, Báci-Báci, Hosteska a Malá Smrt. Jen Potr Kujón seděl na zemi a bubnoval v extázi do polštářů.

Salonní kritik, Kujón a Cumploch vytáhli karty a začali hrát mariáš. Báci-Báci si četl jeden z obscénních časopisů, kterými byl byt přeplněn. Válely se všude, po skříních, křeslech, ba i v kuchyni na sporáku bylo několik ohořelých výtisků.

Hosteska řekla, že jí bolí hlava a že si půjde lehnout. Mladá Smrt šla za ní a zeptala se, zda-li si k ní může lehnout.

Ve 22:30 přijel z biografu Mickey a Cumploch začal roztačet kola svých perversních erotických historek. Podnět k tomu dal Báci-Báci, když jej požádal, aby vyprávěl o své německé přítelkyni.

-Já nechci, odvětil Cumploch, vyprávěj něco ty, co já ze sebe pořád budu dělat kašpara.

-No pověz nám, jak to bylo s Dádou, Báci-Báci, přidal se Kujón.

-A jak to bylo s tou akrobatkou, co mi vyprávěl Salonní kritik, přidala se Hosteska.

-Jo, jak to bylo, přisadil si Salonní kritik.

Neměl to ten večer Báci-Báci vůbec lehké.

-Pořád zhasínal, pokračoval Salonní kritik, a chtěl se líbat. Neustále vytvářel přirozený situace pro to, aby mohl zhasnout a já jsem se chtěl bavit a zatím byly slyšet jen nějaký zvuky. Tak jsem rozsvítil a on začal vytvářet přirozený situace pro to, aby mohl zhasnout. Na, na, na, na, na, na. Bum, a bylo zhasnuto.

Všichni se smáli.

Báci-Báci se nesmál.

-Tak já vám řeknu, jak to bylo s Markétou Holoubkovou, ozval se po chvíli Báci-Báci, to Salonní kritik jí vzal kozu do huby a Holoubková řekla: "Nezdá se ti to takový laciný?".

Všichni se smáli.

Salonní kritik se nesmál.

-Pokračuj, řekl Mickey.

-Já už to dál nevím, odvětil Báci-Báci.

-No, já jsem jí to vystříkal na břicho a za půl minuty jsem usnul, dokončil myšlenku Mickey.

Všichni se smáli.

Salonní kritik se nesmál.

-Tak já vám to teda řeknu, ozval se Cumploch, dělali jsme ruskou trojku - to znamená dva kluci a jedna holka. To jsem seděl v jednom podniku a tam jsem potkal jednoho svého kámoše Koblihu. Sbalili jsme jednu holku a jeli ke mně.

Doma řekl Kobliha tý holce : "Svlíkní se !". Ona to udělala a pak jsme jí to dělali já do huby, Kobliha normálně. Pak jsem jí to dělal normálně já a Kobliha mi ho chtěl fouknout do zadku. To jsem mu zakázal.

U nás se děly věci. Dva na zemi, dva na posteli, dva v předstíni, dva na záchodě, dva na polici, dva ve skříni, jeden visel na lustru. Já měl na sobě dívčí kalhotky, holka moje slipy. Přišli policajti a ptali se : "Jste normální ?". Hasiči k nám lezli oknem. U nás se děly věci.

-Já ti řeknu, Hostesko, co je tvůj sen.

-Ne.

-Povídej, Cumplochu, pobízeli Mickey.

-Tak to řekni, pobízeli Báci-Báci.

-Velkej podnik, kde choděj sto devadesát centimetrů vysoký číšníci, mají takovej dle hrudník a na krku červenej motýlek s bílejma puntíkama. Pojedem spolu do Rakouska, já budu ve Vídni do podniku pro chlapy, ty pro ženský. Tak co, ujednáno ?

-Ujednáno.

-Helejte se, děte si povídat vedle !, řekl Fotr Kujón, který se díval na detektivku.

-Jo, když jsem to dělal s Liz, tak vona měla křeče v břiše, možná, že jsem ji napustil.

-Víš, Cumplochu, že máte s Kujónem stejnou milenku ?, zeptal se Báci-Báci.

-Vím a má s ní dítě.

Fotr Kujón zesílil hlasitist televizoru.

Cumploch zesílil hlas :

-A Ivanu Hanouskovou, tu jsem taky napustil.

-Cože jsi ?, zpozorněl Fotr Kujón.

-Napustil.

-Jo, napustil, hm.

-Já vim, co má ženský rádi, pokračoval Cumploch a najednou se zarazil.

-Co ?, ptal se Salónní kritik.

-Ále, odpověděl Cumploch, velký cojones. Jo a taky velkej tlustej penis a jinak může bejt šerednej jak čert, doplnil Cumploch.

-Máš velkej penis, Báci-Báci, zeptal se Cumploch po kratší pauze.

Báci-Báci pokrčil rameny.

-On má penis jako já, řekl Salónní kritik.

-Už toho nechte, kárala pohoršeně Hosteska.

-Říká: "Už toho nechte" a zatím špicuje uši, že mám pravdu ?, poznamenal Salónní kritik.

-No jasně - velkej, silnej a jinak může bejt šerednej jako čert.

-Copak jsme malý děti, abychom si nemohli povídat o sexu ?, řekl Cumploch, uklíďte si hračky, děti, zhasnout a spát. Už jsme sakra dospělí, tak se můžem bavit i o tomhle, ne ?

-Hele, Báci-Báci, tak už pudem, řekl Mickey.

-Jo, jo, hned.

V bytě zůstal pouze Salónní kritik se Smrtí.

-To byl teda povedenej mejdan, povídá Cumploch v tramvaji.

Každýmu nalila půl deci čaje a dost. Tak když dělám mejdan, tak jako hostitel koupimnáky flásky. To u mě bude jinačí flám, Já až budu brát, nakoupím náky pití a zboříme se. Přijdeš, Kujóne ?

-Jasně.

-A vo tom sexu taky, copak jsme malý děti, abychom si o tom nemohli povídat.

Na Palmovce se přátelé rozcházejí. Cumploch odjíždí Na Petynku do svého kutlochu. Fotr Kujón s Hosteskou jedou na sme-

tiště. Báci-Báci s Mickeym jedou na konečnou.

--- --- ---

Ožralá lesba spala v kuchyni na kavalci přikrytá Pionýrskou stezkou.

Ostatní se dívali na film "Byt se žlutým kobercem" a strašili Cumplocha vyprávěním o krvavých scénách, které uvidí. Během filmu přišel Akademik. Cumploch prosil:

-Vypni to, Báci-Báci, přeci se na to nebudem dívat, a přitom pozorně sledoval děj pochmurného filmu.

Po skončení filmu se Cumploch bál jít na záchod a nutil Báci-Báci, aby jej doprovodil. Když se oba vrátili, řekl Báci-báci :

-Tak se budeme dívat na ten film.

-Na jakej ?, ptal se Cumploch.

-"Byt se žlutým kobrcem".

-Dyt ten jsme tedko viděli.

-Ale ne, Cumplochu, to se ti něco zdálo, teď ses probudil.

-No fakt, řekla Hosteska, dívali jsme se na písničky a ty jsi celou dobu spal.

-To sem teda asi opravdu blázen. Helejte, nechte toho, já se bojím, já sem potkal ve čtyřiasedmdesátym na Zbirohu upíra.

-No a co bylo ?

-Chtěl mě vysát, ale já sem mu utekl.

-Cumplochu, nevymejšej si, řekla Hosteska.

-Já si nevymejšlím, tak se tam pojedem, podívat.

-A jak vypadal ten upír ?, ptal se Kujón.

-Byl celej v černym, měl dlouhej plášť, fosforeskující zeleněj obličej a hubu voď krve. Byl schovanej za sloupem a když sem šel kolem po ulici, vyskočil a s otevřenou hubou se na mě vrhl. Po urputném boji sem se vymanil z jeho drápů a uprchl do lesů.

Po chvilce Cumploch pokračoval :

-A když byl pohřeb Seiferta, tak byl na Markétě vystavenej, já sem tam byl a ten řidič, co ho vezl, ten byl taky upír.

-To bylo v kterém roce ?, zeptal se Kujón.

-Ve třiaosmdesátym.

-Aha.

--- --- ---

Na plese ukradl Cumploch několik poloprázdných lahví a odnesl je na čestnou lož, kde již na něj čekala Hosteska a Báci-Báci. Po první sklence se obrátil k Báci-Báci :

-Otec mluvil s tvojí matkou ?

Báci-Báci přitakal.

-Co jí říkal ?

-Zval ji do Rakouska. A chválil její kultivovaný a pragmatický projev. Moc si prý rozuměli.

-Jak vypadá tvoje matka ?

-Dobře.

-Je tlustá ?

-Trochu.

-Má velký zadek ?

-Má.

-To je dobře, to se otcovi líbí. Ožení se s tvojí matkou !

-To nejde. Matka už je vdaná.

-To nevadí. Tak já jí vyřídím vízum, ona za ním přijede do Rakouska, otec jí vošuká, koupí jí nějaký věci a pošle jí zpátky. Co ty na to ?

Po několika dalších skleničkách Cumploch vstal, obličej stažený do groteskní grimasy, počal rozhazovat rukama a naklánět

se nad zábradlí. Hulákal na celý sál :  
-Já jsem ministr zdravotnictví a celé zdravotnictví zre-  
organizuju. Všichni budou žít na hromádách, v kutloších,  
kouřit marihuanu, píchat si LSD, pít, souložit a sledovat  
striptýz. A LSD se bude dávat už malejm holčičkám v mateř-  
ské školce, aby si děvčata zvykla na to, co je v životě čeká.

--- --- ---

Když všichni dorazili k Mladé Smrti, byli mile překvape-  
ni, jelikož bylo připraveno plno chlebiček a dortů. Přátelé  
vše rychle snědli a pak srdečně poblahopřáli Hostesce k na-  
rozeninám.

V bytě byli již tři Hostesčini spolužáci, kteří celý ve-  
čer mlčeli a také brzy, mlčky odešli.

V kuchyni seděl Salonní kritik, Hosteska, Báci-Báci a Mla-  
dá Smrt. V pokoji si Fotr Kujon s ostatními pustil televizi.

-Řekni nám, jaký máš srdce, Hostesko, ptal se Salonní kritik.

-Já nevím.

-Jaký máš srdce ty, Báci-Báci ?

-Bolavý, odpověděl smutně Báci-Báci.

-Jak se zatvářil, viděli ste to ?

-Řekni nám to ještě jednou, poprosila Hosteska, jaký máš srd-  
ce ?

-Bolavý.

-To není vono, eště jednou - jaký máš srdce ?

-Bolavý.

-No to bylo správně, smál se Salonní kritik s Hosteskou.

-Jaký máš srdce ty ?, otočil se Salonní kritik ke Smrti.

-Já nevím, dobrý.

-To je obyčejný.

-No tak zlatý.

do místnosti vešel jeden Hostesčín spolužák a s tvrdým vý-  
razem ve tváři hrubě požadoval :

-Máte tady kafe ?

-Ne, řekla Smrt.

-Tak čaj.

-Je tamhle na kredenci.

-Děkuju, řekl drsně spolužák, postavil vodu nad hořák a s tvr-  
dým výrazem ve tváři odešel z kuchyně.

-Víte, co je to dábel ?, pokračoval v přerušené debatě katolík  
Salonní kritik.

-Ne.

-První odpůrce.

-dá je druhý - takže druhý odpůrce, řekla Hosteska.

-Ne, řekl Báci-Báci, druhý zvon.

-To víš, že jo, druhý zvon, já vám příště zase něco zajímavé-  
ho řeknu, zlobil se Salonní kritik.

TS na Fanánkové svatbě /14.11.1987/

fotoreportáž M. Korbela







/Původní rozhovor pro Almanach 1 1/2. Zachyceno na staré kovárně koncem října 1987 /.

Pane Čistický, kdo jste ?

Kdo jsem ? Zpěvák TS a příležitostný drummer. Jinak příšernej krmelec, nevěšte mi ani slovo.

Já vám tedy nevěřím. Znamená to, že mluvíte pravdu ?

No, jsem z hloubi duše přesvědčen, že v opravdu vážných věcech jsem schoppen krmelec odbourat a chovat se jako... ..normální člověk.

Čím jsou pro vás TS ?

Jediná hudební realizace, byť z hlediska bubeníka máličko nedostačující.

Tzn., že nejste spokojen se svou rolí popularizátora, zpěváka a tanečníka ?

Ne, z téhle stránky jsem spokojen úplně.

Jenže zkrátka už čtyři roky si hraju sám doma na bicí a muzika TS je mi natolik blízká, že bych se k ní chtěl přidat i instrumentálně.

Proč se budete dít, když to zahraje PH z fleku ?

...tisíce a milióny slov...

Víte o tom, že jste občas dost výbušná povaha ?

Myslím si, že tohleto je decentně řečeno na mý tupý negativní vlastnosti, kterých je 90 %.

Necítíte v sobě ten rozpor lítosti a sebeuspokojení ?

Já...je to všechno z pozice TS, jelikož skutečně produkuje muziku, která je mi



nejvíce blízká a žádný jiný muzikanty pro tuhleto lahodu neseženu. Uznávám, že pro TS bych mohl dělat mnohem víc... ..Ale, jak jsem řekl, TS jdou do současného ideálu rockový kapely...

Proč ?

Protože sám jsem poslouchal první vlnu punku a nový vlny-Clash, Sex Pistols, U.K. Subs, Patti Smith, Jam, atd., jež ve mně nechaly obrovský následky a neuvěřitelný.... /?/

Na těchto základech jsem si utřídil svůj hudební názor a žádná jiná kapela v Praze, než TS, mi tohle nemůže dát.

Nemám sílu zakládat vlastní kapelu a dva roky dít, když TS jsou na tom stupni vývoje, kdy to začíná být luxus a paráda.

Vzory ?

V hudební sféře: Clash, Siouxsie, PIL. Můj životní vzor je moje matka.

Plány do budoucna ?

Všechna síla vložená do TS. Později realizace na bicí.

Plány mimo muziku ?

Dodělat střední školu, udělat pedagogickou fakultu a pak uvažovat dál.

Vzkaz pro čtenáře Almanachu ?

Roznášet slávu TS, nejen jako hudebního tělesa, ale i jako lidí literárně a jinak činných, aby se lidi dověděli, že v TS se věci hejbou ...na všech frontách.

Děkuji za rozhovor.



# HOŠI OD PIVNÍ ŘEKY

Sepsáno ku slávě českého  
přivovarnictví .

## Kapitola I.

Až do čtvrtka 12.března žili Vilík a Jirka takovým normálním vysokoškolským životem. Škola, učení, sem tam nějaká ta kniha, první nesmělé pohledy na dívky a vzrušující koncerty přední pražské skupiny "Libý Květoň".

Až tedy do čtvrtka do večera. A v pátek 13.března to začalo. Odjel jako obvykle s uzdami na víkend do přírody. Mínili také na chvíli navštívit Milk party, pořádané Libým Květoněm v místech, kde se budou v sobotu vyskytovat.

"Na party si dám tentokrát litr plnotučného", děl Vilík.

"Caramba! Jen abys to nepřehnal" na to Jiřík.

"Neboj, dám si pozor".

Za této družné zábavy dojeli v určené místo. Přespali v nedalekém hvozdě. V sobotu přes den pobýli v lese nad kotlíkem čaje z šišek a jehličí. Takto posílnění vyrazili večer na party.

"Tak nevím, jestli jsme udělali dobře, přeci jenom je sobota čtrnáctého", obával se Vilík.

"Ale vždyť tam budou jenom kamarádi".

"Tak jo".

Netušili, že toto Milk party je strhne do víru opravdu nevšedních událostí.

Byl takový tajuplný večer s předzvěstí jara. Pravda, předzvěst v něm ~~byl~~ byla, ale ne jara.

Jen, co vstoupili do sálu, ucítili odporný zápach tabákového kouře. Rozhlédli se po sále a hned ho uviděli. V koutě seděl vskutku podivný mladík. Na sobě měl koženou bundu s cvoky, na ní divné nápisy. Strakaté kalhoty, hlavu podivně rozcuchanou a barevnou, na klopě odznaky s kapelami a jednou velkou Dean Reed not dead.

Chlapci zajásali, neboť již od mládí byl východoněmecký kovboj jejich vzorem. Okamžitě si k němu šli sednout.

"Ahoj, kamaráde, máš tu volno?"

"Fuck oof", vykřikl, což chlapci považovali za povel k sednutí.

"Napi se, trempíku", řekl mladík, podáváje Vilíkovi sklenici s mlékem.

"Děkuji", s potěšením přijal Vilík. Dlouze se napil. Mléko v ústech divně pálilo a vůně byla jiná.

"Není to mléko zkažené?"

"Si piš, že není. Copak si nikdy nepil medvědí mlíko?"

"Bohužel ne. Pokud vím, medvědi se u nás nevyskytují".

"Bože, to je vůl".

Vilík se chtěl ohradit, ale hlava se mu začala divně motat, ale přesto mu bylo o poznání lépe.

Jiřík mezitím také ochutnal a v zápětí usnul pod stolem. Zbytek večera byl pod rouškou příjemné mlhy a chlapci si nic nepamatují. Ráno se probudili v chatě poblíž vesnice.

" Á, kotlíci se už probrali".

Poznali onoho mladíka.

" Ahoj, nám je ale zle"!

" Tak se napíte mlíka".

Chlapci se dlouze napili.

" Už je to dobrý". " No tak". " Rádi bychom se představili"-Já jsem Vilík a to je Jirka". "Těší mě, já jsem Rikitan", děl mladík.

"Ale teď už musíme domů". "Dobře, ještě se uvidíme". "Tak ahoj v Praze". "Čágo".

Když jeli domů vlakem, uvažovali o onom setkání a zjistili, že ten mladík nebyl tak špatný a mléko bylo přímo vynikající.

V pondělí po škole na ně čekal.

"Čágo". "Jé, ahoj Rikitane!"

"Tak co, ještě vás baví takhle žít?" "No, nevíme". "Pojďte se mnou, trempíci"!

Rikitan je odvedl do malé chatky v Tróji.

" To je naše klubovna", řekl Rikitan. Vešli dovnitř. Uprostřed byl velký sud a okolo asi deset mladíků, podobných Rikitánovi.

"To jsou oni", představil Rikitan hochy.

" Čágo", zaznělo sborově.

"Čágo", přitvrdili chlapci.

" Pojďte a načepujte si". "Co to je?", zeptal se Jiřík. "Přece pivečko".

" Proboha, před ním nás vždy Kid varoval", zděsili se chlapci.

" Kdo je to Kid?", zeptal se ostře Rikitan. "Náš starší kamarád".

" Tak s těmahle kamarácoftama je konec. Nejdřív ochutnejte a potom mluvte".

Chlapci ochutnali a hned pocítili onu lahodu na patře, která se všeobecně nazývá slina.

" Tý vado, vždyť je to výborný, Kid lhal". "Se ví, dejte si ještě".

Chlapci okamžitě svolili. Když se pak po čtyřech dnech probudili, bylo jim skvěle. Zjistili, že se jim v koutku úst houpá cigareta.

Usmáli se na sebe.

" Tak, stáváte se kandidáty Hochů od pívání řeky", pravil Rikitan.

" Teď jděte domů, je přeci jenom už pátek".

" Probůh, dnes máme předtermín!".

" Pr, pánové, takhle byste to nikam nedotáhli"!

" My se polepšíme", překotně slíbili chlapci. "Čágo".

Cestou domů si svatosvatě slíbili, že se stanou pravými Hochy od pивní řeky.

Rikitan jim pak předal úkoly třinácti Bobříků a sepsanou historii klubu.

Pro potěchu čtenářovu uvedu zde zkrácenou historii a pár úkolů z třinácti Bobříků.

## Kapitola II.

Vše začíná těsně po vzniku ČSR v roce 1918.

Do rodné Prahy se vrací vysloužilý námořník Jan Kupec.

Foto



Po otci zdědil velkou sodovkárnu na Smíchově. Podnik prosperoval a žilo se jakž takž. Bohužel do té doby než se začala ke slovu hlásit citují: "Ta Svojsíkova verbež" / zakladatel scoutingu u nás/. A to už vůbec nemluvím o těch zrůdách /myšleno tím Tyrš a jeho opeřenci/.

Jan Kupec byl do hloubi duše pobouřen scoutskou onanií v přírodě a sokolím hunťováním těla. To vše ho velice odpuzovalo. Snad proto se rozhodl, že založí spolek mládeže dle svých představ. Vyvěsil po Praze plakáty a čekal.

Nejprve se přihlásili ti, kteří mysleli, že Kupec zakládá skoautský oddíl. Citují: "Dostali co proto, chamraď".

V pátek 23. března 1930 se objevila u Kupce asi dvacetičlenná skupina značně oteklých a retka kouřících mladíků. Kupec zajásal a hned s chlapci založil klub "Tabáková režie".

Klub zprvu prováděl pouze málo organizované výpady na skautské klubovny a výletní tábory.

Podle Kupcových zápisků, byly to výpady velmi úspěšné.

Po zruinování asi dvanácti pražských tělocvičen a asi sedmdesáti pražských sokolů, začala se do akcí Tabákové režie drze vměšovat policie.

Od té doby se Tabáková režie stáhla do ilegality. V ní začala však s horečnou aktivitou i agitací.

Tabáková režie se začala scházet u milé paní hostinské Obermayerové, kdesi v Přední Chuchli.

Foto na příští straně



*Langhans*

PRAGUE

Do roku 1935 se klub rozrostl asi na stopadesát aktivních členů. Za tu dobu si hoši tak navykli na pivečko a šnaps, že to Kupce dojalo k slzám.

Citují: "Ještě to stou mládeží není tak špatné".

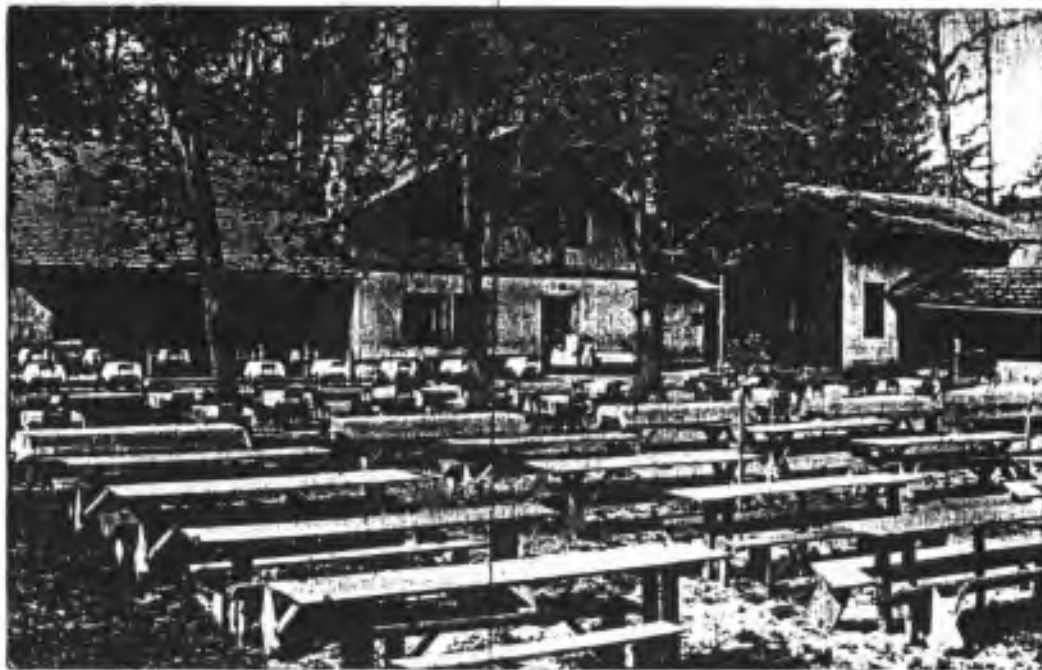
Na výroční schůzi "5 let Tabákové režie" se dostavilo už asi dvěstědvacet platících členů různých věkových kategorií.

V úvodním slovu páně Kupcově se znovu musel rozčílit nad ubohou a tupou utopií scoutingu a především spisovatele J. Foglara. Na konci projevu podal Kupec návrh, aby byl klub přejmenován na "Hoši od pívání řeky".

Návrh byl jednomyslně přijat a na oslavu nového klubu bylo spáleno cca 50 prvovýtísků Hochů od bobří řeky.

To vše se odehrálo ve výletní restauraci Rudolfov, která se zdála Kupcovi nejvhodnější.

Viz foto



Po dvou dnech zesinalý hostinský Lípa podal Kupcovi účet:

~~žádná~~ 1120 piv 10°

1052 viržinek zn Veselý a spol.

970 velkých griotek

131 l vína bílého

Po srovnání účtu se Kupec s mírně naladěnými hochy odebral ku Praze.

Policie se marně snažila vyhmátnout tento velkolepý klub.

Cituji: "Není nad perfektní organizaci".

Bohužel úderem druhé světové války t.j. v r. 1939, kdy byl Kupec z nepochopitelných důvodů zatčen se klub, čítající již přes 350 členů, rozpadá.

Kronika Hochů od pивní řeky je nalezena až v r. 1981 pravnukem Jana Kupce, Tomášem Kupcem, nám známým Rikitanem.

Kronikou je tento přímo nadšen a okamžitě znovu zakládá klub.

Rozhodl se, že začne s agitací v řadách VŠ, které se mu zdály nejvíce ideologicky zpochybené. Viz náš příběh o tupých chlapcích Vilíkovi a Jiříkovi.

A nyní na ukázkou 2 úkoly ze série třinácti Bobříků klubu Hochů od pивní řeky:

Bobřík mrštnosti:

Má žlutou barvu. Lovec ho získá tím, že přijde do ranní občerstvovací stanice U Kalendů a vybere si nejzápornější typ, který v hostinci sedí. Připlíží se k němu a se slovy "Čau vopičáku" tísne typovi cigaretu o čelo. /V případě, že lovec je nekuřák, použije libovolnou barvu, kteroužto zasviní oděv, hlavu ap. / Zda-li dokáže mrštně zmizet, získává prvního bobříka.

Bobřík záchrany:

Má černý kožích. Lovec je povinen vybrat si jednoho ubožáka ze své domácí hospůdky a týden mu vydatně pomáhat finančně, starším oděvem z domova, úklidem v bytě ap.

Pozn.

Barevné hlavy punků jsou trapnou napodobeninou původního barevného označení ulovených bobříků Hochů od pивní řeky.

TS

Ztratil jsem hračky

Ztratil jsem hračky  
když jsem šel z tahu  
ztratil jsem hračky  
a teď v tom plavu  
jak jsem mohl tušit  
že se tak zklamám ?  
mám z toho celou  
zmatenou hlavu

ztratil jsem ztratil jsem ztratil jsem iluze  
no to je no to je strašlivě špatný  
k čemu jsou k čemu jsou k čemu jsou peníze ?  
iluze ty nejsou jak lahve vratný - aoh !

Ztratil jsem hračky  
teď nemám na nový  
co budu dělat  
kdo mi to poví ?  
Zajdu do baru  
kde jsem pil včera  
a tam mi poví  
má milá Věra :

Ztratil jsi....

Pistole

Medgyes sziget három kerpéles  
sonák üget keret Budapest  
szeres edgyes Deli-pu  
Feket Sandor-förfi uj !

Y ! Kerem tereküre !

ü tvi kozok yte ferfilak  
shankin langos mekter ervelak  
kezsom zarva vilagos  
rockozs rollom pankolos - Y ! Kerem tereküre !

Edgyem Kossuth tudom Kovaros  
langely faktor örfi Nagymaros  
Stefan Vicious oharom  
Pistolom e pankolom - Y ! Kerem tereküre !

Lou Fanánek Hagen

Metalice

Prázdný pivo,prázdný necky  
stará ženská,starý kecky  
od toho pryč utíkám  
k malešickéjm zahradám

Tupá hlava,těžký nohy  
k alkoholu silný vlohy  
bůra v kapse nacházím  
v marasmu se potácím

Malešice Počernice Metalice Pankovice

Tvrdá hudba,tvrdej chlap  
z melounový masky chlاد  
punkrocková Bukurešt  
metalová Budapešt

Tupá hlava,těžký nohy  
k alkoholu silný vlohy  
bůra v kapse nacházím  
od metalu odcházím

Malešice Počernice Metalice Pankovice



H O L L Y W O O D   1 9 8 7



Pane Vondráček, máte z TS nějaký osobní prospěch ?

Jsou určitý věci, o kterých bych se dost nerad zminoval, a tahle patří mezi ně.

Proč ?

To snad nemyslíte vážně. Na tuhle otázku jsem už jednou odpověděl.

Chci dodat, že existence v TS mě dostala na dno téhle společnosti, k naprostému pošlapání mých práv, připadám si tady jako krysa.

A když vás tak zajímají otázky prospěchu: kdybych měl prospěch, neprodával bych krabičky.

Takže asi pak prodám Koněva A BUDE TO.

Takže si připadáte v TS trochu nesvůj ?

.../ticho/...

Jokud bych si v TS připadal nesvůj, pak by mě nedokázali dohnat do takového morálního bahna, v jakém jsem.

Proč se mě nezeptáte na cíle mého snažení v TS, tudíž na věci, které by mohly zajímat nejenom vás, ale i všechny příznivce, této svým způsobem....skupiny ?

Nechcete si otázky klást sám ?

Ne, mám jen tušení, že se mi pokoušíte rafinovaně pokládány otázkami zatemnit cíl a směr celkového ideologického působení TS na lidové masy.

Váco by se váš tisk něčeho bál...

Co vlastně chcete říct ?

....To kdybych já věděl.

O tom by se dalo mluvit dost ze široka, ale já mám ty kluky strašně rád...

Který ?

Proboha přece TS, ne ?  
Strašně si s nima chci hrát.

Máte nějaký spěch ?

Nam bych se hnál...Pro spěch ?

Takže jste spokojen ?

To je úplně bezpředmětná otázka.

Že mám rychle pivo, nebo že mi jel autobus, ale se svým životem ? To snad ne, ukažte mi spokojeného člověka.

Já se vlastně mezi spokojené lidi ani nepočítám, takže asi nejsem.

A co dál ?

Zkusit nějak žít a věřit tomu, co dělám.

Jak žijete, co děláte? A když, tak dobře ?

1. Vrámcí svých možností, takže asi ne dobře.

2. Asi bych měl žít jinak, než žiju, ale veškeré mé konání je ovlivněno přítomností v TS.

Tzn., že TS podřizujete všechno?

Asi konečně budu muset přiznat, že jo.

Není to sebechvála ?

Naopak.

O co vám jde ?

To už tady jednou bylo.

To nevadí.

Asi jde o to, že člověk nemůže žít jen tím, co se od něj čeká, ale i tím, ...čím ?

Ale hlavně myslím, že tím " čím ".

Vaše vzory ?

...ticho...

Poradte mi, nevím. Nemám vzory a nemám proč a nač...

Co vás v poslední době potěšilo ?

Série koncertů TS.

Naštvalo ?

Já jsem na mrtvici, pořád, ale nejsou to věci TS, ale běžného života...

Plány do budoucna ?

Hlavně chci do budoucna udělat kytarový syntetizér a tím obohatit zvuk TS.

Plány mimo kapelu ?

Vše se vším souvisí, chtěl bych zůstat stejný blázen jaký jsem.

Děkuji za rozhovor.

Pozn.red. : Během koncertu v Nové vsi u Kolína, v sobotu 7.11. 1987, kytarista zvaný Vondráček opustil skupinu TS.



## Divný stavy

Venku už zas pěkně leje to já nemám rád  
začnou se mi klížit oči a chce se mi spát  
doma pořád nikdo není a telefon nejde  
já se z toho můžu zjevit- kdy mě tohle přejde ?

Už to na mě zase leze-  
zalezu si do postele ty můj divný stavy  
už to na mě zase leze- a pustím to z hlavy  
zalezu si pod peřinu a začnu si hrát já se zblázním snad

Venku je zas hrozný vedro to já nemám rád  
připadám si unavenej a chce se mi spát  
všechny ženský Na kovárně s kamarády pijou  
já už si jí asi šlehnu- já chci taky milou

Už to na mě zase leze-  
zalezu si do postele ty můj divný stavy  
už to na mě zase leze a pustím to z hlavy  
zalezu si pod peřinu já se zblázním snad  
a začnu si hrát...

## Drutěva

Hrajou si na lásku - Drutěva Drutěva  
ve strachuz nudy - Drutěva Drutěva  
dělají lásku  
ve strachu z nudy  
píší si dopisy  
ve strachu z nudy  
nemají co by si  
ve strachu z nudy

střílej po sobě  
ve strachu z nudy  
nemaj se hledaj se  
ve strachu z nudy  
sbíraj peníze  
ve strachu z nudy  
stejně jednou umřou  
ve strachu z nudy

Z literární předzůstalosti Františka S., díl II.

/ Vybral a sestavil František S. /



František S.

K O N E C   O B R A   / Ale ne smrt /





Věnuji sobě

## Díl I. Rozuzlení

Cvičení mravenci začali přerývaně pištět Ódu na blbost. Cézar navyklým způsobem zvonek vypnul a přešel na oplátku pohledem po růžovém optosenzoru na kraji mixážního pultu.

Mohutné karmínovaně polstrované dveře z kančích pilin se neslyšně rozvlnily a dovnitř vplula Sandra, jako vždycky na vteřinu přesně o půl hodiny později.

-Ahoj, krávo, jdeš pozdě.

-Čau, Cukrouši. Jestli vo tom nevíš, ženy musej chodit pozdě, aby vypadaly vzácný..., odtušila pohotově zpěvačka.

Vypadala skvěle, ostatně jako vždycky. Jen škoda, že byla tak hnusná. Na diskotékovou královnu se to přece jen nehodilo. A ona BYLA ta pravá královna.

Byla Krásná. Někteří mládenci se jí v dopisech svěřovali, že při poslechu jejího zpěvu mívají nekontrolovatelný výtok.

Vlasy měla upraveny do slavného účesu "á la Sandra", který žádný jiný kadeřník neuměl napodobit, ani ten její. Saty jí tvořilo třiačtyřicet tisíc ochočených cyklicky obíhajících stříbrošedých mušek, takže neustále měnily barvu, čímž nechávaly přirozeně vyniknout zrudným křivkám jejího těla.

-Tak pojď, ty svině, vršky a středky už mám hotový, chyběj jen spodky.

Nato Sandra hbitě rozehnala mušky a strhla tmavě rudé kalhotky. Ohnula se přes židli.

Studiem se rázem zableskl pověstný Cézarův pyj a bez váhání našel svůj cíl.

Sandra vzkřikla vzrušením. Tělem jí projelo milión třpytivých projektilů.

Byla bez sebe, jenže to už Cézar po 32 notoricky známých pohybech schovával svoji ozdobu do ošoupaných levišek.

Dívce se v tváři objevil onen známý romanticko-perverzní výraz, který tak milovala stáda lidí na celém světě.

Vše bylo připraveno k natáčení.

Cézar si sedl za mixpult. Sandra byla hned vzpružena před sklo. Automat před ní upravil mikrofon. Na uši jí zaklapla sluchátka a před očima se za okamžik mihla partitura.

Cézar spustil playback. Sandra se hned napoprvé trefila přesně do začátku a v Cézarových uších zazněl její zastřený romantický drive :

Zkoušela bych to zkoušela bych to  
skoro sama  
ale bez tebe je to ještě lepší  
chtěla bych to chtěla chtěla  
zkoušej jen at je to hebbí...

Cézar byl spokojen. Místností duněly decibely syntezérů, doleďne nahrané computerem.

Sandra bez jediné intonační chyby nastoupila k refrénu :

Dělej to dělej  
ach ty jsi skvělej  
udělej to ještě jednou  
Ať mravenci zhebnou...

Druhá sloka a refrén-zase přesně. Syntezátor opakoval melodii a finále :

Dělej to dělej  
ach ty jsi skvělej...

Najednou byl konec.

Oba otupilo ticho. Zpěvačka se svezla na zem zcela vyčerpaná. Cézar přišel k ní a vložil jí do ust nazelenalou tabletu. Rázem ožila :

- Cézare, miláčku, to bude hit !
- Tady máš zálohu, předběžně vytiskneme třicet miliónů desek. A teď táhni !
- Hele, a nechceš mi to dodělat ?
- Až jindy.
- Cézar to Sandře nikdy nedodělal. V tom byl její a vlastně jejich úspěch.
- Ale jedu teď na báječný třítydenní mejdan u Maxe. Pojď taky !
- Ne, mám práci, zavolám ti.
- Nezavoláš !
- Tak nezavolám.
- Už mě nemiluješ ?
- Seru na tě.
- Tak čágo.

Sandru pohltila hladová zdviž a s jejím odchodem jakoby skončil také ten neustále stejně monotonní koloběh Cézarovy práce, který ale tolik nesl.

Cézar klesl do křesla.

-Z týchle nahrávky budou mít nejmín dva výtoky, pomyslel si.

Mravenci zapištěli a v telefonu se ozval studiový technik. Cézar mu udělil pár krátkých přísně technických pokynů.

Zavěsil a hned tu byl rychlý bezhohý poslíček, aby odnesl pásek k dalšímu zpracování.

Cézar típl startku a vypadl ze studia.

Ach, metropole! To krásné, milé, řvoucí, špinavé, zkurvené město ! Jak je nenávětně zbožňoval.

- Vyjedu si na venkov, napadlo ho.

Nasedl do čekajícího omnibusu a odšustil omráčen řevem velkoměsta...

František čekal.

Zas nikoho nepotkal. Telefon nezazvonil.

Seděl s hlavou v dlaních obětřen tichem, které zvonilo.

Seděl a čekal.

Něco se stane a když se nic nestane, musí se počkat. Pak se něco určitě stane, a kdyby ne, neznamená to, že je něco v nepořádku. Naopak, tím víc je všechno v pořádku. Tohle věděl určitě.

Zvykl si.

Něco se stát musí a jestli ne, má to svůj význam.

Bez varování v něm náhle začal narůstat pocit neklidu. Je pozdě ?

Teď věděl, co přijde :

Zazvoní telefon, ale bude to omyl.

Ani žena ani muž.



Naproti tomu Hedvika : Říkám vám, že ty staré sou hrozně namýlené. Seděj na prdeli v důkladně zamčeném bytě a všemu se hystericky tleměj. To já zas vím.

Konec dílu I.

Naproti tomu Hedvika : Víte co, přestanu se o tom definitivně bavit, ovšem s tím, že já kdykoliv můžu znova začít. Tohle má cenu. To já zas vim.

Cézarův vůz zastavil před budovou z růžového skla a černého křemene. U vchodu se blyštěla tabulka:

Ceasar's Records  
No Ltd.

Vznosný výškový dům o jednom patře patřil cele sídlu jeho gramofonové společnosti.

Cézar vystoupil a nechal se vyvézt do nejvyššího patra, kde měl svoji tichou kancelář.

V předpokoji už nervozně pobíhala jeho sekretářka Madeleine, třiasedmdesátiletá vdova po bratranci Heinricha Fota. Jedno je jisté : Byla jedinou osobou na světě, jíž Cézar miloval, a to zcela nezřízeně.

Ona ho však vytrvale odmítala, asi proto, že se zatím Cézar o nic nepokusil, asi proto, že strašně smrděla, asi proto, že maličko zahnívala.

Sotvaže se bezhlučně roztráštily dveře zdviže a Cézar spatřil opět svoji lásku, ucítil ve spodkách mokro.

/Zapůjčeno s laskavým nevědomím J.S.P./.

-Cau, ty stará krávo. Cézar takto oslovoval všechny ženy bez rozdílu pohlaví.

-Ach, pane řediteli, už osmnáct hodin na vás čekají reportéři Mladého zběda, chtějí po vás exkluzivní interview do zvláštního čísla.

-Nemám náladu, ať jdou dál.

Z hlubokých a nízkých předkoženkových křesel z pravé svištovice se zvedli dva černě odění staříci a s černými výrazy v černých tvářích byli vneseni do Cézarova kutlochu.

-Co pro vás mohu udělat, pánové ?, otázal se Cézar a načet nový balíček startek /otvíral ze strany, kde není číslo/.

-Pro nás nic, ale pro svět, odpověděl ten starší a blbější.

-Na ten seru.

-Tady je šek na osm devítin hlomcovacího sviňáku, pokud nám odpovíte na pár otázek.

-V pořádku, řekl Cézar a pečlivě šek uschoval do krosny.

Co vám dává hudba ?

Prachy.

K čemu ?

K utrácení.

Čeho ?

Života.

Investujete ?

Jistě.

Kam ?

Do kosmického výzkumu.

Proč tam ?

Větší blbost mě už nenapadla.

Jak skládáte ?

Skládá za mne computer.

Kdo píše slova ?

Computer.

Kdo ovládá syntezéry ?

Computer.

Kdo jej ovládá ?

Jiný computer.

A kdo ovládá ten ?

Moje sekretářka. /Při těch slovech si Cézar napatrně ustříkl/

Co děláte vy ?

Já ovládám prachy.

Čím je pozoruhodná vaše zpěvačka Sandra ?

Je kráva, jako každá jiná.

Charakterizujte její vokální projev.

Dostatečně tupej, aby moh' vydělávat prachy, který vydělává.

Máte přátele ?

Ne.

Na koho spoléháte ?

Na sebe. Druhý jsou od toho, aby bavili a ne pomáhali.

Máte koníčky ?

Jo. Chlastám.

Proč ?

Viděli jste FREETIME ?

ACH, jistě. Jste spokojen ?

Ach, jistě. A teď vypadněte !

Bylo nám potěšením. Starci se bezhlučně vypařili.

Zas bude pár dnů klid.

Cézar se pohodlně zabořil do křesla, pustil si video a poslal Madelaine pro pivo.

Pár bloků dál, U Žida, mají Bráník.

Ne František, ale jeho mysl si dávala načas. Byla jako ochrnutá.

Vystoupil z tramvaje a čekal, až přejede auto. Pak přejelo druhé. Pak přejela sanitka. Pak se proud aut zastavil na červené. Pak se rozsvítil zelený panáček.

František si dal záležet, aby vyšel jako jeden z prvních, kteří zareagovali na signál.

Snažil se kráčet tak, aby si zas důvěrně připama-

toval všechny ty dávno známé pocity-míjení lidí, hra očí, hra svalů, hra pachů, miniaturní kratičké souboje, odehrávající se několikrát na každém kroku.

František se snažil.

Chtěl mít převahu, chtěl alespoň sám pro sebe cítit převahu, zaznamenávat přesně a důsledně každý pohyb kolem sebe a přitom se neustále přesvědčovat, že to, co dělá, co cítí, je to správné a jedině možné.

Než zabočil do podchodu, spatřil ženu s červenými vlasy.

Šla proti němu a ještě než ho minula, pohlédla mu na okamžik do očí. Sotva znatelně se pousmála. Františka pracně slepovaná psychika se nasykala jako domeček z karet.

Zpevnil krok a snažil se začít znova.

Konec dílu II.



PRAHA  
Václavské Nám. 25.

*Atelier Elite*  
*Palais Général*

PRAG  
Wenzelsplatz 25.

### Díl III. Nesmyslnost zápletky /Půjde to samo ?/

Na tomhle večírku se tedy pitím nešetřilo.

Cézar si srknul šampanského a mrštil sklenicí z barokního okna.

-Dám si něco pořádného, pomyslel si a zamířil k baru.

Otevřel lednici, jakož i láhev desítky z ní vytaženou.

Hltavě pil.

Brzy byla prázdná, nahnul se k lednici a celý úkon zopakoval.

Třetí láhev si vzal otevřenou do ruky. Napadlo ho, že by se mohl jít trochu provětrat.

Otevřel široké dveře na balkon. K jeho uším dolehlo konejšivé šumění vodotrysků v zahradě. Na terase si dlouho chvíli krátilo několik polooblečených párů.

Naproti tomu Hedvika: Jste zvěř, jeden jak druhý. Jeden se votáčí, když to tam druhý zběsile mydlí. Pak všichni řvou a řvou a mávají rukama jakoby viděli letadlo, co je apasí, jakoby věřili, že se nakonec stejně nebudou muset dívat do svých zhnusených ksichtů. Jste zvěř, jeden jak druhý. To já zas vim.

Cézar pomalu sestoupil ze schodů do parku.

Štěrk na pěšině tlumeně praskal pod jeho nejistou chůzí. Měl už trochu v hlavě a chtěl být sám.

-Ta mě teda vytočila, pomyslel si při vzpomínce na nedávný dialog se Sandrou. Chtěla zas - jako obvykle - dělat ty nechtutné pohyby. Naštval se a vrazil jí do ruky gumovou hadici ráže 3/4 palce.

Všiml si, že z remízku napravo se ozývají podivné zvuky. Zanechal přemítání a zamířil tam.

Spatřil obnaženou sedící dívčí postavu, která pryžovým zvonem vytrvale luxovala rachitickou hrud chlapíka pod ní, který se následkem toho cyklicky zmítal v groteskní křeči, dodávající v součtu s protipůsobícími jednostrannými pohyby děvčete dostatečný pohybový moment k příjemnému vytržení samičky.

Cézar oba hned poznal, ten chudák dole byl totiž jeho přítel Petar se svojí novou přítelkyní Lucií.

Petar byl argentinský emigrant a pracoval jako manažer obřího monopolu. Jako dobrý obchodník a špatný společník byl u Cézara a jeho známých velmi oblíben. Někdy mu přezdívali "Černý Petar". Ten si Cézara za okamžik všiml a s výkřikem: -Ahoj, Cézare, chtěl jsem ti..., se snažil vyprostit z Luciina zajetí.

Ta však řekla jen: -Drž hubu, bobánku, a silou svých vypracovaných bicepsů mu přisála zvon na hrudní koš.

-Tak za chvíli..., špitl ještě Petar. Pak mu oči trochu povylezly z důlků, lehce zezelenal a zdálo se, že omdlí.

Lucie nelenila, vytáhla připravený karabáč a neustávaje v přirážení několikrát Petara šlehla po ramenou a obličej. Naskočily mu tam krvavé brázdy, záhy se vzpamatoval a pokračoval ve svém údělu Cézara si již nevšímaje.

Ten se decentně vzdálil. Vrátil se na pěšinu a rozplakal se.

Přepadla ho vlna sebelítosti :

-každý člověk má někoho rád, dokonce i ta zvířata tihnou k pospolitosti a zrovna já musím milovat tu starou svini Madelaine, která mě tak sere, protože je ženská a navíc smrdí jak tchoř, vzlykal.

Najednou ucítil ve špodkách mokro.

Ale pak se vzb chopil.

-každý nese svůj kříž. Vráť se dovnitř a dá si ještě jedno.



Ludvík ležel na kanapi, v ruce držel kanálový televizní volič a v co nejrychlejším sledu mačkal knoflíky : První kanál-první program, druhý kanál-první program, třetí kanál-druhý program, čtvrtý kanál-přímý přenos z mraveniště, pátý kanál-druhý program, šestý kanál-spřátelený televizní signál, sedmý kanál-první program...

Kromě toho, že nemohl pohnout žádnou součástí svého těla vyjma pravé ruky, třímající zmíněný volič /hlavně pak hlavou/ z důvodu ničivé expresní kocoviny, která jím zmítala již od probuzení, nedokázal se přinutit stisknout tlačítko s číslicí 8, neboť věděl, že tak by definitivně a nezvratně vyčerpal všechny možnosti svého dopoledního rozptýlení a zůstal by sám, bez tajemství, jen se svojí mušivou beznadějí, dehydratací a nenávistí ke všem formám nejenom masové společenské komunikace.

Naproti tomu nedvika: Zavřete oči a běžte pořád rovně.

Konec dílu III.

František si s hrůzou uvědomil, že se po celou dobu své duševní nepřítomnosti choval jako naprosto normální sameček, snažící se bez znatelného přechodu od psychické přítomnosti k nepřítomnosti reprodukovat se.

Na chvíli zalitoval, proč se neprobudil, až když bude po všem, nebyl si však jist, zda by v tomto stavu byl vůbec schopen "po vše" dojít.

V trudných uvažích no přerušil lahodný dívčí hlas:

-Copak, Františku?

-Promin, miláčku, nějak jsem se zamyslel, odvětil a uvědomil si, že rozhodně nezná její jméno.

Miláček si ho mezitím vzal do úst, snaže se ze všech svých sil vyvolat v něm trochu chtění.

František si připadal zaskočen a tak trvalo dost dlouho, než se dostavil jakýsi výsledek.

Pak se hbitě dostal na své původní místo. V tu chvíli přestal být odpovědný za své činy a došlo k určitému chemickému pochodu, který netřeba podrobně hodnotit.

Miláček pravil: -Miláčku, a jal se líbat Františkovu hrud a slabiny. Ten vzápětí tvrdě usnul. Nezdálo se mu vůbec nic.

Vzbudil ho nějaký zvuk z ulice.

Pod okny projel nákladák. František ležel v posteli sám. Nevěděl, kde je. Lekl se, ale postupně si všechno vybavil. Pohlédl na hodiny. Osm deset.

Vstal. Hlava neunesitelně žvala. Rychle, tak jak mu to jeho stav dovoľoval, se oblékl a otevřel první dveře, které mu přišly do cesty. Ocítl se v ložnici, kde spokojeně oddychoval patrně majitel bytu. Včera se viděli poprvé.

Potichu vycouval zpět, zavřel a odešel druhými dveřmi. Vyšel z domu a oddychl si.

Nevšimaje si města ani čtvrti, ve které se nachází, utíkal pryč.

-Tohle se mi vůbec nelíbí, pomyslel si Heinrich Foot, když dočetl telegram.

Maně nakopl slepici, poflakující se po dvoře. Vrazil poštačce púlníklák a bouchl dřevěnými vrátky, až vypadly z pantů.

S jediným dřevákem na bosých nohou se vracel do pastoušky.

Zapálil svíčku, neboť se mezitím setmělo, usedl k dvounohému stolu a pomalu dojedl zbytek škraloupové polévky.

Snědl lžici a vzal hlavu do dlaní :

-Co si počnu, já nešťastník, bědoval nahlas. Bil se pěstmi v prsa a když ho to přestalo bavit, vstal a vypjal ramena.

-Takhle to přece nenechám, dyť sem chlap !

Snal z hřebíku upilovanou osmirážku, do kapsy stčil rezervní klíč od botníku a vyrazil z paneláku.

-Kam takovej spěch ?, křikla z vedlejšího okna sousedka Věruška.

-Jdu pomstít bráchance !, odsekl Heinrich a v běhu naskočil do projíždějícího trolejbusu.

Cézar seděl ve své oblíbené hospodě "U žida". Žid šmelil se vším adíky konexím ve středních Čechách dostával každý týden čtyřicet bas bránické desítky přímo z pivovaru.

To právě stačilo na týdenní konzumaci Cézara a jeho přátel, opravdových fajšmekrů. Dnes tu však byli s Céza-rem jen Petar a Hansi, světoběžník a multimilionář, obchodu- jící ve velkém s něčím, o čem neměl ani sám potuchy.

Cézar dopil svůj lahváč, zapálil si startku a odbě- hl na dvůr, kterému trůnil špinavý asfaltový záchod.

Mezitím se Petar dost dobře bavil s Hansim o situ- aci na burze, o níž neměli oba dostatečný přehled.

-Abych snad koupil zejtra pár balíků Kolbenky, jde rychle dolů, ale já všechno prochlastám, poznamenal smutně Petar, a co neprochlastám, to promrdám s Lucíí. Zrovna včera jsem musel koupit novéj zvon. Starej už byl zpuchřelej.

-To víš, život je prevít, pronesl Hansi jednu ze svých dvou duchaplných replik a zavdal si.

Petar zazíval:

-To jo, to jo, to jo...



Zaplivané dveře se pomalu rozletěly. Dvorní vpochoďoval Heinrich Foot s osmírážkou napřeženou na vlastní hrud. -Ty bídáku, to neměl dělat, zařval na nicnetušícího Žida, který právě táhl nohou basu z lednice.

Heinrich přistoupil až těsně k Židovi a rázem se provrtal mohutnou dávkou. Všechno devět ran ho trefilo přesně do brnavky. Na místě skončil.

Cézar se vrátil ze záchodu:

-A hele, Heinrich Foot ! Určitě se se mnou přijel vypořádat kvůli Madelaine. Ta mrcha Sandra mě praskla !

....No co, teď už mi nic v cestě nestojí ! Zaplatě za mě, Petare !, křikl ještě a vymáčenou výšň dveří vyběhl na ulici. Už neslyšel Petarův zoufalý hlas :

-Ale dyť já nemám prachy ... !

Chytil nejblíže fíakr a uháněl po kočičích hlavách a kryších prdelkách zpět do budovy svojí firmy.

Vyjel do posledního patra a když rozrazil dveře výstupu, spatřil Madelaine v předklonu obrácenou k němu zády. Co si kutila v mravenčím teráriu.

-Štěstí mi přeje, pomyslel si a v běhu uvolnil vše potřebné. Kancelář se zableskl pověstný Cézarův pyj a skrz poloplesnivě sekretářčiny kalhotky vbrzku našel svůj cíl.

Ucítil strašlivý puch, ale neustal.

Pohládl svoji lásku něžně po pleši a zavdychal slasti: Tak teď se jí zmocnil jako muž !!!

Když vystoupal do výšin rozkoše, Madelaine zkolabovala.

-Konečně svoboden !, vzkřikl a skočil z okna.

V pravou chvíli rozevřel padák, takže se lehce snesl přímo před dveře výčepu "U Žida".

Petar s Hansim zrovna dopíjeli svůj dnešní dvanáctý Bráník a bezmezně se nudili.

František se nadázel právě uprostřed změní svých nejchmurnějších nálad.

Myslí se mu rojily zvláštní, napůl zasuté vzpomínky, které zranovaly svým břitkým odstupem natolik, že František, ač to sám věděl, připouštěl si i lži, které bezbolestně a tím bolestněji vplouvaly do dávno minulých zážitků a udělovaly jim pitoreskní významy.

František tohle všechno důvěrně poznal a ve srovnání s tím, co se mu v té chvíli odehrávalo v hlavě, zůstal klidným a svým způsobem vyrovnaným.

Takové stavy se opakovaly s upornou pravidelností a přes utrpení, jaké při nich František zakoušel, přinášely mu na druhé straně jakousi duševní rovnováhu pocitem smíření, který se dostavoval bezprostředně po nich.

V místnosti bylo na odpolední hodinu nepřírozené šero způsobené bouřkou s průtrží mračen za okny.

Sklíčující bubnování deště rušilo jen tóny Patetické Beethovenovy sonáty, které se linuly z reproduktorů a podle stupně svojí naléhavosti vzdouvaly vlny bezmoci, smutku a sebelítosti ve Františkově zjitřené mysli.

Seděl skoro nehnutě zabořen do křesla, na stole před sebou hromadu napůl zmačkaných papírů a kouřící šálek čaje.

Natáhl se po něm a usrkl.

Neviditelné piano dohrálo posledních pár taktů, pak se gramofonová přenoska zvedla a poslušně vrátila na své vyčkávací místo.

František neměl v úmyslu obrátit desku na druhou stranu. V úmyslu neměl nic.

Chvilí setrval v nehybném mlčení, pak jakoby vymrštěn zvláštní silou vstal, otevřel šatník, navlékl si starý balonák, bouchl dveřmi a vběhl do lijavce.

Svět nemá smysl. Ulice byly opuštěné a leskly se valíci se proudy vody.

František vytáhl dlaň z rukávu a nastavil ji dešti. Ucítil zamrazení a oak už jen strašlivou horkost...

Naproti tomu Hedvika : No vážně nevím, nevím, ať se dívám nebo nedívám dopředu a dozadu, je to stejný, je to pořád stejný, významy se neměňej.

Nevím, je to tak zvláštní.

Jedno vím ale jistě : Tohle je úplnej konec obra, úplnej, ale ne smrt, to já zas vím.

Pokračování minule.

F I N E

František S.

NEŠŤASTNÝ S A L M I A K

výbor veršů z let



Věnováno sobě

### Člověk, který tě dokáže milovat

zná spoustu jazyků  
mluví strašně nahlas

takže mu nikdo nerozumí

### Třicetadvacátého jedenáctý

strach  
strach  
že někdo přešel na červenou

### Umíte létat ?

Ne.  
Jakto, že ne ?  
A proč ?  
To je snad jasné.  
Já nechci.  
A nevadí vám to ?  
Míně než jiný věci.  
Jaký ?  
Třeba...vy umíte létat ?  
Ne.  
No tak vidíte !

### Zdá se, že už nemá význam o tom mluvit

a to hned z několika důvodů  
které znáte sami  
a jestli ne  
je to jen vaše věc

### Vaše věc

je váš majetek, ulita a pocity  
jedno jako druhý.

### Píseň rumunského ataše

nastává doba cynismu a neúrody  
svět zaplaví beznaděj, hlad a Rumuni

z žen naděláme plavčíky  
z mužů naděláme prostitutky  
z dětí naděláme biftečky

všichni budou Rumuni  
a nikdo nebude Rumun !

### Píseň o korodující kartáčku na zuby

čtverce a kosočtverce  
v žluté a růžové

jak je ten svět zkažený !

Píseň starého kulaka na sklonku života  
znovunabyvšího ztracené polnosti s pá-  
kou ukrutných výhružek, podlézání a ře-  
vu, vbrzku pod brutálním nátlakem stát-  
ního aparátu, jakož i psychotronické  
manželky, postrádající ukazováček levé  
nohy, utracený rozzuřeným listem tur-  
bovrtulové frézy při návštěvě družeb-  
ního kolchozu :

Hola och !

### Píseň o smíchu

Strach

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

Z

A

B

C

D

E

F

G

H

I

J

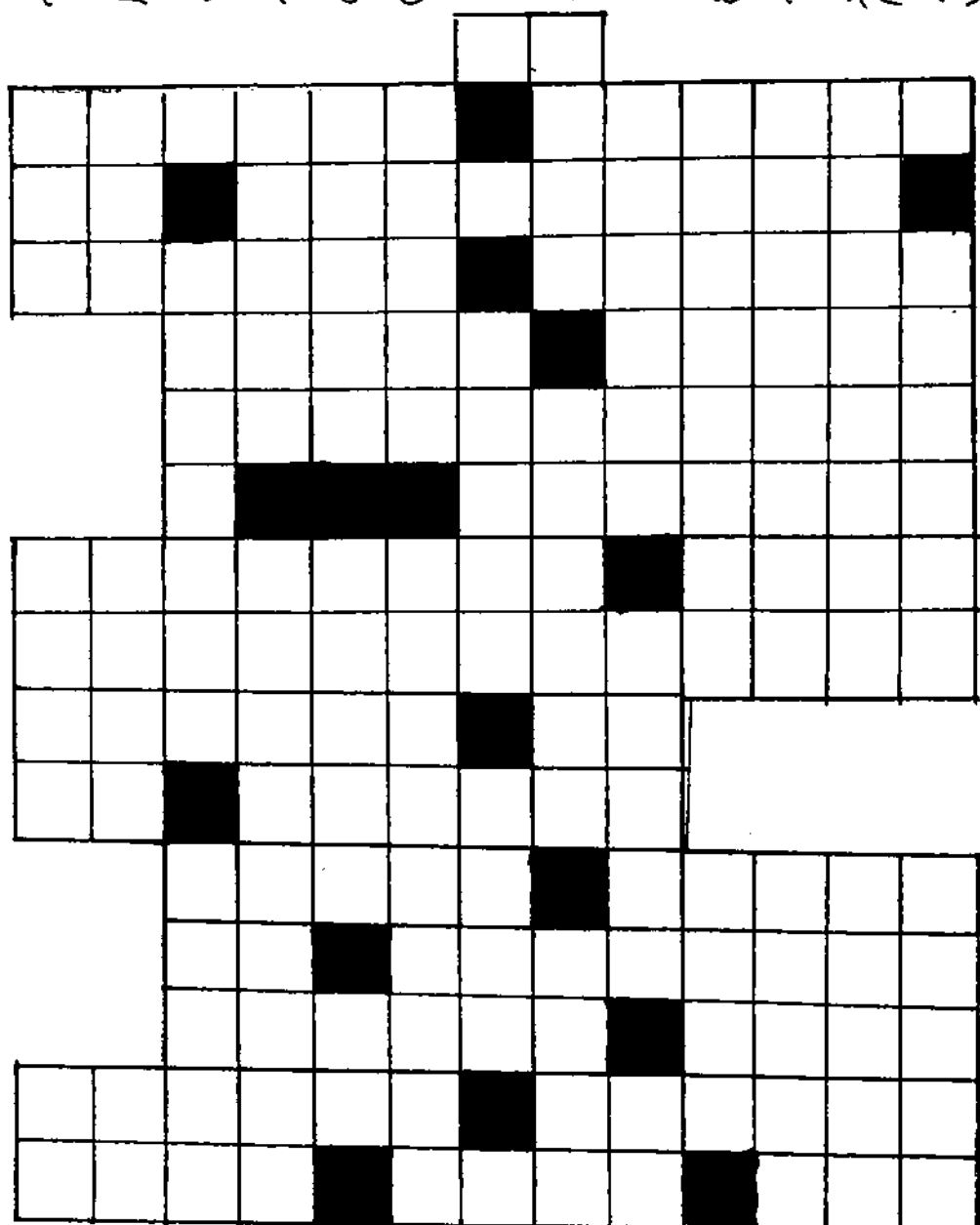
K

L

M

~~N~~

~~O~~



Po bujaré oslavě Vondráškových narozenin letos v srpnu (87) se pánové Kabík, Lou Fanánek Hagen a Robert Kubánek uchýlili do restaurace Na staré kovárně pro jistotu již brzy odpoledne. Povznesení na duchu následkem večírku, proběhnivšího minulý večer, se rozhodli vytvořit pro nadané luštitelé křížovku. Během několika piv Lou Hagen načrtl rastr a v průběhu pozívání dalších jej s Kabíkem opetrili legendou, přirozeně za vydatného přispění pana Kubánka.

Výsledek celodenní činnosti trojice mladých autorů zde předkládáme k posouzení a věříme, že duch tvárčí atmosféry, jaká panuje na Kovárně, z něj nevyvanul ani po několika měsících.

VODOROVNĚ: Z-Meyerův vliv vor. A-Hloupý člověk(mamlaš); hloupý člověk(vulg.). B-SPZ Vestřálska-Durynska; známý staroruský zakladatel univerzit(nebyl to Kon-  
dšlejev). C-Hloupý člověk; hloupý člověk. D-Veselý  
břichatec(kytarista známé skupiny nosálovců, nyní na  
vojně); příjmení Ignáciova kamaráda z francouzské 4.  
čtvrti. E-TAJENKA. F-Samohláska(nebo souhláska()); ope-  
reta "Polská ...."; citoslovce ouvání. G-Rimský; pun-  
kerská taneční kreace. H-TAJENKA. I-Hloupý člověk; SPZ  
kolína nad Rýnem. J-SPZ Met; hloupý člověk(holandský  
vliv). K-příbuzný statoru; ten od novinářky. L-Zn. oce-  
li; asijský rákosnický stá, sužovaný válkami(obyvate-  
lstvo žije převážně v Evropě(s dvojitým m na konci))  
M-Velký český horec RDZN Vlastimil(alkoholista); tu-  
zeňský opojný nápoj. N-Hloupý člověk; velká kabelka.  
O-Zvolání(ne hulo); cožešviz čtyřlístek; hospodská  
pohádka

OVHLA: 1-Zkratka transporty Vysoké Hřt(rozpátku)  
kapulace po tmě; souhlásky citoslovce hoho2-Bube-  
ník bez H; pátý pád slova ojař; počáteční písmena  
křestního jména amerického zpěváka Reeda. 3-První  
písmeno hloupého člověka; moravské zvolání Onsarsi;  
inovovaný prací prostředek Batul(razantně)4-Lapi-  
dární lidová unie obrany; apacombms(obr.)5-doteď  
neznámý fénický bůh víru; SPZ pražského kata; cito-  
slovce neštěstí.6-Beđuín; romáčka.7-Souhláska R;  
samohláska O; lehodný mléčný nápoj; Druh španělských  
sardinek(berc.); část sýroru.8-zkratka autohoniček  
Nový Bor; radostné zvolání upíra(zast.); bulh. značka  
počítače(5.pád)9-vlámsky Olgo; zkomolená ěrnste 10-  
soubor souhlásek; horší choroba než AIDS(zatím nezn)  
11-Podobá AEIOU; iniciály severského člověka; dom.  
oslovení císaře Caliguly12-Pestrá směsice hlásek;  
pařížské letiště(argot)13-Samohl. O; H-ová tercie =  
angl. division; město v Laosu(zastar.)

POMŮCKA: X 10-vševvupt;  
11-aobeá  
12-dvuerogd  
13-kaoaj

R E V O L U C E

Tirri Klemente se už deset dnů poflakoval po Bukurešti. Měl dost hnusnou náladu, protože Anita mu řekl před deseti dny toto:

-Tirri, neuspokojuješ mne. Už mne prosím nenavštěvuj.

Když Tirri otřesen opouštěl Anitino apartmá, srazil se ve dveřích s majorem Popelescuem. Všechno bylo jasné. Od toho dne je tu Popelescu, kdo bude Anitě stříhat nehty na nohou.

Ani práce na novém uměleckém projektu se Tirrimu příliš nedařila. Uváznuv kdesi v polovině.

V té chvíli Tirriho ovládla myšlenka REVOLUCE.

Na Jihovýchodním nádraží nastoupil do vlaku a vydal se vagonem 10. třídy směrem k pohoří Maramures. Tam hodlal vytvořit centrum revoluce, kterou sám pro sebe nazval minimální.

Hodně spoléhal na dr. Amoryho, který se však mohl z Bukurešti uvolnit až za několik dní, jelikož byl zcela zaměstnán svou klientelou. Dr. Amory si jako vyhlášený dentista, který se hrabal v držkách těch největších prominentů, nemohl dovolit opustit ordinaci narychlo, i když ho Tirriho myšlenka cele zaujala.

Tirri z vlaku vystoupil v Bad Hasenheide. Odtud už se musel do vsi Colinghamu dostat v sedle krávy. Krávu koupil v luxusním obchodním domě MARKETULUI. Stála ho celých 30 plisnáků, ale byla to dobrá kráva. Cvičená a rychlá.

-Mám vám ji zabalit ?, zeptala se prodavačka.

-Ne, vezmu si ji rovnou.

Do Colinghamu, vsi tvořené hliněnými staveními, přijel po třech dnech namáhavé cesty. Schylovalo se k večeru.

-Co tu chcete?, zeptal se namol opilý starosta.

-Udělat revoluci.

Starosta se rozchechtal :

-Jak chcete.

Tirri se též rozesmál a šel se ubytovat do kůlny.

Druhý den ráno se pečlivě oblékl, omyl v potoce a vyrazil přesvědčovat vesničany o jejich historické důležitosti :

-Pane, uděláme revoluci.

-Jakou?, zeptal se nedůvěřivý rolník.

-Vzbouříme se proti práci. Nikdo nebude pracovat a přitom budeme mít všechno.

-Hmm, a jak na to ?

-Nejdřív uděláme revoluci a potom vám to řeknu.

Rolník uznal, že to není špatná myšlenka a popil s Tirrim až dlouho do noci. Asi v 21 00 ho Tirri předběžně jmenoval ministrem zábavy.

Postupně obešel všech dvanáct zbývajících mužských obyvatel vsi v produktivním věku, popil s nimi a pokecal o sexuálních problémech.

Poslední večer přijel i dr. Amony.

-To je nový ministr zdravotnictví, představil ho Tirri a ten večer uspořádali obrovskou pijatiku, protože následujícího dne měla vypuknout revoluce.

---

Revoluce začala ve dvanáct hodin. Tirri s dr. Amonem byli na nohou už od desíti, ale nepodařilo se jim nikoho vzbudit.

Ve dvanáct však vesničané vskutku spoutali starostu a po deseti minutách ho omilostnili.

Ve vesnické krčmě se potom konala první parlamentní rozprava, na kterou byly pozvány i ženy. Každý obdržel nejméně pět důležitých funkcí, ale to už byl čas k obědu.

Zbytek problému byl dořešen kvečeru. Následovala oslava.

---

Další den proběhl přesně podle Tirriho slibů. Nikdo nic nedělal, všichni chlastali a žrali.

Druhého dne propadl náhle dr. Amory obavám:

-Tirri, a co bude dál? Kde seberem peníze, aby se nemuselo pracovat a každý měl pořád všeho dost?

Tirri si zapálil vodní dýmku:

-Také jsem na to už pomyslel, ale nic mne nenapadá. Večer raději odjedem zpět do Bukurešti.

---

Almanach 1 3/4, vyšlo v lednu 1988 nákladem 7 výtisků

/soukromě/. Redakce: p.N.D.

Střední Evropa, osmdesátá léta.